

Torsdag den 21. januar 2010 kl. 10:00

1

41. møde

Torsdag den 21. januar 2010 kl. 10:00

Dagsorden

1) 3. behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ændring af lov om forbrugerklager og retsplejeloven. (Omkostningsdækning i forbindelse med forbrugersager ved domstolene).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).

(Fremsættelse 18.11.2009. 1. behandling 08.12.2009. Betænkning 14.01.2010. 2. behandling 19.01.2010).

2) 3. behandling af lovforslag nr. L 62:

Forslag til lov om ændring af lov om sikring af kulturværdier i Danmark. (Værdi- og aldersgrænse, sagsbehandlingstid, strafferamme, forældelsesfrist m.v.).

Af kulturministeren (Carina Christensen).

(Fremsættelse 11.11.2009. 1. behandling 01.12.2009. Betænkning 13.01.2010. 2. behandling 19.01.2010).

3) 2. (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 25:

Forslag til folketingsbeslutning om landskampe på landsdækkende tv-kanaler.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 22.10.2009. 1. behandling 24.11.2009. Betænkning 13.01.2010. (Omtrykt)).

4) 2. behandling af lovforslag nr. L 92:

Forslag til lov om fond til grøn omstilling og erhvervsmæssig fornyelse.

Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).

(Fremsættelse 16.12.2009. (Omtrykt). 1. behandling 12.01.2010. Betænkning 19.01.2010).

5) 2. behandling af lovforslag nr. L 94:

Forslag til lov om særlige kompetenceudvidende forløb for nyuddannede.

Af videnskabsministeren (Helge Sander).

(Fremsættelse 18.12.2009. 1. behandling 13.01.2010. Betænkning 19.01.2010).

6) 2. behandling af lovforslag nr. L 95:

Forslag til lov om ændring af lov om statens uddannelsesstøtte (SU-loven). (Støtte til særlige kompetenceudvidende forløb for nyuddannede).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsættelse 18.12.2009. 1. behandling 13.01.2010. Betænkning 19.01.2010).

7) Forespørgsel nr. F 14:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om kemikaliers indvirkning på sundheden.

Af Pia Olsen Dyhr (SF), Jonas Dahl (SF), Steen Gade (SF) og Ole Sohn (SF).

(Anmeldelse 10.11.2009. Fremme 12.11.2009).

8) Forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om sygehusstrukturen og betjening af udkantssområder.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Anmeldelse 18.11.2009).

9) 1. behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr. (Obligatorisk sundhedsrådgivning, beslaglæggelse af lægemidler m.v.).

Af fødevareministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsættelse 03.12.2009).

10) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 32:

Forslag til folketingsbeslutning om påbegyndelse af regelmæssige og systematiske evalueringer af multilaterale organisationer, der beskæftiger sig med udviklingsarbejde.

Af Jeppe Kofod (S), Steen Gade (SF) og Jørgen Poulsen (RV).

(Fremsættelse 18.11.2009).

11) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 53:

Forslag til folketingsbeslutning om et psykosocialt hjælpeprogram for traumatiserede børn i Gaza.

Af Mette Gjerskov (S), Steen Gade (SF), Marianne Jelved (RV) og Frank Aaen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 18.11.2009).

Kl. 10:00

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Mødet er åbnet.

Hvis medlemmerne vil indtage pladserne, vil det bidrage det til, at vi kan påbegynde behandlingen af dagsordenens punkter.

I dag er der følgende anmeldelser:

Miljøministeren (Inger Støjberg, fg.):

Lovforslag nr. L 107 (Forslag til lov om havstrategi).

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Lovforslag nr. L 108 (Forslag til lov om ændring af lov nr. 512 af 6. juni 2007 om røgfri miljøer (Udskydelse af tidspunktet for revision af loven)).

Flemming Møller Mortensen (S) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 108 (Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af dyreværnsloven i forhold til import m.v. af hunde, hvor stemmebåndet er helt eller delvis fjernet (debarking)).

Karl H. Bornhøft (SF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 109 (Forslag til folketingsbeslutning om godkendelsesordning for alkoholbehandling),

Beslutningsforslag nr. B 110 (Forslag til folketingsbeslutning om behandlingstilbud til svært overvægtige), og

Beslutningsforslag nr. B 111 (Forslag til folketingsbeslutning om forbedringer på høreapparatområdet).

Titlerne på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) 3. behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ændring af lov om forbrugerklager og retsplejeloven. (Omkostningsdækning i forbindelse med forbrugersager ved domstolene).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).
(Fremsættelse 18.11.2009. 1. behandling 08.12.2009. Betænkning 14.01.2010. 2. behandling 19.01.2010).

Kl. 10:01

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Der er ingen, der beder om ordet. Så går vi til afstemning.

Kl. 10:01

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 108 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL og LA), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 3. behandling af lovforslag nr. L 62:

Forslag til lov om ændring af lov om sikring af kulturværdier i Danmark. (Værdi- og aldersgrænse, sagsbehandlingstid, straffesamme, forældelsesfrist m.v.).

Af kulturministeren (Carina Christensen).

(Fremsættelse 11.11.2009. 1. behandling 01.12.2009. Betænkning 13.01.2010. 2. behandling 19.01.2010).

Kl. 10:01

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag, og der er ingen, der beder om ordet.

Så går vi til afstemning.

Kl. 10:02

Afstemning

Formanden:

Vi stemmer om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 109 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL, LA og IA), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 0.

Lovforslaget er vedtaget og bliver sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 2. (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 25:

Forslag til folketingsbeslutning om landskampe på landsdækkende tv-kanaler.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 22.10.2009. 1. behandling 24.11.2009. Betænkning 13.01.2010. (Omtrykt)).

Kl. 10:02

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag, men hr. Per Clausen beder om ordet. Værsgo.

Kl. 10:02

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Der skal nok være enkelte borgere, som vil undre sig, når det her beslutningsforslag om få minutter bliver stemt ned. Det er de borgere, som mener, de følger med i aviser og tv og dér danner sig et indtryk af, hvad de politiske partier mener. Det er de borgere, der, da vi sidste år i forbindelse med en landskamp mod Sverige havde en heftig debat om, hvorfor den ikke blev vist på en af de landsdækkende tv-kanaler, kan huske, at et flertal i det danske Folketing klart sagde, at det var et problem, der skulle løses, og at man selvfølgelig måtte sikre, at den slags ikke gentog sig. Nu er der gået lang tid siden da, og der er også et stykke tid, til den situation vil opstå igen, så den politi-

ske realitet har forandret sig. Derfor bliver Enhedslistens beslutningsforslag stemt ned.

Man kan så trøste sig med, at i hvert fald nogle partier har sagt, at de kun stemmer imod i dag, fordi de er bundet af et medieforlig, men at de i de kommende medieforligsforhandlinger vil forsøge at få den her problemstilling løst, så vi altså kan være sikre på at få vist vigtige landskampe i landsdækkende tv fremover. Og jeg kan da love, at Enhedslisten, i den udstrækning vi bliver lukket ind til de helige forhandlinger om det kommende medieforlig, vil arbejde hårdt for, at den her sag bliver løst.

Pointen er jo, at man indtil 2001 havde en liste over vigtige begivenheder, som man gav mulighed for kunne vises på landsdækkende tv. Den blev afskaffet af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti med henvisning til, at det var vigtigt at lade de frie markeds kræfter bestemme. Det er naturligvis en politisk prioritering, man kan have. Det er ikke en politisk prioritering, Enhedslisten har. Efter vores opfattelse bør det være sådan, at disse vigtige begivenheder vises på landsdækkende tv. Og vi er oven i købet i den lykkelige situation, at på lige præcis det her område har EU, der jo ellers ofte fastholder værdien af de frie markeds kræfter, det frie marked osv., netop indført en mulighed for, at man kan gribe ind over for de frie markeds kræfter. Altså giver det her jo ikke anledning til nogen kritik af EU, men derimod til en kritik af det politiske flertal i det danske Folketing. En række europæiske lande har da også benyttet sig af den mulighed; der findes ordninger i f.eks. England, der findes ordninger i Italien, der findes ordninger i Østrig, der er indført en ordning i Finland, der findes ordninger i Irland.

Ved førstebehandlingen af det her beslutningsforslag var der nogle, der sagde, at det da var et meget interessant forslag, Enhedslisten kom med, men at det ikke kunne fungere. Så har regeringen været så venlig at skrive et notat til alle Folketingets partier, hvor man forklarer, at når man spørger i de lande, hvor den her ordning er, så er svaret, at det fungerer ganske glimrende. Det kan altså godt lade sig gøre at gennemføre det, hvis man vil.

Vi er også i den situation, at et af de medier, der i givet fald skulle påtage sig den her opgave, nemlig Danmarks Radio, klart har sagt, at det vil man gerne. Så der er altså intet, der forhindrer, at vi indfører en sådan liste og bruger den i fremtiden og sikrer, at landskampe og andre vigtige begivenheder kan blive vist på landsdækkende tv, sådan at alle borgere kan få adgang til det, selv om de ikke har mulighed for, råd til, lyst til at involvere sig med forskellige former for betalingskanaler. Så det er altså den mulighed, der foreligger.

Desværre må vi så konstatere i dag, at det flertal i Folketinget, som lige omkring de store dage omkring Sverigelandskampen var helt sikre på, at det her problem skulle løses hurtigt, nu ikke vil være med til at løse det i dag, men vil vente – forhåbentlig – til de medieforligsforhandlinger, der kommer næste år.

Men jeg må sige, at på baggrund af de udtalelser, der er kommet i den her sag, er jeg fast overbevist om, at den her sag vil blive løst i løbet af medieforligsforhandlingerne næste år. Derfor er min bitterhed og forbitrelse over at få stemt et beslutningsforslag ned på trods af det, et flertal i Folketinget har sagt, til at bære; for vi løser jo nok problemet til næste år.

Kl. 10:07

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Der er ikke andre, der har bedt om ordet.

Så går vi til afstemning.

Kl. 10:07

Afstemning

Formanden:

Vi stemmer om forslagens endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 2 (EL), imod stemte: 108 (V, S, DF, SF, KF, RV og LA), hverken for eller imod stemte: 0.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 2. behandling af lovforslag nr. L 92:

Forslag til lov om fond til grøn omstilling og erhvervsmæssig fornyelse.

Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).

(Fremsættelse 16.12.2009. (Omtrykt). 1. behandling 12.01.2010. Betænkning 19.01.2010).

Kl. 10:07

Forhandling

Formanden:

Der er ingen, der bedt om ordet, og så er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 10:08

Afstemning

Formanden:

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1 tiltrådt af udvalget?

Det er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 2. behandling af lovforslag nr. L 94:

Forslag til lov om særlige kompetenceudvidende forløb for nyuddannede.

Af videnskabsministeren (Helge Sander).

(Fremsættelse 18.12.2009. 1. behandling 13.01.2010. Betænkning 19.01.2010).

Kl. 10:08

Forhandling

Formanden:

Ønsker nogen at udtale sig? Jeg kan se, at det gør fru Kirsten Brosbøl. Værsgo.

Kl. 10:08

(Ordfører)

Kirsten Brosbøl (S):

Vi havde under førstebehandlingen en debat om forslagens formål, for regeringens formål med at fremsætte det her forslag er, at man vil øge nyuddannedes mulighed for beskæftigelse. Det er ikke sådan direkte bekæmpelse af dimittendledigheden, men det er altså et for-

søg på at øge de nyuddannedes mulighed for beskæftigelse – det skal altså være beskæftigelsesfremmende.

Vi mener jo så, at det er lidt pudsigt, at man tager udgangspunkt i eksisterende kurser på de her uddannelser, og at man ikke åbner op for, at der kan være nye elementer, som kan tilføre de her dimittender noget nyt i forhold til det, der ligger i eksisterende uddannelser. I regeringens forslag er der lagt op til, at de her kompetenceudvidende forløb skal bestå af elementer fra eksisterende uddannelser.

Derfor har vi stillet et ændringsforslag til forslaget her, som åbner op for, at op til 10 ECTS-point i de her kompetenceudvidende forløb kan bestå af elementer, som f.eks. har en kompetenceafklarende eller vejledende funktion og altså ikke er elementer fra eksisterende uddannelser. Det mener vi må være en forudsætning for, at de her forløb kan tilføre de nyuddannede noget nyt, som kan gøre det, som regeringen har til formål med det her forslag, nemlig at øge deres beskæftigelsesmuligheder.

Kl. 10:10

Formanden:

Tak til fru Kirsten Brosbøl. Så er det fru Nanna Westerby som ordfører.

Kl. 10:10

(Ordfører)

Nanna Westerby (SF):

Den gennemsnitlige ledighed for akademikere under 30 år er jo steget med mere end 1.000 unge på et år, og for nyuddannede ...

Kl. 10:10

Formanden:

Undskyld, det var fru Nanna Westerby, der bad om ordet og fik ordet. Jeg så ikke, at der var andre, der bad om ordet. Der er i hvert fald ikke andre, der har fået ordet. Værsgo.

Kl. 10:10

(Ordfører)

Nanna Westerby (SF):

Tak for det. For nyuddannede er det blevet rigtig svært at komme ind på arbejdsmarkedet, og næsten 30 pct. af dem, der blev dimittender sidste sommer, var stadig ledige i august måned. Så det er jo et rigtig stort problem, vi står med. Det er en dårlig start, en virkelig dårlig start på arbejdslivet at komme og være motiveret for at gå i gang og have masser af nye ideer og så ikke at kunne få et arbejde.

Det her forslag, L 94, fra regeringen skal give et alternativ til dimittender, som har en stor risiko for ledighed. Det er jo fornuftigt, og det støtter vi i SF. Måden, man vil gøre det på, er så ved at lave ½ års uddannelsesforlængelse. Men som ordføreren fra Socialdemokratiet har gjort rede for, har vi et ændringsforslag til det her forslag, fordi vi er bekymrede for, om forslaget fra regeringen bare går hen og bliver ren opbevaring.

Forslaget slår jo fast, at de her nye forløb, man laver, altså ½ års studieforlængelse eller nye kompetenceudvidende forløb, skal laves med udgangspunkt i det faglige indhold, der allerede er i de eksisterende heltidsuddannelser. Så vi er altså bange for, at man ikke kan have elementer med som kompetenceafklaring, vejledning, cv-skrivning, præsentationsteknik, virksomhedskontakt, nogle af de ting, som kan gøre, at man bliver mere jobparat, og som måske er det, som unge akademikere med risiko for ledighed i højere grad har brug for. Derfor har vi stillet det ændringsforslag, som vi skal stemme om nu.

Så vil jeg også lige nævne, at det jo heller ikke skal være hemmeligt, at selv om SF støtter det her forslag, mener vi også, at det er for lidt til at løse de problemer, vi har lige nu. Det her forslag drejer sig om 575 nye kompetenceudvidende forløb. Der gøres ikke noget for de mere end 2.000 akademikere under 30 år, der allerede er ledige.

Da vi førstebehandlede det her forslag, kaldte Venstres ordfører det for et pilotprojekt, men et pilotprojekt er bare ikke nok, når vi snakker om, at der er mere end 2.000 unge akademikere, der allerede er ledige, og da især ikke, når vi ser på den generelle ungdomsarbejdsløshed, hvor 60.000 unge under 30 år lige nu er ledige, og der gøres altså heller ikke nok for at løse det problem.

Men vi støtter altså forslaget og har stillet det her ændringsforslag, for at det ikke bare bliver ren opbevaring, men også bliver jobrettet.

Kl. 10:12

Formanden:

Tak til fru Nanna Westerby.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 10:12

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om ændringsforslag nr. 1 af et mindretal (S, SF, RV og EL), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 52 (S, SF, RV, EL og LA), imod stemte: 57 (V, DF og KF), hverken for eller imod stemte: 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Ændringsforslag nr. 8 stillet det samme mindretal er herefter bortfaldet.

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 2-7, tiltrådt af udvalget? De er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 2. behandling af lovforslag nr. L 95:

Forslag til lov om ændring af lov om statens uddannelsesstøtte (SU-loven). (Støtte til særlige kompetenceudvidende forløb for nyuddannede).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsættelse 18.12.2009. 1. behandling 13.01.2010. Betænkning 19.01.2010).

Kl. 10:13

Forhandling

Formanden:

Fru Kirsten Brosbøl har bedt om ordet og får det så.

Kl. 10:13

(Ordfører)

Kirsten Brosbøl (S):

Her har vi også stillet et ændringsforslag. L 95 hænger jo tæt sammen med L 94, og det her handler om, at de unge, der deltager i det

her nye kompetenceudvidende forløb, som L 94 altså indfører, naturligvis skal have en eller anden form for forsørgelsesgrundlag, mens de følger det her forløb. Regeringen har dog valgt, at den ikke vil give de unge en eller anden form for forsørgelse i den periode, der går, fra man har afsluttet sin videregående uddannelse, til man starter på det her kompetenceudvidende forløb.

Jeg synes faktisk, at regeringen selv leverer argumentationen for, hvorfor det vil være naturligt, at der er en forsørgelse i den overgangsperiode, for i de svar, vi har fået under udvalgsbehandlingen, siger regeringen, at der nok ikke vil være mulighed for, at de her unge kan få kontanthjælp, fordi der ved vurderingen af muligheden for kontanthjælp vil blive set på, at der nok at tale om et sammenhængende uddannelsesforløb og ikke et afbrudt uddannelsesforløb. Hvis der er tale om et sammenhængende uddannelsesforløb, så synes vi, at det er meget naturligt, at der også sikres et forsørgelsesgrundlag i den overgangsperiode, ligesom der f.eks. er fra bachelor- og til kandidatuddannelse.

Så hvis regeringspartierne nærlæser de svar på vores spørgsmål, som vi har fået fra regeringen, så burde man bakke op om det ændringsforslag, som vi fra oppositionens side har stillet, hvor vi altså sørger for, at folk har et forsørgelsesgrundlag. Ellers risikerer vi jo at stå med et forløb, som ingen rigtig vil finde attraktivt, fordi de, ved at de skal vente på at komme i gang med det forløb, ikke har et forsørgelsesgrundlag. Det synes vi er lidt ærgerligt, og jeg synes, at man fra regeringens side skyder sig selv lidt i foden, hvis man ikke vil gå med til det her ændringsforslag.

Kl. 10:15

Formanden:

Tak til fru Kirsten Brosbøl. Så er det fru Nanna Westerby som ordfører.

Kl. 10:15

(Ordfører)

Nanna Westerby (SF):

Tak. Jeg skal gøre det kort. Som vi hørte, er der det problem i det her lovforslag, at der kan være en periode, fra man afslutter sit studium, til man går i gang med de her kompetenceudvidende forløb, hvor man ikke har noget forsørgelsesgrundlag. Man kan ikke få dagpenge, man kan ikke få SU, og man kan heller ikke få kontanthjælp, har vi fået at vide i et svar fra ministeren.

Da vi havde førstebehandlingen af det her forslag, sagde undervisningsministeren, at det, som den unge jo kunne overveje i den her periode, var at tage et arbejde eller fortsætte med sit studiejob. Jeg vil bare sige, at vi i SF's synes, at det er et noget fattigt svar til de unge, der jo netop er ramt af ungdomsarbejdsløshed. Når vi laver det her forslag, er det jo, fordi der ikke er nogen job at få.

Derfor har vi sammen med Socialdemokratiet, De Radikale og Enhedslisten stillet det her ændringsforslag for at sikre, at der er et forsørgelsesgrundlag ved at gøre den undtagelse, at der er en ydelse i perioden imellem de to forløb. Ellers skal man altså have råd til ikke at have en indtægt i 3 måneder for at kunne vælge de her forløb. Det synes vi ikke er godt nok.

Kl. 10:16

Formanden:

Tak. Så er det fru Sophie Løhde som ordfører.

Kl. 10:16

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Det kunne jo i sig selv være spændende at få svar fra ordføreren for Socialistisk Folkeparti og fra ordføreren for Socialdemokraterne på, om de har noget kendskab til, hvad de studerende typisk gør i den periode, der ligger mellem to forskellige uddannelser. Kunne det

tænkes, at der er nogen, der imellem to uddannelser tager et midlertidigt arbejde? Eller hvad er det, man rent faktisk gør ude i den virkelige verden? Det forekommer en lille smule virkelighedsfjernt at fremstille et billede af, at nu står man fuldstændig uden forsørgelsesgrundlag. Det er de facto forkert.

Derfor er jeg også nødt til at fastholde, at det forslag fra oppositionen, vi behandler her, er at lægge op til et markant brud med princippet i SU-systemet, og det kan vi ikke støtte. Jeg synes jo også, det kunne være interessant, at man fra oppositionens side fik oplyst, hvor finansieringen til det her forslag skal findes. Det har vi i hvert fald endnu ikke kunnet få noget svar på, men det er selvfølgelig ikke så overraskende, for det er den samme sang, som vi plejer at få, når man i de givne partier ikke ved, hvor pengene skal findes.

Men som sagt kunne det være interessant at få vide, om ordføreren er klar over, hvad man som studerende gør i den mellemliggende periode mellem to uddannelser – og herunder, om det ikke er sådan, at den eneste undtagelse netop er overgangen mellem en bachelor- og en kandidatuddannelse, og at den undtagelse alene skyldes, at man, i slutningen af 1990'erne mener jeg det var, ændrede reglerne på en sådan måde, at man ikke stillede de studerende ringere, da man gik fra at have en 5-årig uddannelse til at have en 3-årig plus en 2-årig overbygning.

Kl. 10:18

Formanden:

Tak til fru Sophie Løhde. Så er det fru Nanna Westerby med en kort bemærkning.

Kl. 10:18

Nanna Westerby (SF):

Der er lige nu 60.000 unge under 30 år, som ikke kan få sig et arbejde. Der er over 2.000 unge arbejdsløse akademikere, nyuddannede akademikere, som ikke kan få sig et arbejde. Derfor vil jeg høre, om Venstres svar til de unge på spørgsmålet om, hvad de skal leve af i perioden, fra deres studie slutter, og til de går i gang med det her kompetenceudvidende forløb, bare er, at de skal tage sig et arbejde. Det synes jeg er noget paradoksalt.

Kl. 10:19

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 10:19

Sophie Løhde (V):

Ordføreren for Socialistisk Folkeparti giver jo selv svaret på, hvorfor det her forslag gennemføres – et forslag, som i øvrigt er fremsat efter ønske fra Dansk Folkeparti – nemlig at vi har en stor udfordring i forhold til de unge, som afslutter en uddannelse og efterfølgende skal finde et arbejde. Det er derfor, vi nu giver den her mulighed for, at man kan tage et kompetenceudvidende forløb for derved at kunne supplere den eksisterende uddannelse, som man har taget, med nogle ekstra kompetencer.

Men jeg er nødt til at fastholde, at det er princippet i SU-systemet, som de givne partier, der her stiller ændringsforslaget, ellers normalt bakker op om, som man lægger op til at bryde med nu her, nemlig at man ikke får SU i den mellemliggende periode. Når man som studerende skifter mellem to uddannelser, er det jo typisk sådan, at man så påtager sig et midlertidigt arbejde for på den måde at have et forsørgelsesgrundlag, mens man venter på, at man igen kan modtage en SU-lignende ydelse.

Kl. 10:20

Formanden:

Fru Nanna Westerby for en kort bemærkning.

Kl. 10:20

Nanna Westerby (SF):

Jamen det er jo altså en periode med rigtig stor ledighed, desværre også for mange unge. Rigtig mange unge må starte deres arbejdsliv i arbejdsløshedskøen, og det er et rigtig dårligt sted at starte. Det er jo en situation, som det er svært at løbe fra.

Jeg vil bare høre, om ordføreren kan anerkende, at hvis ikke man kan finde sig et arbejde i den her situation med meget stor ledighed, står man reelt uden forsørgelsesgrundlag i de 3 måneder – og så skal man have råd til at stå uden forsørgelsesgrundlag i de 3 måneder – der kan gå fra studieafslutning, til man starter på de her forløb.

Kl. 10:20

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 10:21

Sophie Løhde (V):

Jeg vil spørge ordføreren fra Socialistisk Folkeparti – jeg stillede nøjagtig det samme spørgsmål, da vi førstebehandlede det her lovforslag – hvad ordføreren fra Socialistisk Folkeparti ville gøre i en situation, hvor ordføreren var i en venteperiode mellem to uddannelser. Ville ordføreren for Socialistisk Folkeparti insistere på gerne at ville modtage dagpenge, eller kunne det tænkes, at ordføreren for Socialistisk Folkeparti kunne finde sig et arbejde i de 2-3 måneder i den mellemliggende periode og dermed have det som forsørgelsesgrundlag? Det kunne være interessant at få svar på.

Kl. 10:21

Formanden:

Jeg skal lige høre, om det også er en kort bemærkning til fru Sophie Løhde? Fru Kirsten Brosbøl for en kort bemærkning.

Kl. 10:21

Kirsten Brosbøl (S):

Det er dog utroligt! Vi står og behandler et forslag, som handler om at give nyuddannede, som har vanskeligt ved at finde beskæftigelse, en bedre mulighed for at få beskæftigelse ved at følge det her særlige forløb, og så skal vi høre fra Venstres ordfører, at de da bare kan gå ud at finde sig et arbejde i den mellemliggende periode, til de kan starte på det forløb. Det hænger jo virkelig ikke sammen.

Altså, de her unge, som får det særlige forløb, fordi de tilhører en gruppe, som har svært ved at finde beskæftigelse, skal bare gå ud at finde sig et arbejde i den mellemliggende periode. Jeg vil gerne bede ordføreren om at bekræfte, hvis hun vil høre efter, hvad jeg spørger om, at der i de svar, vi har fået fra ministrene, står, at man ikke vil kunne søge om kontanthjælp i den mellemliggende periode, fordi det her formentlig vil blive betragtet som et uafbrudt uddannelsesforløb i det system. Det skal jeg bare bede ordføreren om at bekræfte, altså at der vil blive set på det her som et uafbrudt uddannelsesforløb.

Kl. 10:22

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 10:22

Sophie Løhde (V):

Jeg er jo ked af, at ordføreren for Socialistisk Folkeparti ikke har et svar på det spørgsmål, jeg stillede, og derfor vil jeg selvfølgelig gerne stille spørgsmålet til ordføreren for Socialdemokraterne om, hvad det kunne tænkes, at ordføreren for Socialdemokraterne ville foretage sig i en situation, hvor man havde en venteperiode på 2-3 måneder imellem to uddannelser. Ville man, såfremt det var muligt, søge om kontanthjælp, eller ville man rent faktisk forsøge at få sig et arbejde som forsørgelsesgrundlag i den periode på de 2-3 måneder?

Når jeg ikke kan få noget svar her i dag, er det selvfølgelig, fordi svaret er indlysende. Som studerende er man jo først og fremmest interesseret i at bevare sine muligheder for at være attraktiv for virksomhederne at ansætte efterfølgende. En af de bedste måder at bevare den tiltrækningskraft på er jo som bekendt også, at man forsøger at have noget arbejde under studierne, og at man har noget arbejde imellem studierne. Derfor ville jeg kende de studerende meget dårligt, hvis det ikke var sådan, at man først og fremmest godt kunne tænke sig at forsøge at forsørge sig selv i de 2-3 måneder gennem et arbejde.

Kl. 10:23

Formanden:

Fru Kirsten Brosbøl for en kort bemærkning.

Støjniveauet er stigende, når man lytter heroppefra – bare til orientering.

Fru Kirsten Brosbøl, værsgo.

Kl. 10:24

Kirsten Brosbøl (S):

Jamen svaret er jo det, at får vi ikke gennemført det her ændringsforslag, vil jeg da så sandelig håbe, at det forholder sig sådan, som Venstres ordfører siger, nemlig at det bare er så enkelt for de unge at gå ud at få sig et arbejde i den mellemliggende periode. Men jeg synes, det er paradoksalt, når selve det forslag, som vi behandler, handler om, at der er nogle nyuddannede, som har vanskeligt ved at få arbejde, og at man derfor vil tilbyde dem et særligt kompetenceudvidende forløb. Er det ikke paradoksalt? Det synes jeg da Venstres ordfører skylder os et svar på. Og jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, som jeg stillede i den forbindelse. Spørgsmålet lød: Er det ikke korrekt, at der i de svar, vi har fået fra ministrene, står, at det her vil blive opfattet som et uafbrudt uddannelsesforløb, og at man derfor ikke vil kunne søge om kontanthjælp? Derfor ville det vel være naturligt, sådan som det også er mellem bachelor- og kandidatuddannelser, at man havde et forsørgelsesgrundlag i den overgangsperiode.

Kl. 10:24

Formanden:

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og så går vi til afstemning.

Kl. 10:25

Afstemning**Formanden:**

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1, tiltrådt af udvalget? Det er vedtaget.

Der stemmes om ændringsforslag nr. 3 af et mindretal (S, SF, RV og EL), tiltrådt af et mindretal (LA), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For ændringsforslaget stemte: 52 (S, SF, RV, EL og LA), imod stemte: 57 (V, DF og KF), hverken for eller imod stemte: 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Ændringsforslag nr. 2 stillet og tiltrådt af de samme mindretal er her efter bortfaldet.

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 4, tiltrådt af udvalget? Det er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) Forespørgsel nr. F 14:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse:

Hvad kan ministeren oplyse om Ministeriet for Sundhed og Forebyggelses konkrete planer for 2010-13 for udvikling og forbedring af ministeriets indsats mod kemikaliers indvirkning på sundheden - både generelt og særlig med hensyn til prioriterede områder - herunder

- forbedret koordinering med og bidrag til Miljøministeriets arbejde

- større medfinansiering af den samlede indsats og

- en særlig indsats for at opruste forskningen i hormonforstyrrende kemikalier bl.a. med henblik på hurtig substitution af og forbud mod disse stoffer i Danmark, EU og globalt?

Af Pia Olsen Dyhr (SF), Jonas Dahl (SF), Steen Gade (SF) og Ole Sohn (SF).

(Anmeldelse 10.11.2009. Fremme 12.11.2009).

Kl. 10:26

Formanden:

Så er det forhandling om forespørgsel nr. F 14, og den påbegyndes, når der er ro i salen, efter at medlemmer, der ikke deltager i forhandlingen, i stilhed har forladt salen.

Den første, der får ordet, er fru Pia Olsen Dyhr som ordfører for forespørgerne til begrundelse af forespørgslen, værsgo.

Kl. 10:27

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Pia Olsen Dyhr (SF):

Tak. I 2003 udviklede den nuværende regering en strategi for miljø og sundhed. Begrundelsen var, at arbejdet med indsatsen for miljø og sundhed skulle øges, og det kommende arbejde skulle have høj prioritet. I strategien understregedes ligeledes vigtigheden af samarbejdet mellem myndighederne. I virkeligheden er der sket præcis det modsatte. Sundhedsministeriet har afskaffet det kontor, der har beskæftiget sig med miljø og sundhed, og de har også valgt ikke længere at bruge penge på området. Det stiller vi os i SF meget uforstående over for.

1 million danskere har allergi, ja, selv sundhedsministeren lider af det, jævnfør hans blog. Astma og allergi er altså blevet en folkesygdom, og sammenhængen med en øget forekomst af kemikalier i vores hverdag er igen og igen blevet påvist af forskere. Vores muligheder for at få børn er reduceret væsentligt, og vi ved, at visse stoffer medfører en øget forekomst af hjertesygdomme, senildemens og sclerose, for bare at nævne nogle af de sygdomme, vi bruger rigtig mange penge på i det danske sundhedsvæsen.

I 2007 mødtes 200 af verdens førende forskere i miljø og sundhed, inklusive verdenssundhedsorganisationen WHO, i Tórshavn, og de konkluderede i The Faroes Statement, som det hedder, at forebyggelse skal baseres på beskyttelse af de mest sårbare udviklingsstadier, og det vil i de fleste tilfælde sige gravide og børn. Det her dokument er vidt citeret i den videnskabelige verden, men det har ikke haft nogen særlig opmærksomhed hos myndighederne; vi taler allerejest om hormonforstyrrende stoffer. Men hvad med alle de stoffer, der skader hjernens udvikling? Man får kun én chance for at udvikle en hjerne, og den bør vi faktisk gøre noget mere for.

Så jeg vil gerne vide, hvor sundhedsministeren er henne, når vi taler om kviksolv, når vi taler om bisfenol-A, en stor sag, der i øjeblikket kører hos fødevareministeren, når vi taler om ftalater i medicinsk udstyr, når vi taler om parabener, og når vi taler om generelt hormonforstyrrende stoffer, kræftfremkaldende, muterende stoffer, allergener osv. osv. Hvor er sundhedsministeren på det område? For kemi er ikke bare et miljøproblem, det er et sundhedsproblem, en udfordring, som vi er nødt til at få løst på fornuftig vis, og hvis vi får det løst på fornuftig vis, vil det også lette samfundets udgifter til sundhedssektoren, en sektor, hvis udgifter ellers har en tendens til blot at stige og stige. Så herfra skal opfordringen lyde til sundhedsministeren: Kom så i arbejdstøjet. Det er derfor, vi har indkaldt til forespørgselsdebatten.

Kl. 10:30

Formanden:

Tak til fru Pia Olsen Dyhr. Så er det ministeren for sundhed og forebyggelse, der besvarer forespørgslen.

Kl. 10:30

Besvarelse

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg takker for forespørgslen. Der spørges til, hvilke planer Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har for de kommende 4 år med hensyn til indsatsen mod kemikaliers indvirkning på sundheden. Lad mig starte med at sige, at indsatsen mod sundhedsfarlige stoffer i vores hverdag kræver et meget tæt samarbejde på tværs af myndighedsområder, og det gælder også mellem miljømyndigheder og sundhedsmyndigheder. Der er et godt samarbejde mellem Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse. Vi samarbejder i en række arbejdsgrupper og nogle netværk, hvor indsatsen koordineres.

For god ordens skyld vil jeg gerne give Folketinget et billede af de arbejdsgrupper og netværk, som både Miljøstyrelsen og Sundhedsstyrelsen indgår i, og som bl.a. har med kemikalier og hormonforstyrrende stoffer at gøre. I 2003 udsendte regeringen sin handlingsplan »Miljø og sundhed hænger sammen«. For at følge op på handlingsplanen blev der nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe om miljø og sundhed. Miljøstyrelsen er formand for den arbejdsgruppe, og både Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse og Sundhedsstyrelsen har repræsentanter i gruppen. De øvrige deltagere er fra Arbejdstilsynet, Fødevarestyrelsen og Erhvervs- og Byggestyrelsen. I den tværministerielle gruppe udveksles der oplysninger om de aktuelle emner inden for miljø og sundhed, som styrelserne arbejder med, og det drøftes, hvilke miljøfaktorer der af hensyn til folkesundheden er et særligt behov for at sætte ind over for, og det gælder også kemikalier. Gruppen udveksler viden, og styrelserne afstemmer deres udmøntninger til offentligheden. I det forum ser man også på, om der måtte være behov for et øget samarbejde om nogle konkrete emner.

I 2006 blev der oprettet en netværksgruppe om miljø- og sundhedsrisikovurdering og risikohåndtering af nanomaterialer. I netværksgruppen, der har Miljøstyrelsen som formand, indgår repræsentanter for Arbejdstilsynet, Forsknings- og Innovationsstyrelsen, Fødevarestyrelsen og Sundhedsstyrelsen og forskere fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø, Danmarks Tekniske Universitet og universiteterne i Århus og København. Endvidere er Dansk Standard, Forbrugerrådet og DHI, der arbejder med vand, miljø og sundhed, repræsenteret i gruppen. Det overordnede formål for netværksgruppen er at vurdere og diskutere håndteringen af nanomaterialer i kemikalielovgivningen og i EU's kemikalielovgivning, REACH, og i relation til initiativer, som kommer fra OECD. Gruppen

har også til opgave at drøfte risikovurdering og risikohåndtering i forhold til miljø og sundhed.

I 2007 blev der oprettet et myndighedsnetværk for hormonforstyrrende stoffer efter ønske fra den Tværministerielle Gruppe om Miljø og Sundhed. Miljøstyrelsen er formand for netværket, og fra Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse deltager repræsentanter for Lægemiddelstyrelsen og repræsentanter for Sundhedsstyrelsen. De øvrige institutioner, der er repræsenteret i netværket, er Arbejdstilsynet, Fødevarestyrelsen, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri samt Forsknings- og Innovationsstyrelsen. Erhvervs- og Byggestyrelsen orienteres, når det findes relevant. Formålet med netværket er at informere om relevante aktiviteter i de enkelte ministerier og styrelser i relation til hormonforstyrrende stoffer og at fremlægge ny viden med henblik på en samlet indsats på området.

I 2008 nedsatte Sundhedsstyrelsen det Rådgivende Videnskabelige Udvalg for Miljø og Sundhed. Det er et tværgående netværkssamarbejde mellem institutioner, der forsker inden for miljø og sundhed. Medarbejdere fra Miljøstyrelsen deltager meget ofte i udvalgets videnskabelige formidlingsmøder og bidrager fra tid til anden også med indlæg. Udvalget kortlægger forskningsbehov på området og arbejder for at skaffe nye forskningsmidler til området. Udvalget driver også en national database over igangværende forskningsprojekter på området og formidler viden om nye forskningsresultater til Sundhedsstyrelsen og andre offentlige myndigheder, til de relevante forskningsmiljøer, ansatte inden for sundheds- og miljøområdet, pressen og den øvrige interesserede offentlighed.

Videncenter for Allergi er et nationalt center, der varetager opgaver vedrørende forskning, overvågning, information og forebyggelse af allergi over for kemiske stoffer, specielt i forbrugerprodukter. Miljøstyrelsen er formand for styregruppen for det center, og Sundhedsstyrelsen indgår i styregruppen.

Videncenter for Duft- og Kemikalieoverfølsomhed er et nationalt center finansieret af Miljøministeriet, som varetager opgaver vedrørende forskning og information om duft- og kemikalierelevante symptomer. Miljøstyrelsen er formand for centeret, mens Sundhedsstyrelsen indgår i styregruppen for centeret.

Kl. 10:35

Endelig indgår Sundhedsstyrelsen i styregruppen for Center for Hormonforstyrrende Stoffer, hvor Miljøstyrelsen er formand for styregruppen. Centeret danner ramme om et tværgående forskningsnetværk, hvor formålet er at indsamle og opbygge ny viden om hormonforstyrrende stoffer med særlig fokus på danske forhold og målrettet myndighedernes forebyggende arbejde.

Alle disse tre centre er i dag er finansieret af Miljøministeriet. Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har i en årrække ydet tilskud til Rigshospitalet til et overvågningsprogram om mænds sædkvalitet, hvor 225 unge mænd hvert år undersøges med henblik på at få konstateret, om danske mænds sædkvalitet ændrer sig. Sundhedsstyrelsen planlægger at foretage en evaluering af resultaterne af overvågningen af mænds sædkvalitet i år.

Sundhedsstyrelsen har også gennem en årrække deltaget aktivt i forberedelserne og gennemførelsen af flere ministerkonferencer om miljø og sundhed og bidrager sammen med Miljøstyrelsen aktuelt til forberedelserne af den kommende WHO-ministerkonference, som afholdes i marts 2010. Især siden den seneste ministerkonference i Budapest i 2004 har børns miljø og sundhed været meget højt prioriteret. På konferencen i marts i år er der foruden en fortsat prioritering af børns miljø og sundhed bl.a. fokus på klimaændringer og på sundhed.

Jeg har nu givet et overblik over de samarbejdsflader, der er mellem Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, når det drejer sig om kemikalier og hormonforstyrrende stoffer. Vi samarbejder også på en række andre områder, både nationalt og in-

ternationalt, så samarbejdet omfatter ikke kun kemikalieområdet, men i lige så høj grad andre områder inden for miljø og sundhed.

Der blevet spurgt til, hvilke planer jeg har for at forbedre koordineringen af og bidraget til Miljøministeriets arbejde, og svaret er, at jeg vil fortsætte det gode samarbejde. For så vidt angår spørgsmålet om finansieringen af aktiviteterne på området, hæfter jeg mig ved, at de videncentre, jeg har omtalt, er finansieret med statslige midler – de midler, som er afsat i forbindelse med kemikaliehandlingsplanen. Det er jo det, der er vigtigt. Staten har afsat midlerne, og om pengene afsættes på Miljøministeriets finanslovskonti eller på andre, er vel i den her sammenhæng ikke interessant.

For så vidt angår spørgsmålet om forskning i hormonforstyrrende kemikalier, bl.a. med henblik på hurtig substitution og forbud mod disse stoffer i Danmark, EU og globalt, kan jeg henvise til samarbejdet mellem vore to ministerier. Vi bidrager fra sundhedsmyndighedernes side med sundhedsfaglig viden til det arbejde, som udføres i regi af Miljøministeriet, og det gør vi selvfølgelig også, når det handler om forberedelse af lovgivning og om Miljøministeriets internationale forhandlinger herom.

Når alt det er sagt, vil jeg gerne understrege, at jeg som sundhedsminister selvsagt er optaget af sammenhængen mellem miljøfaktorer og vores sundhed. Det er utrolig vigtigt, at vi har det bredest mulige grundlag for at sikre borgerne bedst muligt mod skadelige virkninger af kemikalier og andre sundhedsfarlige stoffer. Og det er vigtigt med et samarbejde, der går på tværs af ministerierne. Det gælder ikke blot Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, men også andre ministerier som f.eks. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Beskæftigelsesministeriet via Arbejdstilsynet og Økonomi- og Erhvervsministeriet via Erhvervs- og Byggestyrelsen. Der er ingen tvivl om, at vi på kemikalieområdet i fællesskab skal gøre en stærk indsats.

Derfor vil jeg gerne give tilsagn om, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse også fremover vil bidrage med den sundhedsfaglige viden og rådgivning, som er nødvendig for det her meget vigtige arbejde. Tak.

Kl. 10:39

Formanden:

Tak til ministeren for besvarelsen.

Så går vi til forhandlingen, og den første, der får ordet, er fru Pia Olsen Dyhr som ordfører for forespørgerne.

Kl. 10:39

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Pia Olsen Dyhr (SF):

I Danmark i dag bruger vi mere end 20.000 forskellige kemiske stoffer. De indgår i alt fra hårfarve, cremer, vaskepulver til plastikflasker til vand, ja, selv gulvet i min datters vuggestue er fyldt med kemikalier. Brugen øges fortsat, fordi de ofte giver produkterne bedre egenskaber. Derfor møder vi danskere i stigende grad kemikalier i vores hverdag.

Lad os så starte med nogle af de her kemikalier. Lad os starte med de hormonforstyrrende stoffer. De hormonforstyrrende stoffer er stoffer, der påvirker hormonsystemet hos mennesker og dyr. Ifølge Miljøstyrelsen kan påvirkningen af stoffer hos forsøgsdyr bl.a. føre til en øget forekomst af misdannede kønsorganer, manglende nedfald af testiklerne til pungen for hanungerne, nedsat sædkvalitet hos dyrene senere i livet samt for tidlig pubertet for unghunnerne.

Hos menneskerne ser det faktisk ikke bedre ud. Piger får allerede i dag bryster som 8-årige, sædkvaliteten er i frit fald, og vi har en kraftig stigning i tilfælde af testikelkræft for blot at nævne nogle af

de problemer, som Rigshospitalets Afdeling for Vækst og Reproduktion mistænker de hormonforstyrrende stoffer for at være årsag til.

Fire ud af fem danskere ønsker et forbud mod de hormonforstyrrende stoffer, viser en ny undersøgelse, som Forbrugerrådet har lavet. Det bør vække til eftertanke hos sundhedsministeren. Vi har allerede i kemikaliehandlingsplanen sat midler af til en øget indsats, men der er brug for mere, herunder mere forskning, så man med gode forskningsresultater i hånden kan udfase og forbyde de farlige stoffer.

Så lad os gå til andet område, nemlig kræftområdet. Det er et område, som er ganske omkostningstungt for vores sundhedsvæsen som en enkelt sygdom. Sidste år kostede kræftindsatsen over 1 mia. kr. bare i medicin. Vi har brug for, at sammenhængen mellem udsættelse for miljøfaktorer såsom kemikalier og udvikling af kræft belyses. Tilbage i 2003 mente regeringen det samme i den strategi for miljø og sundhed, som jeg tidligere har nævnt. Den mente, at vi skulle bruge flere ressourcer på at undersøge sammenhængen med kemikalier. Men den udfordring står stadig væk hen i det uvisse.

Vi ved, at visse kemikalier og tungmetaller såsom kviksølv er kræftfremkaldende. De hormonforstyrrende stoffer mistænkes også for at være medvirkende til, at tilfælde af visse kræftformer såsom brystkræft og prostatakræft er stigende i Danmark. Men vi har brug for mere viden, og vi har brug for, at de kræftfremkaldende stoffer bliver identificeret, og at Danmark presser på i EU for en strategi på det her felt, ikke alene for at vi kan få dem identificeret, men også for at vi kan få dem registreret.

Så har vi skaderne på centralnervesystemet. Vi har fået meget mere viden om det. Vi ved, at børn, der udsættes for ASO-farvestoffer, bliver hyperaktive. Alligevel vil fødevareministeren ikke arbejde for et europæisk forbud. Her burde sundhedsministeren jo træde i karakter og sige, at børns sundhed står over, hvad fødevareministeren ellers har travlt med at pleje af industriens interesser.

Vi ved, at visse opløsningsmidler har skadelig effekt, og ved en effektiv indsats mod dem har vi allerede begrænset skaderne. Men på andre områder er vores viden alt for begrænset, og meget tyder på, at hormonforstyrrende stoffer også medfører skader på nervesystemet. Vi har altså brug for en dokumentation af det her. Vi har brug for at få det opsporet, undersøgt og begrænset, og her har vi altså også brug for et aktivt sundhedsministerium i langt højere grad, end det er tilfældet i dag.

Alt i alt er der masser af udfordringer, når vi taler om sundhed og kemi. Jeg er faktisk lidt i tvivl om, hvorvidt sundhedsministeren har forstået alvoren af det. Omfanget er nemlig stort, og det er effekten også. Så det er langtfra nok, at det er Miljøministeriet, der gang på gang trækker i førertrøjen, når vi taler om kemikalier. Her er Sundhedsministeriet også ansvarligt, og det skal i langt højere end i dag grad på banen, for det er et fælles ansvar.

Derfor vil jeg på vegne af Pia Olsen Dyhr (SF), Benny Engelbrecht (S), Bente Dahl (RV) og Per Clausen (EL) fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget pålægger regeringen at udarbejde en strategi for miljø og sundhed inden udgangen af denne folketingssamling, hvor Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse begge bidrager til, at indsatsen fremadrettet løftes. Strategien skal bl.a. indeholde et overordnet formål om at sikre sammenhængen mellem miljø- og sundhedspolitikken samt sikre et tættere samarbejde mellem de to ministerier i en langsigtet og forebyggende indsats.

Sundhedsministeren pålægges ligeledes at bidrage fagligt og økonomisk til regeringens kemikalieindsats og til at øge samarbejdet med Miljøministeriet.

Miljøministeren opfordres på denne baggrund til at fremlægge nye forslag til, hvordan kemikalieindsatsen kan udvides i 2010 og de kommende år med et særlig fokus på stoffer, der kan være hormonforstyrrende, kræftfremkaldende eller skadelige for fostre og forplantningen.

Forslagene fremlægges for partierne bag kemikaliehandlingsplanen (alle partier) senest sommeren 2010.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 31).

Kl. 10:44

Formanden:

Tak. Det således oplæste forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Den næste i ordførerrækken er fru Birgitte Josefsen.

Kl. 10:45

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Det enkelte menneske påvirkes af, hvordan vi hver især lever vores liv, om vi får den fornødne søvn og hvile, om vi spiser en sund og varieret kost, om vi ryger – eller ryger for meget – og indtager for meget alkohol, om det enkelte menneske er en del af arbejdsmarkedet og har et godt netværk, og om familien fungerer.

Men vores sundhedstilstand påvirkes også af det, som vi ikke lige umiddelbart kan se med det blotte øje, nemlig om luften er ren eller mindre ren, om drikkevandskvaliteten er i orden, om vi generes af lyde og lugte og indtager fødevarer som kan indeholde stoffer, som eksempelvis kan være hormonforstyrrende.

Derfor er det af stor betydning, at vi alle er optaget af at holde fokus på kemikaliernes vej til mennesket og på, at mængden af hormonforstyrrende stoffer minimeres og helt udfases i forbindelse med ting, vi som mennesker er i berøring med.

Så jeg vil da meget gerne sige tak til dem, der har rejst debatten her i dag. I Venstre er vi nemlig optaget af, at vi sikrer, at vi har et sundt liv. Men vi er også godt tilpas med, at der blev indgået en politisk aftale om kemikalier, nemlig kemikaliehandlingsplanen, som jo er tiltrådt af samtlige partier i Folketinget, og som blev vedtaget den 29. oktober 2009. Det er en aftale, der lægger op til en styrkelse og en prioritering på hele kemikalieområdet, og hvori der er afsat økonomiske midler til at gennemføre handlingsplanen.

Lad mig eksempelvis nævne, at der er afsat 46 mio. kr. til gennemførelse af det store REACH-program, som jo blev vedtaget i EU-regi; 19 mio. kr. til forbrugerområdet til videnopbygning og dermed også oplysning af befolkningen om, hvad den enkelte skal være opmærksom på, eksempelvis når vi hver især går hen og køber legetøj til børn eller børnebørn, køber kosmetik, smykker eller andre produkter, som kan indeholde kemikalier; 16 mio. kr. til kontrol og tilsyn i forhold til nogle af de nye elementer, som vi skal være opmærksomme på, nemlig hele den elektroniske produktion og hvad, der kan være af stoffer indeholdt i hele elektronikken; 52 mio. kr. til at videreføre Center for Hormonforstyrrende Stoffer, Videncenter for Allergi samt Videncenter for Duft- og Kemikalieoverfølsomhed; 4 mio. kr. til videreførelse af Informationscenter for Miljø & Sundhed.

Det er blot nogle af de elementer, der ligger i den handlingsplan, som samtlige partier har tiltrådt, og det vil være at gå for langt at komme ind på alle elementer i planen. Men i planen beskrives det ligeledes, at der skal være et samarbejde mellem Miljøministeriet og Sundhedsministeriet, et samarbejde, som selvfølgelig er vigtigt og en forudsætning for at holde fokus og tempo på området. I Venstre betvivler vi ikke, at det samarbejde eksisterer, og håber da, at der fortsat og kontinuerligt vil være et godt samarbejde de to ministerier imellem.

Så hvor de økonomiske midler konkret er placeret, må være en mindre afgørende faktor. Den afgørende faktor er jo, at de økonomiske midler er til rådighed, og det er jo sådan set det, partierne har sikret i den handlingsplan, der er vedtaget.

Jeg vil derfor på vegne af Birgitte Josefsen (V), Liselott Blixt (DF), Vivi Kier (KF) og Villum Christensen (LA) fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse samarbejder om indsatsen mod kemikaliers indvirkning på sundheden. Folketinget lægger vægt på, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse også fremadrettet bidrager med sundhedsfaglig rådgivning herom.

Folketinget noterer sig, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse i 2010 analyserer behovet for viden blandt sundhedspersonale om sammenhæng mellem kemikalier og helbredsforhold og afholder en workshop med henblik på udarbejdelse af informationsmateriale i 2011.

Folketinget noterer sig, at der i aftalen om Kemikaliehandlingsplanen for 2010-2013 er afsat midler til videreførelse af de tre centre på området miljø og sundhed samt en række andre initiativer, at der er afsat midler med henblik på at tilvejebringe mere viden om kombinationseffekter af hormonforstyrrende stoffer, idet parterne bag aftalen skal drøfte den nærmere anvendelse af disse midler inden sommeren 2010, og at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse bidrager konstruktivt til arbejdet med henblik på forebyggelse på disse områder.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 32).

Kl. 10:50

Formanden:

Tak. Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er ønsket om korte bemærkninger. Først er det fru Pia Olsen Dyhr, værsgo.

Kl. 10:50

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg er enig med ordføreren i, at vi har haft et ganske glimrende samarbejde i forbindelse med vedtagelsen af kemikaliehandlingsplanen. Det har været et bredt funderet Folketing, der har støttet op om den. Det, jeg lagde mærke til i forbindelse med forhandlingerne, var Sundhedsministeriets totale fravær, og derfor stiller jeg mig meget undrende over for, at ordføreren nærmest lægger op til, at Sundhedsministeriet har bidraget til den her proces, eftersom jeg deltog i processen og det gjorde ordføreren ikke. Så det er en anden virkelighed end den, jeg lever i.

Jeg vil gerne spørge til det, der står i forslaget til vedtagelse. Der står, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse bidrager konstruktivt til arbejdet med henblik på forebyggelse på disse områder. Hvad mener ordføreren med »bidrager konstruktivt til«? Betyder det, at ministeriet er villigt til at bidrage økonomisk eller på andre måder ressourcemæssigt til spørgsmålet om kemi og sundhed?

Kl. 10:51

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 10:51

Birgitte Josefsen (V):

Jeg har ikke deltaget i forhandlingerne, men jeg er da informeret om det forhandlingsforløb, der har været, og jeg henholder mig sådan set til det, der står skrevet i handlingsplanen, som er tiltrådt af samtlige

partier, hvor der står om samarbejdet mellem Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, at det er af central betydning for kemikalieindsatsen, at der er et meget tæt samarbejde mellem Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse med henblik på at sikre sammenhængen i den indsats, således at synergiene imellem ministerierne udnyttes fuldt ud. Det bidrager til, at der er det bredest mulige grundlag for at sikre forbrugeren bedst muligt mod skadelige virkninger af kemikalier. Og så er der et afsnit mere.

Det er det, der står i aftalen. Og jeg har da et billede af, at når det er skrevet ind i en aftale, og når det er en aftale, som der skal arbejdes med af begge ministerier, er det også det, der sker. Ellers går jeg da ud fra, at de, der står bag aftalen, vil råbe vagt i gevær.

Kl. 10:52

Formanden:

Fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 10:52

Pia Olsen Dyhr (SF):

Nu svarede ordføreren ikke på den anden del af mit spørgsmål, og det vil jeg gerne have. Hvad betyder »bidrager konstruktivt«? Er det økonomisk eller ressourcemæssigt?

Den anden del er, at der står i kemikaliehandlingsplanen og den politiske aftale – og det synes jeg er ret centralt – at Miljøministeriet skal iværksætte en undersøgelse af samarbejdsrelationerne mellem Sundhedsministeriet og Miljøministeriet. Og baggrunden for det er jo netop de manglende samarbejdsrelationer. Grunden til, at vi beder om en analyse og en undersøgelse af det, er netop, at der var en stor utilfredshed hos samtlige forligspartier inklusive Venstre. Derfor er der blevet bedt om en undersøgelse, som vi kan forholde os til i sommeren 2010. Og jeg synes ordføreren skal henholde sig til den tekst, der står i den politiske aftale.

Kl. 10:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:52

Birgitte Josefsen (V):

Jeg vil gøre opmærksom på, at i det, jeg lige har svaret på, refererede jeg direkte fra aftalen. Det er det, der står i aftalen.

Når der så bliver spurgt til betydningen af »bidrager konstruktivt«, vil jeg sige, at jeg mener med rådgivning og vejledning, og at man ellers indgår i de samarbejdsflader, der er på området. Det er jo sådan set også det, ministeren har givet udtryk for i den tale, som ministeren for kort tid siden holdt her fra talerstolen.

Kl. 10:53

Formanden:

Så er det hr. Benny Engelbrecht for en kort bemærkning.

Kl. 10:53

Benny Engelbrecht (S):

Blandt de mange oplevelser, vi havde i forbindelse med forhandlingerne om kemikaliehandlingsplanen, var nu godt nok et enkelt bidrag fra Sundhedsministeriet. Det var et notat, som opregnede de ressourcer og de initiativer, der var på Sundhedsministeriets område netop omkring kemikalieindsatsen. Det viste meget klart, at et tilskud til Videncenteret for Allergi ville bortfalde, og så var der et enkelt tilskud på 1,2 mio. kr. til en undersøgelse af mænds sædkvalitet.

Kan ordføreren ikke godt forstå, at vi, der ligesom ordføreren synes, at det her er et meget vigtigt område, og at vi alle sammen bør bidrage til det, føler, at Sundhedsministeriets bidrag på det her område er en lille smule pauvert?

Kl. 10:54

Kl. 10:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:54

Birgitte Josefsen (V):

Vi er fra Venstres side enige i, at det her er et vigtigt område, og jeg mener sådan set også, at det var det, jeg forsøgte at signalere i min ordførertale.

Men jeg vil gerne sige, at om midlerne er konteret det ene eller det andet sted, er for mig ligegyldigt. Det vigtigste er, at man får de midler i anvendelse, så man netop har fokus og tempo på at sikre forskning og analysering i forhold til hele området og ad den vej får sikret, at borgerne fremadrettet ikke får en øget påvirkning af kemikalier og hormonforstyrrende stoffer, men en mindre og gerne en udfasning af mange af de stoffer, som vi jo ved er i mange af de elementer, som vi er i berøring med i dag.

Kl. 10:55

Formanden:

Hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 10:55

Benny Engelbrecht (S):

Et af de elementer, som ordføreren fremhæver, er jo Sundhedsministeriets opgave som sundhedsfaglig rådgiver, men spørgsmålet er, om det virkelig er det, det skal begrænses til. Altså, forudsætningen for at kunne rådgive ordentligt er naturligvis, at man har en viden, og et af de områder, der så netop arbejdes med, er mænds sædkvalitet. Når vi eksempelvis kan se, at de reproduktive evner hos kvinder også er i voldsom nedgang – der har for nylig været en undersøgelse, der viste, at der især er problemer for kvinder i plastindustrien – og når vi ser, at der er meget store indhold af kemikalier i kvinders brystmælk, ja, så er der faktisk nogle udfordringer der. Eksempelvis foretages der syd for den danske grænse faktisk screeninger af netop kvinders brystmælk.

Er der ikke nogen udfordringer, er der ikke nogen områder her, hvor det ville være helt oplagt at netop Sundhedsministeriet gik foran og fik indsamlet noget ny viden?

Kl. 10:56

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:56

Birgitte Josefsen (V):

Når jeg siger rådgivning og vejledning, går jeg ud fra, at de to ministerier ikke er længere fra hinanden, end at de kan tale om, hvad det er, man hver især skal bidrage med. Dialog fremmer jo mange gange den proces, der skal pågå, og derfor er det da min klare forventning, at de to ministerier har en dialog om, hvad det er, man skal arbejde med på det område, vi diskuterer her i dag.

Jeg vil gerne gentage, at vi er optaget af, at vi har fokus på hele området, og det er jo i bred forstand. Det gælder forskning, det gælder oplysning over for befolkningen, og det gælder, hvad det er, vi eksempelvis putter ind i vores bygninger, hvad det er, vi omgiver os med. Derfor er det jo afgørende, at de to ministerier har en tæt dialog, og det er sådan set også det, som jeg lytter mig til at der er i øjeblikket, og det håber jeg fortsætter.

Kl. 10:57

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Tak.

Jeg synes, det var meget pauvert, hvad fru Birgitte Josefsen fik fremlagt. Det eneste nye, der vistnok sker i forhold til det, der er aftalt, er en workshop for sundhedspersonalet i 2011. Det er i hvert fald ikke et kæmpestort skridt fremad.

Når jeg siger det, så vil jeg spørge fru Birgitte Josefsen, om hun er enig i, at det er det eneste nye, der sker. Der er ikke noget med, at der skal flere ressourcer til Sundhedsministeriet, som efter min opfattelse er helt underforsynet med viden på det her område. Og det andet er, at der ikke skal ske andet, end at man fortsætter med rådgivning og vejledning, og jeg tror egentlig, at de fleste, som har sat sig ind i det her, ved, at det er for lidt og for dårligt. Det har det været i mange år, vil jeg gerne sige, og det har været enormt svært.

Det er også derfor, jeg er ked af, at der ikke er mere kød på det forslag, som Venstre kommer med, for det fører altså ikke til, at man kan lægge stor vægt på det, som fru Birgitte Josefsen siger. Det kan man ikke, for den sundhedsfaglige rådgivning fra Sundhedsministeriet er ikke god nok, fordi den ikke rummer viden nok, og man bruger ikke ressourcer på det, bruger ikke penge på det.

Kl. 10:58

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:58

Birgitte Josefsen (V):

Jeg står her og bliver mere og mere forundret over, at der har siddet en ordførerskare, hvori samtlige partier var repræsenteret, og har vedtaget en handlingsplan på kemikalieområdet, og man står så nu i Folketingssalen og undergraver den plan, man selv har været med til at lave. Der står præciseret deri, at de to ministerier skal samarbejde, så jeg går da virkelig ud fra, at ministerierne lever op til det, som politisk er aftalt.

Kl. 10:59

Formanden:

Hr. Steen Gade.

Kl. 10:59

Steen Gade (SF):

Nej, jeg undergraver ikke nogen aftale, jeg ved bare noget om, hvor svært det her har været i 10 år. Jeg kan også godt se, at der ikke er sket nogen fremskridt, og derfor forstår jeg faktisk godt, at de, der har lavet den her aftale, har understreget, at der skal ske mere. Og det er det, den her forespørgsel handler om: Der skal ske noget mere. Og så kommer fru Birgitte Josefsen og siger, at der stort set ikke skal ske noget mere. Det er jo der, konflikten er.

Kl. 10:59

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:59

Birgitte Josefsen (V):

Det er sådan, at SF's ordfører på forespørgslen i dag selv har været med til at indgå aftalen, kemikaliehandlingsplanen, og jeg har loyalt refereret fra, hvad der står i handlingsplanen. Derfor må jeg gå ud fra, at de, der har siddet og forhandlet den her plan på plads, ved, hvad det er, de har forhandlet på plads, og hvad indholdet er i det, de har forhandlet på plads.

Kl. 11:00

Kl. 11:02

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 11:00

Per Clausen (EL):

Jeg vil sådan set tage udgangspunkt i en sætning, som står i fru Birgitte Josefsens forslag til vedtagelse, og som jo er et citat fra den aftale, der er lavet om en kemikaliehandlingsplan. Der står: Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse bidrager konstruktivt til arbejdet med henblik på forebyggelse på disse områder.

Det er altså områderne hormonforstyrrende stoffer og kemikalier.

Så vil jeg gerne spørge fru Birgitte Josefsen, om hun mener, at den redegørelse, der er kommet fra ministeren i dag, lever op til det. Der står, at man skal bidrage konstruktivt. Der står ikke, at man skal bidrage konstruktivt som sædvanligt, eller at man skal fortsætte med at gøre det, man plejer. Der står, at man skal bidrage konstruktivt.

Det opfattede jeg i hvert fald som et udtryk for, at Sundhedsministeriet skulle gøre noget mere. Og hvad siger sundhedsministeren så i dag? Nej, vi skal ikke gøre noget mere, vi skal fortsætte med at gøre det, vi altid har gjort.

Så mit spørgsmål til fru Birgitte Josefsen er: Er hun enig med mig i, at den formulering, der står i aftalen, siger, at man skal gøre noget mere, end man har gjort hidtil, eller er hun enig med sundhedsministeren, der siger, at nej, vi har gjort en rigtig god indsats indtil nu, og det bliver vi ved med?

Kl. 11:01

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:01

Birgitte Josefsen (V):

Jeg går ikke ud fra, at hr. Per Clausen mener, at der skulle have stået, de ikke skulle være konstruktive i deres samarbejde, så når der står konstruktive, er det jo en positiv sætning.

Kl. 11:01

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:01

Per Clausen (EL):

Det er fuldstændig rigtigt, at det er en positiv og venlig sætning. Den skulle også stå i en aftale, vi skulle indgå med både Venstre og Konservative, som jo har tætte relationer til sundhedsministeren og den regering, der sidder.

Men er fru Birgitte Josefsen ikke enig med mig i, at når man i aftalen skriver, at der skal foregå et konstruktivt samarbejde, og man ikke skriver, at det konstruktive samarbejde skal fortsætte, så er det et meget klart signal om, at her er brug for at gøre en bedre indsats fra Sundhedsministeriets side? Og det skriver fru Birgitte Josefsen så også i det forslag til vedtagelse, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti kommer med.

Hvis fru Birgitte Josefsen er enig med mig i, at det betyder, at man skal gøre en forøget indsats fra Sundhedsministeriets side, så er vi måske endda enige, og det ville jo være rigtig dejligt.

Kl. 11:02

Formanden:

Ordføreren.

Birgitte Josefsen (V):

Jeg har i min forberedelse til forespørgselsdebatten i dag analyseret den aftale, der er indgået mellem samtlige partier, hvor også hr. Per Clausens parti medvirker, og der kan jeg jo se, at det indtil flere gange er beskrevet, at der skal være et tæt samarbejde, og det tætte samarbejde går jeg også ud fra er konstruktivt. Så det er derfor, at det står i vores forslag til vedtagelse i dag.

Kl. 11:02

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Jonas Dahl.

Kl. 11:02

Jonas Dahl (SF):

Det, vi hører fra Venstres ordfører i dag, er jo interessant, nemlig at man forholder sig til en aftale, men at man så ikke vil forholde sig til den kritik, der sådan set er i den aftale af det samarbejde, der er mellem de to ministerier.

Jeg vil bare høre, om fru Birgitte Josefsen kan løfte sløret for, hvor mange ressourcer og hvor meget mandskab man har sat af til det her arbejde. For fru Birgitte Josefsen får det jo til at lyde, som om der er sat uendelig mange ressourcer af i Sundhedsministeriet.

Kan fru Birgitte Josefsen løfte lidt af sløret for, hvor mange ressourcer man bruger på det i Sundhedsministeriet?

Kl. 11:03

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:03

Birgitte Josefsen (V):

Altså, nu er jeg jo ikke ansat i Sundhedsministeriet, som har mange medarbejdere, så hvor mange medarbejdere, der sidder hvor, må man spørge ministeren om.

Kl. 11:03

Formanden:

Hr. Jonas Dahl.

Kl. 11:03

Jonas Dahl (SF):

Jamen så skal jeg hjælpe ordføreren lidt. Det, der er sket under den her regering, er jo, at man har nedlagt kontoret for miljø og sundhed, og man kan se, hvis man kigger på budgetterne, at der er afsat 1,2 mio. kr., som altså er det, man afsætter i Sundhedsministeriet til at kigge på miljø og sundhed. Det er vel ikke helt tilstrækkeligt, hvis man nu skal sikre en samlet handlingsplan og et samarbejde med et andet ministerium. Og når der nu meget præcist står i den aftale, som ordføreren også refererede til, at der skal være et bedre samarbejde, er ordføreren så ikke enig i, at det netop er en præcisering af, at der faktisk er afsat utilstrækkelige ressourcer og utilstrækkeligt med mandskab til netop at fastholde det, der skal til, for at sikre et tilstrækkeligt samarbejde mellem Miljøministeriet og Sundhedsministeriet?

Kl. 11:04

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:04

Birgitte Josefsen (V):

Nu lægger jeg andet i ordet samarbejde end lige nødvendigvis det, hr. Jonas Dahl måske lægger i det. Der er jo et tydeligt billede af, at

hver eneste gang, SF snakker samarbejde, handler det alene om penge. Samarbejde går altså ud på andet end penge.

Kl. 11:04

Formanden:

Tak til fru Birgitte Josefsen, der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Den næste i ordførerrækken er hr. Benny Engelbrecht fra Socialdemokratiet.

Kl. 11:04

(Ordfører)

Benny Engelbrecht (S):

Kemikalier i enhver form er en del af moderne menneskers hverdag. På den ene side kan vi ikke undvære kemikalieindustriens forskellige produkter, men på den anden side er kemikalierne i allerhøjeste grad uønskede følgesvende i mange tilfælde. De kemiske stoffer findes de mest overraskende steder. Ingen kan være overrasket over, at vores elektroniske apparater er fremstillet med og indeholder masser af kemikalier. Derimod er der færre, der er klar over, at der er store mængder af kemiske stoffer i vores mad, i vores drikkevarer, i vores beklædning og i stribevis af ganske almindelige hverdagsting.

Kemi er uønsket, når den medvirker til at forringe menneskers, dyrs og ikke mindst miljøets sundhed, levedygtighed og bæredygtighed. Det er det forhold, vi i dag har bedt regeringen om at give os et bud på, og vi vil forsikre om, at vi gerne medvirker til på nationalt og internationalt plan at støtte alle forslag om at begrænse og afskaffe farlige og sundhedsskadelige kemikalier. En række kemikalier har vist sig selv i mikroskopiske mængder at være under mistanke for at skabe allergi hos børn og voksne samt misdannelser og fertilitetsnedsættelser i fostre, og det må være indlysende, at alle bestræbelser må gøres på at fjerne disse kemiske trusler mod os selv og det omgivende miljø. Det handler om os, vores børn og børnebørn.

Vi har gentagne gange i de seneste år rejst flere sager i samme boldgade, eksempelvis forslaget om at fjerne blødgørere som ftalater, kemikaliet bisfenol-A, men vi er desværre stødt på stor forskel i den udviste ildhu fra regeringens side. Nogle ministre, især én, har nærmest gjort det til en mærkesag, mens andre anlægger en langt mere tvetydig arbejdsindsats med hensyn til det praktiske.

For at skadevirkningerne kan reduceres, findes der et stort sæt grænseværdier for, hvor små mængder kemiske stoffer vi kan udsættes for uden at tage skade. Nu viser det sig blot, at disse grænseværdier nok er retvisende individuelt, men langt fra fyldestgørende. De kemiske stoffer kan nok hver for sig være uskadelige, men overraskende nok volder mange såkaldt risikofrie kemikalier sundhedsskader, når de kombineres. Man taler om en synergieffekt, og i en såkaldt cocktaileffekt er kemikalierne meget mere skadelige, end myndighedernes risikovurdering indtil nu har forudsat, viser et forskningsprojekt udført af Sofie Christiansen fra DTU Fødevareinstituttet samt undersøgelser fra Uppsala Universitet. De støtter fuldt ud de resultater, som foreligger fra tidligere tilsvarende undersøgelser. Undersøgelsesgrundlaget er blot blevet udvidet.

Det viser entydigt, at når mennesker udsættes for flere kemiske stoffer på samme tid, er der en effekt, skønt det enkelte stof i sig selv er uskadeligt eller uskadeligt under en vis mængde. Hertil kommer det bekymrende, at selv lave kemiske påvirkninger tidligt i livet, endog i fosterstadiet, ses senere i tilværelsen. Almindelig logik siger os, at nul + nul + nul er lig med nul, men sådan forholder det sig altså ikke nødvendigvis med kemi. Her kan fire gange nul sagtens vise sig at have effekten syv, når man altså regner cocktaileffektens forstærkende virkning ind. Vi har således god grund til at frygte, at grundlaget for vores hidtidige kemikalieindsats skrider, når kombinationseffekterne gør risikovurderingerne mere usikre. Det giver en ekstra årsag til at afkræve regeringens stillingtagen.

Alt i alt kan det derfor undre, at en så omfattende og alvorlig problemstilling, som jeg kan høre at også Venstres ordfører har givet

udtryk for at det er, og som ministeren har givet udtryk for at det er, kan aflæses med sølle 1,2 mio. kr. på Sundhedsministeriets budget, en bevilling, som dækker over et program for overvågning af mænds sædkvalitet. Det er selvfølgelig et meget vigtigt område, men det er jo ikke det, som fremadrettet styrker og forbedrer indsatsen mod skader fra netop kemikalier.

Når det er sagt, vil jeg sige, at jeg kunne ønske mig, som jeg også har fremført over for Venstres ordfører, at vi fik øget den indsats, der bliver gjort på Sundhedsministeriets område, omkring netop vidensindsamling, og som det er helt oplagt at pege på. Kvinders reproduktionsevner er jo lige så vigtige som mænds reproduktionsevner – og hvad skal vi ikke mindst gøre med den viden, vi har, der viser, at indholdet af kemikalier i kvinders brystmælk er så voldsomt stort? Der er store udfordringer foran os.

Kl. 11:09

Formanden:

Tak til hr. Benny Engelbrecht. Så er det fru Liselott Blixt som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 11:10

(Ordfører)

Liselott Blixt (DF):

Det her er en sag, som breder sig over flere ministerområder, men da forespørgslen i dag er rettet til sundhedsministeren, vil jeg som sundhedsordfører tage udgangspunkt i en sundhedsfaglig vinkel.

Jævnligt bliver jeg kontaktet af personer, som har problemer med de stoffer, som de møder i deres dagligdag – mennesker, som pludselig ikke kan tåle at læse en avis, dufte af andres parfume, eller som får eksem og andre hudproblemer, som gør deres dagligdag vanskelig. Disse mennesker har samtidig svært ved at få omgivelsernes accept af deres sygdom og kan have problemer i deres møde med andre mennesker i deres hverdag, eksempelvis også når de skal modtage hjælp i vores sundhedssystem. Derfor skal vi arbejde for, at sundhedspersonalet er klædt på til det og har en viden på området, så der bliver taget hensyn til borgere med disse sygdomme.

I dag er det sådan, at hvis man lider af duftoverfølsomhed og er modtager af hjemmehjælp, kan man risikere at blive mødt af en parfumeduftende hjemmehjælper, som man må afslå at få hjælp af. Dette er netop et eksempel på, at der er for lidt viden blandt sundhedspersonalet, og det skal der gøres noget ved.

Vi bliver som borgere i et samfund mødt af mange stoffer, og tit er man i tvivl om, hvad man kan tåle, samt hvad det er, eller om det kan være kræftfremkaldende eller ødelæggende for fertiliteten. Det er et problem for vores folkesundhed, og fra Dansk Folkepartis side er vi klart imod stoffer, som er problematiske for vores sundhed. Men hvad er vores viden på området, og kan problemet løses ved, at vi i Danmark forbyder de stoffer, som vi mener er skadelige?

Der er ingen tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti selvfølgelig går ind for, at man prøver at komme af med de her skadelige stoffer, uanset om de er hormonforstyrrende eller skadelige på andre måder. Derfor vil Dansk Folkeparti selvfølgelig gerne have en skrap kurs over for de ting, som skader befolkningens sundhed og forplantningsevne, og alle de andre skadelige ting, der opstår. Men når det er sagt, er det også vigtigt, at vi ser på, hvordan vi kommer disse stoffer til livs. Dansk Folkeparti mener jo, at vi skal se internationalt på de her ting. At forbyde det eventuelt kun her i Danmark kunne man måske godt sige kunne løse problemet her, men vi lever i et globalt samfund. Vi er mange, der rejser ud, og vi er mange, der bestiller mere og mere via internettet, og alle disse varer er produceret i andre lande. Derfor skal der lægges maksimalt pres på det internationale samfund.

Dansk Folkeparti har været med til at afsætte midler i finansloven, netop fordi vi tager det alvorligt og vi gerne vil have undersøgt, hvad det er, der har de store skadevirkninger, og hvad vi selv kan

gøre. Hvis der er nogen steder, vi kan gribe ind og forbyde et egentligt salg af de her ting, skal vi selvfølgelig gøre det. Derfor vil vi også forfølge den linje, at disse tre centre blive udvidet og igen får tilført ressourcer, sådan at man hele tiden kan få ny viden på området. Det er utrolig vigtigt, som vi ser det. Det er tre vigtige centre, som har fokus på, hvordan vi undgår sygdom på grund af kemikalier i nærmiljøet, så et tæt samarbejde er at foretrække, så vi sammen kan være med til at løse problematikken. Tak.

Kl. 11:13

Formanden:

Tak. Og der er ønske om korte bemærkninger, først fra fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 11:14

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg vil meget gerne takke for det gode samarbejde, vi havde i forbindelse med indgåelsen af kemikaliehandlingsplanen; det var jo et formidabelt samarbejde med bl.a. Dansk Folkeparti. Jeg vil også godt takke for ordførerens gode tale, som jeg synes indeholder de helt rigtige elementer, nemlig at der er for lidt viden på det her område, at sundhedspersonalet ikke har den faglige kompetence til at gøre noget ved de her problemer osv. – jeg kunne ikke være mere enig – og at videncentrene også skal have flere ressourcer.

Så vil jeg gerne spørge ordføreren om noget. Når vi nu sad i kemikalieforhandlingerne og oplevede, at sundhedsministeren trak tæppet væk under Videncenter for Allergi ved netop at skære i det tilskud, Sundhedsministeriet tidligere har givet til Videncenter for Allergi, og at det kun var ved, at vi i allersidste øjeblik fik presset på og sørget for, at de penge blev fundet, at videncenteret overlevede, hvordan hænger det så sammen med det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti nu har tænkt sig at stemme for?

Kl. 11:14

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:15

Liselott Blixt (DF):

Nu vil jeg lige påpege, at jeg ikke har været med i forhandlingerne om miljøhandlingsplanen, så jeg kan ikke udtale mig om, hvad ministeren har gjort og sagt, eller hvordan samarbejdet har været. Jeg kan jo som sundhedsordfører bekræfte, at jeg har et samarbejde med ministeren på nogle af de punkter, hvor vi netop taler om videncentre. Vi har i forbindelse med astma hos børn sat penge af til forskning. Vi har talt om netop duftoverfølsomhed, og vi arbejder på at lave noget på området. Så for mit vedkommende har jeg et samarbejde med sundhedsministeren på de områder, som jeg omtaler her.

Kl. 11:15

Formanden:

Fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 11:15

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg er spændt på, hvad det samarbejde i virkeligheden handler om, eftersom alle de her centre jo faktisk er Miljøministeriets ressort. Men det er så, hvad det er; det er fint nok, hvis sundhedsministeren kan pryde sig med lånte fjer.

Udfordringen er vel i virkeligheden, at vi får gjort noget på det her felt. Mener Dansk Folkeparti derfor ikke, at der skal ske noget mere, og at indsatsen skal øges? Og hvis Dansk Folkeparti mener, at indsatsen skal øges og der skal gøres noget mere, hvorfor støtter Dansk Folkeparti så ikke vores forslag til vedtagelse, hvor vi lægger

op til det – i modsætning til regeringen, som siger, at det jo går meget godt, som det plejer?

Kl. 11:16

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:16

Liselott Blixt (DF):

Når vi taler samarbejde, kunne det også være, at vi i udvalget måske kunne tænke på lidt mere samarbejde, end der er i forvejen. Hvis man mener, at ministrene ikke arbejder nok sammen, kunne det have været en fordel, at miljøordførerne havde taget kontakt med sundhedsordførerne og vi på den måde havde skabt et bredere flertal til at få de to ministre til at rykke sammen.

Jeg kan kun sige, at vi har været med i aftalen fra finansloven sidst, hvor der netop blev sat penge af, og der står i planen, at man lægger op til en markant og styrket prioritering af kemikalieområdet. Det er det, jeg forholder mig til.

Kl. 11:16

Formanden:

Så er der en kort bemærkning, og det er fra hr. Steen Gade.

Kl. 11:16

Steen Gade (SF):

Tak. Med hensyn til det sidste, som fru Liselott Blixt sagde om samarbejde mellem parlamentarikere på det her punkt, mellem os, der sidder i forskellige udvalg, vil jeg da som formand for Miljøudvalget tage fru Liselott Blixt på ordet og sige, at den her debat jo under alle omstændigheder fortsætter efter forespørgslen, og der kunne vi så sørge for, at vores sundhedsminister oftere kom i Miljøudvalget, eller at vi holdt fælles møder om det her punkt.

For det er min opfattelse, at det, som fru Liselott Blixt siger – at det her punkt har høj prioritet inden for sundhedspolitikken; det var det, jeg hørte, og det er jeg enig i – ikke er det, der afspejles i virkeligheden i Sundhedsministeriet. Det er jo det, der er vores hovedproblem – at det mener man ikke i Sundhedsministeriet, og det mener sundhedsministeren jo heller ikke, når han læser den tale op, han har fået skrevet til i dag. Derfor vil jeg spørge fru Liselott Blixt: Hvordan skal det pres på Sundhedsministeriet skabes? Har fru Liselott Blixt nogle ideer til, hvordan vi kan skabe det, når vi nu ikke kan få det løst i dag?

Kl. 11:17

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:18

Liselott Blixt (DF):

Ideer har vi jo nok af. Men jeg synes, at når det foregår over forskellige ministerier, så er det mange gange sådan, at der sker ting i Miljøministeriet, som vi ikke hører om i Sundhedsministeriet, og derfor synes jeg, at et samarbejde ville være godt, så vi kan få fokus på nogle af de ting. F.eks. når vi taler om brystkræft, som er blevet nævnt et par gange: Hvad er det for data, der bliver opsamlet ude omkring, og hvad kan vi bruge de data til? Dem kan vi bruge til at se, om det, man arbejder med, eventuelt har nogle skadelige virkninger. Det kunne jo være interessant med sådan et eksempel, hvor man kunne lave et samarbejde, og det kunne da være noget af det, vi kunne være med til at presse på for.

Kl. 11:18

Formanden:

Hr. Steen Gade.

Kl. 11:18

Kl. 11:21

Steen Gade (SF):

Jamen tak. Jeg er sådan set enig i, at der mange gange og i hvert fald på det her punkt godt kunne gøres mere, også i Folketinget, for at vi fik det til at hænge mere sammen. Så formoder jeg også, at fru Liselott Blixt bliver irriteret, når hun her hører, at den ene gang – så vidt jeg i hvert fald kan huske; måske var der to – den nuværende sundhedsminister har været i samråd i Miljøudvalget, handlede det om ftalater i sygehusudstyr. Det gør Danmark ikke noget ved. Det gør Sverige en masse ved, det gør Tyskland en masse ved, ja, selv Kina gør meget mere, end vi gør på det område. Jeg vil spørge fru Liselott Blixt, om det ikke er sådan, at vi skal sørge for at få det kigget grundigt igennem, så vi kan øve det pres på Sundhedsministeriet, også på deres faglige folk, for at få dem til at forstå, at det her anser vi politisk i Folketinget for at være en vigtig prioritet – ikke noget, der er langt, langt nede på listen, men højt oppe i prioriteterne.

Kl. 11:19

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:19

Liselott Blixt (DF):

Det var mange spørgsmål; jeg skal se, om jeg kan huske dem.

Om jeg bliver irriteret på sundhedsministeren? Det kan da godt ske, at jeg en gang imellem kan blive irriteret over nogle ting. Vi kan jo ikke være enige om alt, for så havde vi nok siddet i samme parti, hvilket vi ikke gør.

Jeg vil godt være med til at lægge et pres, for at der skal ske noget på området, og det er også det, jeg siger, og det, jeg arbejder konstruktivt med ministeren for. Jeg tror også, at ministeren vil give mig ret i, at jeg kommer med nogle sager en gang imellem, der netop omhandler de her problemer. Så tager vi en drøftelse, og så må man jo arbejde videre med det. Og jeg kan jo kun håbe på, når jeg kommer med noget på området, at få en opbakning fra andre partier på en sådan måde, at man kan lægge et pres.

Det tror jeg var det.

Kl. 11:20

Formanden:

Ja, og så er det hr. Benny Engelbrecht, kort bemærkning.

Kl. 11:20

Benny Engelbrecht (S):

Jeg sætter i lighed med de tidligere spørgere stor pris på det, som fru Liselott Blixt siger som ordfører, for jeg deler faktisk disse synspunkter. Der er behov for den indsats. Noget af det, som ordføreren jo bl.a. klart deler min bekymring om – og det er jeg glad for – er f.eks. duftoverfølsomhed. Det er et område, hvor man i hvert fald må sige, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse ikke har leveret den store imødekommenhed indtil nu.

Men der, hvor jeg må anfægte noget, er så der, hvor der ligger en aftale, som også ordførerens parti er bag, og hvor der klart står, at miljøministeren iværksætter en analyse af eksisterende og fremtidige samarbejdsrelationer mellem Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse og Miljøministeriet. Jamen det går jo imod det forslag til vedtagelse, som ordføreren selv har været medfremsætter af, og det kan jeg oprigtigt talt ikke forstå.

Kl. 11:21

Formanden:

Ordføreren.

Liselott Blixt (DF):

Det mener jeg ikke at den gør. Jeg kan tage udgangspunkt i det samarbejde, jeg har og har haft med sundhedsministeren på området. Og det er det, jeg lægger til grund for det forslag til vedtagelse, som jeg er med til at fremsætte i dag.

Kl. 11:21

Formanden:

Hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 11:22

Benny Engelbrecht (S):

Vil det sige, at vi bare sådan er på den rette side, og at det skal forstås sådan, at det forslag til vedtagelse, som bl.a. fru Liselott Blixt står bag, skal tolkes sådan, at når man konstaterer, at Miljøministeriet og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse samarbejder om indsatsen mod kemikaliers indvirkning på sundheden, betyder det, at man ikke samarbejder godt?

Kl. 11:22

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:22

Liselott Blixt (DF):

Som sagt er jeg sundhedsordfører, og som sagt har vi ikke holdt nogen tværgående møder. Det kunne være, vi skulle holde de der tværgående møder, så jeg vidste, hvordan samarbejdet mellem miljøministeren og sundhedsministeren var. For i og med at miljøordførerne sidder med et andet resultat, er det svært for mig at følge med i, hvad der er sket i deres forhandlinger.

Kl. 11:22

Formanden:

Så har hr. Per Clausen bedt om en kort bemærkning.

Kl. 11:22

Per Clausen (EL):

Jeg synes, det forslag, som fru Liselott Blixt kommer med, nemlig at vi prøver at behandle de her sager på tværs af de to udvalg, som har dem som deres primære område, er rigtig godt, og da jeg sidder begge steder, forøger det ikke mit arbejde, så det er jo endnu bedre.

Men det, jeg godt vil spørge fru Liselott Blixt om, er: Når man i det forslag til vedtagelse, som fru Liselott Blixt støtter, skriver, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse bidrager konstruktivt til arbejdet med henblik på forebyggelse på disse områder – altså at ministeriet skal gøre det fremover – er fru Liselott Blixt så ikke enig med mig i, at det godt kunne antyde, at der er brug for, at tingene bliver bedre i fremtiden, og at vi må prøve se på, hvordan vi kan gøre tingene bedre i fremtiden?

Kl. 11:23

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:23

Liselott Blixt (DF):

For at starte med det sidste først vil jeg sige, at alting kan gøres bedre, og vi skal helt klart være bedre på det her område. Problemet er, at mange af de steder, hvor man laver test og får resultater, mangler der måder, hvorpå man kan dokumentere de sundhedsskadelige effekter. Men det er også nogle af de ting, der gør, at man bør kigge andre steder hen for at se, hvordan man kan få nogle testresultater, så

vi kan få gjort noget på området. Og så skulle vi gerne kunne gøre det bedre.

Kl. 11:24

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:24

Per Clausen (EL):

Jeg vil bare sige, at jeg er glad for, at fru Liselott Blixt kan bekræfte, at den måde, hun forstår det forslag til vedtagelse, som Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har fremsat, på, ikke sådan er et udtryk for, at det nødvendigvis er godt nok, når ministeren siger, at det går rigtig godt og det skal det bare blive ved med at gøre, men er et udtryk for, at vi skal se på, hvordan vi kan gøre det her bedre. Og det synes jeg er meget, meget udmærkede og gode svar, som svarer udmærket til den indsats, Dansk Folkeparti i øvrigt har ydet i forbindelse med forhandlingerne om kemikaliehandlingsplanen.

Kl. 11:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:24

Liselott Blixt (DF):

Nu kan det være lidt svært og indviklet at forklare, hvordan man forstår en tekst, og hvordan man tror andre forstår en tekst. Jeg har sagt, at jeg har et godt samarbejde med sundhedsministeren. Jeg har været med til at sikre, at vi har fået afsat penge til forskning i børneastma og -allergi, så på det område har vi også gjort nogle ting, og samtidig har vi nogle konkrete drøftelser om andre ting. Samtidig vil jeg da også sige, at vi kan gøre det bedre, og det skal vi også gøre.

Kl. 11:25

Formanden:

Tak til fru Liselott Blixt. Og så er den næste ordfører fru Vivi Kier, Det Konservative Folkeparti.

Kl. 11:25

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Vi ser et stigende antal mennesker med nedsat fertilitet. Vi ser børn, der fødes med misdannelser, og vi ser desværre også en stigning i antallet af mennesker, der får kræft. Alt dette vækker naturligvis bekymring, og man kan spørge sig selv: Hvad er grunden? Derfor skal vi da så absolut have fokus på hormonforstyrrende stoffer og på de kemikalier, vi omgås hver dag via fødevarer, og på alle ting, vi omgiver os med.

Jeg synes, at ministerens tale til fulde viste, at regeringen er optaget af at undersøge, forske og danne et videngrundlag for at kunne handle. Som konservativ sundhedsordfører ser jeg frem til de resultater af den mangeårige undersøgelse af mænds sædkvalitet, der foregår. Det er et kæmpe problem for mange par, at de ikke evner at få børn ad naturlig vej. Måske kan en sådan undersøgelse give os nogle bud på handlinger, der fremadrettet kan ændre på mænds dårlige sædkvalitet.

Så hæfter jeg mig også ved, at der jo faktisk er vedtaget en konkret plan for udvikling og forbedring i forbindelse med kemikaliers indvirkning på sundheden; en plan, som alle partier i Folketinget har været helt enige om. Planen lægger et nyt spor i årene 2010-2013 for, hvordan vi kommer videre, og hvordan vi får mere fokus på det her område.

Nogle vil så synes, at det også er for dårligt, at vi ikke har gjort noget, og at vi er kommet for sent i gang. Jamen måske har vi gjort

for lidt, men nu kommer vi gang, og der ligger en plan, som alle partier står bag. Det synes jeg er positivt og godt.

Kl. 11:26

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 11:27

Benny Engelbrecht (S):

Et af de områder, som ordføreren fremhæver i sin tale, er netop det arbejde – det eneste – der foregår i Sundhedsministeriets regi om undersøgelse af mænds sædkvalitet. Jeg deler fuldstændig ordførerens holdning til, at det er meget vigtigt at se på det område og de problemer, der nu engang er med reproduktion.

Jeg går ikke ud fra, at jeg afslører hemmeligheder, som ordføreren ikke allerede kender, når jeg fremhæver, at der jo faktisk skal to parter til at lave et barn, og at det derfor ikke alene er mænd, som kan have problemer med fertiliteten, men at også kvinder kan have problemer med fertiliteten. Når barnet er født, er der bl.a. også tilsvarende udfordringer med hensyn til de kemikalier, som er i kvinders brystmælk, for nu bare at nævne to helt konkrete eksempler, som relaterer sig til den problemstilling, som ordføreren rejser.

Er der ikke et behov for, at vi også får sat et arbejde i gang med bl.a. screeninger, videnindsamling osv. på nogle af de her konkrete områder, så man kan blive klogere på, hvad det egentlig er, kemikalierne gør ved mennesker?

Kl. 11:28

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:28

Vivi Kier (KF):

Jo, vi skal jo altid gøre, hvad vi kan for at blive klogere på det, der sker og det, vi omgiver os med i vores samfund. Igen må jeg henholde mig til, at alle partier rent faktisk har lavet en konkret plan for udvikling og forbedring i forbindelse med kemikaliers indvirkning på sundheden.

Mens jeg har siddet her, har jeg godt kunnet høre på debatten, at man ligesom gerne har villet sige, at det er for få ressourcer, der afsat fra Sundhedsministeriets side, og sådan nogle ting. Så må jeg bare læne mig tilbage og sige, at vi i den konservative folketingsgruppe er rigtig, rigtig gode til at holde gruppemøder og orientere hinanden om, hvad det er, der sker. Jeg har da også hørt om de her planer, men jeg har bare ikke hørt, at nogen er kommet tilbage og har sagt, at man i forhandlingsrunden har sagt, at der altså specifikt skal afsættes nogle ekstra ressourcer fra eksempelvis Sundhedsministeriets side.

Man har lavet en konkret plan for udvikling og forbedring, og for mig er det altså underordnet, hvem det er, der kommer med pengeskassen, så længe der foregår et arbejde, og så længe der foregår et udvidet samarbejde. For det er jo ikke bare Sundhedsministeriet og Miljøministeriet, der skal ind over, det er jo også f.eks. Fødevareministeriet.

Så har vi tidligere stået her og diskuteret bisfenol-A – hvis det er det, det hedder – i sutteflasker og sådan noget. Jamen der er mange ting, så jo, jeg synes, at den plan, man har lavet, er en rigtig god plan.

Kl. 11:29

Formanden:

Hr. Benny Engelbrecht.

Benny Engelbrecht (S):

Jeg er glad for, at ordføreren fremhæver den aftale, der bl.a. er blevet indgået med miljøministeren, og som alle partier står bag. Jeg går også ud fra, at ordføreren kan bekræfte, at De Konservative fortsat bakker op om den aftale, som bl.a. indebærer, at der senest i sommeren 2010 – det er altså i år, inden for det næste halve år – ikke bare skal være foretaget en analyse, men at der også skal fremlægges forslag til, hvordan man kan forbedre de fremtidige samarbejdsrelationer mellem Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse og Miljøministeriet.

Jeg vil bare gerne have, at ordføreren bekræfter, at det er en del af aftalen, og at De Konservative står bag det.

Kl. 11:29

Kl. 11:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:30

Vivi Kier (KF):

Jeg står ikke lige med de konkrete ord nu, derfor stod jeg lige og ledte i mine papirer. Men det, der står i aftaleteksten, står vi Konservative selvfølgelig ved.

Kl. 11:30

Formanden:

Så er det fru Pia Olsen Dyhr for en kort bemærkning.

Kl. 11:30

Pia Olsen Dyhr (SF):

Det er jeg glad for at ordføreren bekræfter, for der står jo netop, at indsatsen i dag fra Sundhedsministeriets og Miljøministeriets side ikke er god nok, og derfor skal vi have en forbedret relation. Så jeg er glad for, at De Konservative egentlig er enige med os i, at der nu skal ske noget mere. Det var faktisk også den oplevelse, jeg havde i forligskredsen, så jeg er da kun glad for, at vi nu får sagt til Sundhedsministeriet, at der altså skal ske noget mere.

Nu bragte ordføreren selv sagen om bisfenol-A på dagsordenen, og jeg vil faktisk gerne forfølge det spor. Jeg havde ellers ikke tænkt mig at inddrage det, men når ordføreren selv tager sagen op, vil jeg sige, at det jo netop er en af de sager, hvor jeg stiller mig lidt undrende over for, hvor sundhedsministeren er henne. Det er et spørgsmål om sutteflasker, som man putter bisfenol-A i. Det kan man godt undgå, der findes sutteflasker uden det. Bisfenol-A bevirker – det viser en ny amerikansk undersøgelse fra i mandags – at flere mennesker får hjerteproblemer senere hen i livet. Det ville bare være oplagt, hvis sundhedsministeren her trådte i karakter og sagde, at nu må der ske noget på det her område, og derved også gjorde fødevareministeren opmærksom på, at der skal ske noget.

Hvad mener De Konservative om det? Burde det ikke være en sag for sundhedsministeren?

Kl. 11:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:31

Vivi Kier (KF):

Jeg er meget mere optaget af, at vi har en holdning, og at der sker noget på området. Og for mig er det sådan set underordnet, om det sker fra fødevareministerens, miljøministerens eller fra sundhedsministerens side. Jeg synes, det er vigtigt, at vi går ind og kigger på det her og erkender og anerkender, at der er et problem.

Så kan man sige, at lige netop sutteflaskeområdet kunne man så synes hører under sundhedsministeren, men så hørte jeg jo – for jeg

deltog i debatten bare for at holde en tale for miljøordføreren – at bisfenol-A også findes i dåser og alle sådan nogle ting med mad, og det hører vel under fødevareministeren. Så jeg synes, at det at stå og klandre en bestemt minister for ikke lige at være gået aktivt ind i det er urimeligt.

Så synes jeg igen, at vi skal glæde os over, at alle partier i det her Folketing er blevet enige om en konkret plan fra 2010 til 2013 med nogle fokuspunkter. Det er det, man arbejder ud fra, og ministerierne skal selvfølgelig arbejde sammen. Jeg ser da gerne noget mere tværministerielt samarbejde, og det er det, jeg oplever der foregår.

Kl. 11:32

Formanden:

Fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 11:32

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg er glad for, at ordføreren også ønsker mere tværministerielt samarbejde. Det er netop det, den her forespørgsel handler om, nemlig at vi ønsker noget mere af det. Det, der sker i dag, er ikke godt nok.

Det er ikke godt nok med hele diskussionen omkring kemikaliehandlingsplanen, vi vil have noget mere, og derfor skal man i sommeren 2010 også have nogle forslag til, hvad mere er. Jeg synes, det er ærgerligt, at regeringen ikke på nuværende tidspunkt er villig til at foreslå noget yderligere, men det må vi så komme tilbage til, for jeg forventer, at man overholder den del af aftalen.

Så vil jeg spørge, om ordføreren er enig med De Konservatives miljøordfører, der mener, at vi skal have et forbud mod bisfenol-A i sutteflasker, og at det er vigtigt, at det ikke kun er fødevareministeren, som jo er imod et forbud, der får lov til at bestemme på det her område, men at det faktisk er både folk på miljø-, sundheds- og fødevareområdet, der er involveret i det her.

Kl. 11:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:33

Vivi Kier (KF):

Bisfenol-A har vi diskuteret rigtig, rigtig meget, og det, vores konservative miljøordfører siger, støtter den konservative folketingsgruppe.

Kl. 11:33

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Steen Gade.

Kl. 11:33

Steen Gade (SF):

Tak. Fru Vivi Kier fik det til at lyde, som om det bare var en diskussion om, om det lå i det ene eller det andet ministerium. Men det, jeg synes er interessant at spørge fru Vivi Kier om, er: Synes fru Vivi Kier, at de diskussioner, der er knyttet til miljø og sundhed, er prioriteret højt nok i sundhedspolitikken og dermed i Sundhedsministeriet? De er jo en vigtig del af forebyggelsesindsatsen. Synes fru Vivi Kier, at det er prioriteret højt nok? Det kan man jo sige ja eller nej til. Som jeg hørte sundhedsministeren, er det højt nok prioriteret, og det er vi nogle der mener er helt, helt galt.

Kl. 11:34

Formanden:

Så er det fru Vivi Kier.

Kl. 11:34

Kl. 11:37

Vivi Kier (KF):

Jamen man har jo lov til at have forskellige prioriteringsindsatser, det har man. Når nu spørgeren prioriterer det så meget, og man ikke synes, at det er prioriteret højt nok, skulle man måske have kæmpet noget mere for det, da man indgik den her aftale. Det kan jeg ikke se at man har gjort.

Men det er jo ikke forbudt at have prioriteringsområder, noget, man meget gerne vil. Jeg vil gerne mange ting, jeg synes, sundhed er vigtigt, og jeg synes også, at alt det, vi omgiver os med, og kemikaliers påvirkning er vigtigt. Derfor synes jeg, at det er en rigtig, rigtig god aftale, alle partier har lavet. Jeg kan godt høre, at hr. Steen Gade gerne vil have, at man gør noget mere, og det er jo legalt at have det synspunkt.

Kl. 11:35

Formanden:

Så er det hr. Steen Gade for en kort bemærkning.

Kl. 11:35

Steen Gade (SF):

Jamen jeg synes da, at den kemikaliehandlingsplan, som fulgte efter den anden kemikaliehandlingsplan og andre kemikaliehandlingsplaner osv., var det, vi kunne nå.

Men jeg spørger faktisk om noget lidt andet. Man har et hierarki inden for sundhedspolitikken, og jeg ved, at Sundhedsministeriet siger, at det er – hvad skal vi sige? – cigaretter og spiritus, og langt, langt nede på listen, helt nede ved gulvet, ligger den diskussion, vi har i dag. Det kan fru Vivi Kier sige at hun ikke mener jeg har ret i, og lad os så diskutere det. Men hvis jeg bare har lidt ret, er spørgsmålet: Skal det højere op på dagsordenen i Sundhedsministeriets daglige arbejde og udmeldinger?

Det er det, der er diskussionen, og der er vi altså nogle, der er ganske utilfredse med sundhedsministeren og Sundhedsministeriet. Og det er ikke personligt rettet mod den konkrete sundhedsminister, for sådan har det været med rigtig mange sundhedsministre i mange år.

Kl. 11:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:36

Vivi Kier (KF):

Jeg kan jo starte med at afsløre, at jeg er særdeles tilfreds med sundhedsministeren, og jeg synes faktisk også, at vi har et rigtig, rigtig godt Sundhedsministerium.

Så kan vi jo alle sammen beslutte, hvad det er for nogle punkter, vi gerne vil have på dagsordenen, og hvad det er, der skal tælle rigtig meget. Det er muligt, at hr. Steen Gade ikke synes, at det er prioriteret så højt, som SF kunne ønske det, men jeg må igen sige, jeg faktisk synes, at det er en klar forbedring, at alle partier har sat sig ned og er blevet enige om en fælles plan fra 2010 til 2013 om kemikaliers indvirkning, om udvikling og forbedringer med hensyn til påvirkningen af vores sundhed.

Det er første skridt, og der er jo ingen, der siger, at man ikke, når den plan engang skal evalueres og man er ved at nå slutningen, kan sige, at der nu er noget mere, man vil. Det har enhver lov til at ønske og prioritere. Så jeg holder fast i det, der ligger nu og i det, forespørgslen er rejst på baggrund af, nemlig den aftale, der er indgået.

Kl. 11:37

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Bente Dahl.

Bente Dahl (RV):

Tak. Jeg hørte ordføreren sige, at det er ligegyldigt, hvor opgaven bliver løst henne, blot den bliver løst. Så vil jeg gerne høre, om ordføreren mener, at samarbejde, f.eks. mellem to eller flere ministerier, kan give en effekt, der ligger ud over den effekt, man opnår, ved at hvert ministerium arbejder for sig selv.

Kl. 11:37

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:37

Vivi Kier (KF):

Jamen det synes jeg jo egentlig at jeg har sagt i forbindelse med et af de tidligere spørgsmål, nemlig at der da er mange opgaver, som man er nødt til at samarbejde på tværs om. Det tror jeg da kan være glædeligt, og som ministeren også redegjorde for, er der faktisk et samarbejde, ikke bare imellem Miljøministeriet og Sundhedsministeriet, men også med andre ministerier. Så jo, jeg tror bestemt, at det er positivt, at der foregår noget på tværs af ministerierne.

Kl. 11:38

Formanden:

Fru Bente Dahl.

Kl. 11:38

Bente Dahl (RV):

Tak. Nu spurgte jeg ikke om, hvad man var nødt til at samarbejde om. Jeg spurgte til den effekt, der kommer, når man samler forskellig viden i et samarbejde, som så giver en yderligere effekt. Man kan sige, at to plus to kan give mere end fire i den samarbejdsform. Det er det, som jeg gerne vil have ordføreren til at forholde sig til. Hvad mener ordføreren om den form for samarbejde, om den yderligere effekt, der kommer af det?

Kl. 11:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:38

Vivi Kier (KF):

Jeg må så sige, at det pludselig bliver et meget hypotetisk spørgsmål. Hvordan er den yderligere effekt, og hvad tror man, og hvad mener man? Jeg holder fast i, at jeg synes, det er rigtig godt at kunne arbejde tværministerielt. Det tror jeg giver mange positive gevinster.

Kl. 11:38

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 11:38

Per Clausen (EL):

Jeg er glad for én ting, og det er, at ministeriet nu hedder Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, for det kunne jo godt antyde en anden arbejds metode og en anden arbejdsstil, også i forhold til kemikalier.

Jeg er sådan set også glad for, at vi i den aftale, vi har lavet med alle Folketingets partier, har skrevet, at man forventer, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse bidrager konstruktivt til arbejdet. Jeg vil godt sige til fru Vivi Kier, at hun skal bemærke, at der ikke står, at vi forventer, at ministeriet *fortsat* bidrager konstruktivt; der står, at vi forventer, at ministeriet bidrager konstruktivt. For jeg må ærligt indrømme, at jeg opfatter det som en meget klar tilkendegivelse fra alle Folketingets partier af, at vi sådan set synes, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse skylder på den her bane. Om det er penge

eller ressourcer, eller det er arbejdskraft, skal jeg ikke kunne sige, men man skylder fra Ministeriet for Sundhed og Forebyggelses side.

Kl. 11:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:39

Vivi Kier (KF):

Jamen jeg kan kun sige til hr. Per Clausen, at så længe man ikke engang er enig med sig selv om, hvad det er, man synes de skylder, er det jo svært at kommentere sådan et spørgsmål.

Kl. 11:39

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:40

Per Clausen (EL):

Jeg tror, at vi sådan set, da vi lavede den her tekst, var ganske enige om, at vi syntes, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse burde gå mere aktivt ind i arbejdet i forhold til kemikalier, fordi det både er et miljøproblem og et sundhedsmæssigt problem. Og hvis man altid kun forhandler med udgangspunkt i den økonomi og de ressourcer, der findes i Miljøministeriet, fordi Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse kun kan levere gode råd, så er det for lidt. Og derfor synes jeg, at fru Vivi Kier må erkende, at der sådan set i Folketinget blandt de mennesker, der har lavet den her aftale, er enighed om, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse skal yde en større indsats.

Kl. 11:40

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:40

Vivi Kier (KF):

Jamen så kom det jo frem, at hr. Per Clausen mener, at det er økonomiske midler, som Sundhedsministeriet skal komme med, og så må jeg vende tilbage til det svar, der også er kommet fra mig tidligere, nemlig at for mig er det altså underordnet, hvor pengene kommer fra. Man er blevet enige om en plan, og der er et beløb afsat bag planen, og det synes jeg sådan set er rigtig fint og godt. Og så ser jeg frem til, at ministerierne fortsat samarbejder, som ministeren så fint lagde op til i sin tale.

Kl. 11:41

Formanden:

Tak til fru Vivi Kier. Der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører er fru Bente Dahl fra Det Radikale Venstre.

Kl. 11:41

(Ordfører)

Bente Dahl (RV):

I 1970'erne, hvor jeg lige var blevet mor for første gang, kom der nogle nye bletyper frem. Jeg var gammeldags, så jeg brugte de kendte gamle bleer af bomuld med store gummibukser til; de skulle skylles og koges, og det var et værre bøvl. Men der dukkede nye ting op, og til sidst måtte jeg altså give mig, og jeg erstattede de store gummibukser med en snip, som barnet kunne have ud over bleen. Denne snip var af blød plastik, og den virkede meget blød og var god mod babyens hud. Det virkede rigtig fint, lige indtil den første undersøgelse sagde, at der var kemiske stoffer i disse snipper, der kunne være kræftfremkaldende for vore småbørn senere i livet.

Lige kort tid efter blev engangsbleen lanceret, og det var et stort fremskridt for travle mødre. Men den der formodning om, at der var

stoffer i plastikken, der kunne ødelægge vore børns sundhed, har hele tiden murret, og det gør den stadig væk.

De stoffer, vi træffer i vores omgivelser, er ikke blevet mindre i antal, de er væltet frem de sidste 30-40 år, altså er det ikke en ny problemstilling, vi snakker om i dag, men den er vokset voldsomt i omfang igennem årene. Vi har nu skadelige stoffer ikke alene i bleer, men i sutteflasker, i hospitalsudstyr, i kosmetik, i cremer og i legetøj. Ja, hvor er de ikke henne?

Vi har styr på nogle af dem, men vi har slet ikke nok styr på det. En regulering og en styring skal vi have, og her rækker det ikke langt nok, hvis regeringen udelukkende bruger markedskræfterne til at styre det. Der skal reguleres og forbydes, fordi markedskræfterne kun måler med ét redskab, ét element, nemlig det økonomiske. Og når vi taler om kemikalier, er det slet ikke tilstrækkeligt at måle ulemperne økonomisk. Vi må se på, hvordan kemikalierne har indflydelse på vores sundhed, og det kan ikke gøres op i penge.

Det Radikale Venstre vil kraftigt opfordre sundhedsministeren til at komme med nogle gode planer for at udvikle og forbedre ministeriets indsats mod kemikaliernes indvirkning på sundheden. Der mangler viden og styringsredskaber, og der mangler i den grad samarbejde, som kan udbygges, ikke mindst med Miljøministeriet. Jeg nævnte i et spørgsmål til en anden ordfører, at i et samarbejde giver to og to ofte meget mere end fire.

Det er ikke acceptabelt, at vi har stoffer i vores nærmiljø, som er skadelige for vores sundhed og for vore børns sundhed. Det er slet ikke acceptabelt, at potentielt farlige stoffer cirkulerer – det er uacceptabelt rent menneskeligt, og det er dyrt. Sygdomme som kræft og allergi er det økonomisk dyrt at behandle, men det menneskelige er dog det værste. Vi ser dårlig sædkvalitet hos mænd, vi ser misdannede kønsorganer, bare for at nævne et par virkninger mere. Det kan vi da ikke være tjent med som samfund. Der skal forskes, og der skal handles, og det ligger hos ministeren – værsgo.

Kl. 11:44

Formanden:

Tak til fru Bente Dahl. Den næste i ordførerrækken er hr. Per Clausen, Enhedslisten.

Kl. 11:44

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Enhedslisten i den politiske indsats, vi har ydet for at få sat en stopper for de sundhedsskadelige effekter, der kommer fra anvendelsen af kemikalier i vores samfund i dag, er stødt på ganske forskellige reaktioner fra de forskellige ministerier og de forskellige ministre.

Så jeg synes måske, at en af de ting, der kunne være en interessant og vigtig opgave, var, hvis regeringen kunne få en fælles linje og en fælles holdning til, at det her spørgsmål var vigtigt. Og jeg vil le foretrække, at man tog udgangspunkt i miljøministerens indgangsvinkel til den her debat – jeg advarer stærkt imod, at man bruger fødevareministerens indgangsvinkel, som jo er direkte skadelig og går i den direkte forkerte retning. Jeg synes måske også, at sundhedsministerens entusiasme for det her godt kunne trænge til et lille løft.

Der er jo, som flere i dag har været inde på, tale om, at vi står over for nogle ganske alvorlige udfordringer. Vi kan konstatere en række sundhedsmæssige problemer, som meget tyder på stammer fra en række forskellige kemikalier. Det drejer sig bl.a. om de hormonforstyrrende stoffer, hvis effekter, så vidt vi i hvert fald umiddelbart kan konstatere, jo ikke begrænser sig til at påvirke hormoner, sådan at vi ser nogle udviklingstendenser, som vi ikke bryder os om, herunder den meget beklagelige udvikling, at mænd får svarere ved at være med til at producere børn, hvilket jo sådan set er et generelt samfundsmæssigt problem, men også sammen med andre kemiske stoffer spiller ind i spørgsmålet vedrørende kræft og kræfttrisiko.

Kræft er jo en af de sygdomme, som for alvor både ødelægger og belaster menneskers liv, samtidig med at det belaster den danske samfundsøkonomi. Så uanset i hvilken rækkefølge man sætter menneskers liv og livskvalitet og samfundsøkonomi, vil det altså være afgørende at gribe ind i forhold til det.

Forebyggende arbejde handler jo om i nogle tilfælde at udfase og forbyde stoffer, og i andre tilfælde handler det om at begrænse stoffer. Og da vi jo lever i en verden, hvor behovet for og kravet om at have videnskabelig dokumentation, før man griber ind over for erhvervslivets hellige ret til at tjene penge, så er det naturligvis nødvendigt med en forskningsindsats, en undersøgelsesindsats og en forebyggende indsats på de her områder.

Det blev nævnt – og det kan jeg da også tilslutte mig – at det er rigtig godt, at vi har fået lavet en kemikaliehandlingsplan. Jeg må bare tilføje, at det altså ikke var sådan, da vi forlod møderne om kemikaliehandlingsplanen, at alle partier sagde: Hermed har vi fået det beløb, vi har brug for, her har vi opnået det, vi skal. Jeg kan forsikre, at der var andre partier end Enhedslisten, som foreslog langt højere beløb end det, det endte med. Så det var ikke sådan, at tilfredsheden dermed var total.

Men det, man måske skal bemærke, er, at det går igen flere gange i teksten i aftalen, at vi, der indgik forliget, har det grundsyn, at der er brug for, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse yder en konstruktiv indsats. Det blev sådan i ministerens besvarelse i dag til, at man ville fortsætte med den konstruktive indsats, man havde ydet indtil nu. Det kom vist som en overraskelse for mange, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse skulle have ydet en stor og konstruktiv indsats på det her område.

Jeg tror, at hvis det havde været opfattelsen blandt forligspartierne, at vi bare skulle skrive, at nu skulle Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse *fortsatte* med at yde en konstruktiv indsats, så ville regeringens gode venner i Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti have sørget for, at det var det, der kom til at stå. Nu kom der i stedet for til at stå, at man *skulle* yde en konstruktiv indsats fremover, og det opfatter jeg som et meget, meget klart signal om, at vi forventer en bedre indsats fra den side fremover.

Så har nogle syntes, det var lidt muntert, at vi ikke kunne sætte præcise beløb på og den slags, men det ligger jo ligesom i sagens natur, at når man laver en aftale om, at der inden for Miljøministeriet afsættes nogle penge, så kan man ikke der aftale, at der også inden for Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse skal afsættes et bestemt beløb. Det højeste, man kan drive det til, er en klart udtrykt forventning om, at der ydes en bedre indsats fra Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse fremover.

Det er det, som ligger i aftalen, og hvis man vælger at tolke de udtalelser, der er kommet i dag fra Venstres, De Konservatives og Dansk Folkepartis ordførere, positivt, så kan man vel også opfatte det, som at der en lille, forsigtig tilslutning til det, og det synes jeg er rigtig godt.

Kl. 11:49

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Den næste ordfører er hr. Villum Christensen, Liberal Alliance.

Kl. 11:49

(Ordfører)

Villum Christensen (LA):

Man er nok rimeligt tonedøv i Sundhedsministeriet, hvis man ikke har opfattet, at det er vigtigt, at der samarbejdes mellem ministerierne. Man kan måske undre sig lidt over, at vi har fået debatten så hurtigt efter, at der er lavet et fælles forlig, hvor alle jo er enige, og det er vel i virkeligheden den bedste forudsætning – eller det bedste signal, man kan sende til ministerierne. Der er jo altid diskussioner mellem store ministerier om, hvem der skal gøre hvad, og om man

gør det godt eller godt nok, som der blev sagt. Det kan man også altid diskutere.

Jeg tror, at det bedste, man kan sige om den her debat, er, at der i hvert fald nu er blevet givet et klart signal om, at der herindefra er en meget klar og entydig forventning om, at det her utrolig vigtige spørgsmål, som vi drøfter i dag, simpelt hen kræver, at alle trækker på samme hammel, inklusive Sundhedsministeriet. Så vil jeg ikke gå længere ind i diskussionen om, hvorvidt noget er godt eller godt nok eller skal være lidt bedre. Signalet er i hvert fald klart, og det er nok det mest positive, vi kan sige om den her debat.

Det er klart, at vi har tillid til, at ministerens redegørelse trækker i den retning, vi har brug for, og at det, som vi ser nu, er en tilstrækkelig indsats. Man kan i hvert fald ikke diskutere, at der ikke har været agtpågivenhed på området, som det fremgår fra oppositionens side. Det er i hvert fald ikke det, vi ser, altså at regeringen ikke er aktiv på området, at den ikke har meget opmærksomhed på området.

Vi støtter selvfølgelig den tekst, der kommer fra den borgerlige side.

Kl. 11:51

Formanden:

Tak til hr. Villum Christensen. Så er det ministeren for sundhed og forebyggelse.

Kl. 11:51

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Tak for debatten. Det kommer ikke som nogen overraskelse, at forslagsstillerne ikke synes, at vi gør det godt nok i Sundhedsministeriet. Jeg synes, uagtet det, at vi har haft en god debat.

Jeg vil godt sige, som jeg også sagde i min indledende tale, at selvfølgelig er jeg som sundhedsminister meget optaget af de sammenhænge, der måtte være mellem miljøfaktorer og vores sundhed – det siger sig selv. Derfor er det, som jeg også har sagt, og som flere ordførere også har sagt, meget, meget vigtigt, at der er et samarbejde på tværs af ministerier. For en regering er kun én regering, der består af flere forskellige ministerier, men der er kun én regering. Det samarbejde, der skal være, gælder ikke blot mellem Miljøministeriet og så mit ministerium; det gælder selvfølgelig også mellem alle mulige andre ministerier. Og der er heller ingen tvivl om, at på kemikalieområdet skal vi også i fællesskab gøre en stærk indsats, fordi der ligger viden hos forskellige ressortområder.

Mit budskab i dag har været, at Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse og Sundhedsstyrelsen også fremover skal bidrage med den sundhedsfaglige viden og rådgivning, de ligger inde med, og som er helt og aldeles nødvendig, for at man kan få et godt samarbejde.

Hvad angår pengene, der skal afsættes til området, tror jeg ikke, at det kommer som nogen overraskelse, at jeg ikke hverken vil eller kan stå her i dag og love, at Sundhedsministeriet vil afsætte yderligere midler til det her område – først og fremmest, fordi det jo netop af kemikalieaftalen fremgår, at finansieringen er sikret over de næste 4 år. Dermed er det bl.a. sikret, at der er penge til driften af de tre videncentre – om allergi, om duft- og kemikalieoverfølsomhed og om hormonforstyrrende stoffer – de næste 4 år. Og det er vigtigt, staten har afsat midlerne. Om pengene kommer fra den ene eller anden finanslovskonto, kan jeg ikke se er interessant.

Jeg synes, at debatten sådan minder mig lidt om, at utrolig meget – om ikke alt – har noget med sundhed at gøre. Jeg er også meget optaget af skimmelsvamp, men hvordan vi undgår skimmelsvamp i byggeriet er ikke Sundhedsministeriets ressortområde – det er under Bygge- og Boligstyrelsen, som hører under Erhvervs- og Økonomiministeriet. Derfor er det altså meget vigtigt, at vi holder ressortfordelelserne på plads. Fordi et område ikke ressortmæssigt hører under Sundhedsministeriet, betyder det ikke, at Sundhedsministeriet ikke aktivt går ind i debatterne og kommer til alt, hvad vi inviteres til.

Kl. 11:54

Formanden:

Til korte bemærkninger har jeg fru Pia Olsen Dyhr og hr. Benny Engelbrecht på listen. Efterfølgende har jeg Pia Olsen Dyhr som ordfører i anden omgang. Men det er først korte bemærkninger, og det er fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 11:54

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg vil gerne spørge ind til kemikaliehandlingsplanen og finansieringen til 4 år. Hvis man læser kemikaliehandlingsplanen, vil man se, at der på mange af områderne kun er finansiering til 2 år, fordi vi har valgt at lave en fremrykning. Det vil sige, at vi ikke havde midler nok, da vi sad og forhandlede kemikaliehandlingsplanen, til at lave alt det, vi gerne ville. Vi lavede derfor en aftale parterne imellem om, at så måtte vi mødes igen og se, om vi kunne finde nogle flere penge. Det her er jo netop et ønske om, at vi gerne vil leve op til alt det, der er i kemikaliehandlingsplanen, alle de store ønsker osv., herunder også ønsket om en større involvering fra Sundhedsministeriets side.

Derfor stiller jeg mig sådan lidt undrende over for det, sundhedsministeren siger nu. Jeg vil derfor gerne spørge sundhedsministeren: Har miljøministeren ikke fortalt sundhedsministeren, at der var behov for flere ressourcer?

Kl. 11:55

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:55

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Regeringen er et kollegium, og regeringens ministre taler sammen ganske ofte. Jeg kan i øvrigt sige, at jeg til ministermøderne sidder ved siden af miljøministeren, så vi er i tæt dialog.

Men jeg interesserer mig ikke for, om finansieringen kommer fra den ene eller den anden finanslovskonto. Jeg interesserer mig for – og det er det, jeg kan konstatere – at der i et bredt forlig i Folketinget for meget kort tid siden er indgået en aftale om en kemikaliehandlingsplan, som sørger for sikringen og finansieringen af de her centre, som skal give os den nødvendige viden, som man så siden hen skal bruge i sygehusvæsenet.

For sådan er det jo altid: Forskning starter uden for sundhedsvæsenet, og i takt med at den bliver mere og mere evident, bliver den en del af sundhedsbehandlingen. Det er takten, og der er det altså sådan på kemikalieområdet, at forskningen starter i regi af Miljøministeriet, og derfor synes jeg også, det er naturligt, at de her centre, hvor forskning og videnopsamling foregår, ligger i regi af Miljøministeriet.

Kl. 11:56

Formanden:

Fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 11:56

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg må indrømme, at jeg også er mest tryk ved, at det her område har hovedsæde i Miljøministeriet, og at der tages udgangspunkt i Miljøministeriet, når vi snakker om kemikalier, for deres syn på hele området handler om forebyggelse i modsætning til Ministeriet for Sundhed og Forebyggelses syn på det her, som handler om en eller anden form for risikovurdering af, om det nu er farligt. Jeg mener, det andet udgangspunkt er bedre, hvis de skal gøre noget ved problemerne på lang sigt.

Men når vi nu – parterne bag kemikaliehandlingsplanen – ved, at der ikke var penge nok, at der kun var penge til de 2 første år, og at mange af tingene er blevet fremrykket, herunder finansieringen af videntcenteret, er jeg ligeglad med, hvilken kasse det kommer fra. Problemet er bare, at Miljøministeriet ikke har flere penge. Vil Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse være villig til i de 2 sidste år af kemikaliehandlingsplanens forløb at være med til at finansiere dem, sådan at vi kan fortsætte med at have det videntcenter, som ministeren jo netop roser?

Kl. 11:57

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:57

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Nu er der jo for ganske kort tid siden indgået en aftale, og den er indgået på miljøministerens område. Jeg kan se af aftalen, at den skal evalueres omkring 2012. Hvis vi bliver inviteret med til den evaluering – og det går jeg ud fra at vi gør – kommer vi selvfølgelig.

Kl. 11:57

Formanden:

Så er det hr. Benny Engelbrecht, kort bemærkning.

Kl. 11:57

Benny Engelbrecht (S):

Der er flere elementer, der er blevet fremdraget i debatten af flere af de forskellige ordførere herinde, og jeg synes egentlig, at det er meget passende at høre ministerens stillingtagen til, om det slet ikke er elementer, som er hjemmehørende under Ministeriet for Sundhed og Forebyggelses område. Det er eksempelvis udfasningen af ftalater i sundhedssystemet, hvor man i udlandet, som hr. Steen Gade fremførte, er langt fremme med det her – meget længere fremme, end vi er i Danmark, og det er oven i købet danske virksomheder, der producerer en række alternativer til netop ftalaterne, til blødgørerne. Vi har hørt fru Liselott Blixt fremføre argumentet om duftoverfølsomhed, som også er et problem inden for sundhedsvæsenet. Vi hører, at det jo ikke kun er mænd, der har reproduktive problemer, men så sandelig også kvinder. Og hvad med de kemikalier, som vi ved der er i kvinders brystmælk? Er det ikke også værd lige præcis på det her område at følge nøjere med i, hvordan udviklingen i grunden er?

Kl. 11:58

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:58

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg fornemmer ikke nogen substantiel uenighed i Folketinget om, at det er vigtigt at få så meget viden som overhovedet muligt, og at det er et problem, at mænds sædkvalitet er dårligere i Danmark end i andre lande. Det er selvfølgelig et problem. Det synes jeg både som privatperson og som sundhedsminister.

Det, vi taler om her, er, hvem der skal stå bag organiseringen af den forskning og videnopsamling, der skal foregå, og der kan jeg forstå på fru Pia Olsen Dyhr, at man er mest tryk ved, at det foregår i Miljøministeriet, da det har med kemikalier at gøre. Og så er vi jo enige. Så forstår jeg bare slet ikke, hvad hele den her forespørgsel har med det at gøre, for den har stort set handlet om, at vi skal flytte ressortområdet.

Kl. 11:59

Formanden:

Hr. Benny Engelbrecht, sidste korte bemærkning.

Kl. 11:59

Benny Engelbrecht (S):

Men vil ministeren ikke give mig ret i, at uanset om det er mænd eller kvinder, som har problemer med reproduktion, så må det vel være inden for sundhedsområdet, at den screening og den videnindsamling nødvendigvis må finde sted. Der er faktisk ikke nogen, der siger, at det alene er på grund af kemikalier, at mænd har problemer med reproduktionen, eller at kvinder for den sags skyld har problemer med reproduktionen.

Derfor er vi nødt til at forske og videnindsamle på netop det område. Det er da et område, som er væsentligt, og som jeg sagde til den konservative ordfører, er der jo altså to parter om at lave børn. Den ene af dem er en kvinde, og vi ved tilsyneladende mere om mændenes reproduktive evner end om kvindernes.

Kl. 12:00

Formanden:

Ministeren.

Kl. 12:00

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Det, der er vigtigt, er, at vi får den her viden, og at den opsamles. Debatten giver mig den tanke, at om ikke alt, så næsten alt i virkeligheden har med sundhed at gøre, og at man kunne ønske at nedlægge alle de andre ministerier og så putte dem ind under en sundhedsministeriel paraply. Altså, der er en ressortfordeling, og det, der må være interessant, er, at tingene finansieres, at tingene sættes i gang, og at viden opsamles. Så har vi i Sundhedsministeriet og i regi af Sundhedsstyrelsen en faglig viden, og den skal selvfølgelig skubbes ind, når den bliver efterspurgt, og derfor deltager vi i alle de styregrupper og alle de netværksgrupper, som allerede er nedsat.

Kl. 12:01

Formanden:

Ja tak. Jeg kan sige, at jeg her har noteret, at fru Pia Olsen Dyhr har ordet i anden omgang, og at der udestår afstemning om de to forslag til vedtagelse.

Jeg skal her udsætte mødet. Mødet genoptages i dag kl. 13.00. Mødet er udsat. (Kl. 12:01).

Kl. 13:00

Forhandling**Første næstformand (Mogens Lykketoft):**

Mødet er åbnet igen. Og vi er i gang med forhandlingen af forespørgsel nr. F 14. Det er fru Pia Olsen Dyhr som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 13:01

(Ordfører for forespørgerne)

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg vil gerne takke for en god debat. Det er jo tydeligt, at vi alle sammen er enige om, at vi står med en stor udfordring, når vi snakker om kemikalier og sundhed.

Vi fik ikke vores vilje i dag med at få lagt et øget pres på Sundhedsministeriet med hensyn til at arbejde med det her område, men der er ingen tvivl om, når jeg kigger på debatten, at ordførerne for de forskellige partier – især Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, som jo er dem, der stemmer sammen med regeringen i dag – klart har tilkendegivet fra talerstolen, at de vil lægge pres på sundhedsministeren for at tage den her opfordring alvorligt. Og det vil jeg og SF selvfølgelig holde øje med sker, for vi mener, at det er helt, helt presserende, og at udfordringen på kemikalieområdet ikke kun er miljøministerens opgave, men at sundhedsministeren og miljømini-

steren og fødevareministeren og mange af de andre ministre skal være involveret i det her område, for at der skal ske noget på området.

Jeg har også noteret mig, at ministeren siger, at han gerne vil fortsætte det gode samarbejde, at han er optaget af det, og at man fortsat vil levere noget på det her område. Jeg er bedrøvet over, at ministeren så ikke er villig til at komme med mere, eftersom der står meget klart i kemikaliehandlingsplanen, at allerede i sommeren 2010 skal sundhedsministeren og miljøministeren komme frem til forbedrede forslag på det her område.

Jeg har også for sjov lavet en lille søgning på sundhedsministeren for at finde ud af, hvad han egentlig mener om ftalater, allergi, astma, eksem osv., hele det her kemikalie-sjov, og jeg har noteret mig, at sundhedsministeren har udtalt sig tre gange det sidste år, to gange på baggrund af indlæg, som jeg har lavet. Den sidste gang var på hans blog, hvor han gør opmærksom på, at han har allergi. Så noget tyder på, at det ikke er det, der står øverst på sundhedsministerens dagsorden.

Jeg vil gerne takke for Dansk Folkepartis indlæg om, at de ønsker et større samspil mellem Miljøudvalget og Sundhedsudvalget, og det vil SF også være villige til at bakke op. En løsning kunne jo være, at vi tog en høring om nogle måneder, hvor vi netop diskuterede, hvordan Sundhedsudvalget og Miljøudvalget sammen kan sætte mere fokus på den her dagsorden.

Sidst, men ikke mindst, vil jeg selvfølgelig gerne sige tak til Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og Enhedslisten, fordi vi kan stå sammen om det her forslag til vedtagelse. Vi er de partier i Folketinget, der siger, at kemi og sundhed hænger sammen. Vi ved, at bisfenol-A betyder, at vi får hjertesygdomme, vi ved, at når man bliver udsat for hormonforstyrrende stoffer, falder mænds sæd kvalitet, og kvinders risiko for at få brystkræft er stigende. Det er problemer, som vi i oppositionen tager alvorligt, og derfor har vi stillet den her forespørgselsdebat. Jeg er ked af, at regeringen ikke på samme måde tager det alvorligt, men sådan er det jo nogle gange i det her Folketing; måske er det her, hvor en af uenighederne står meget klart. Men jeg vil meget gerne takke for en god debat.

Kl. 13:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Kl. 13:03

Afstemning**Første næstformand (Mogens Lykketoft):**

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 32 af Birgitte Josefsen (V), Liselott Blixt (DF), Vivi Kier (KF) og Villum Christensen (LA), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 50 (V, DF, KF og LA), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 43 (S, SF, RV og EL).

Forslag til vedtagelse nr. V 32 er vedtaget.

Dermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) Forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse:

Vil ministeren redegøre for regeringens planer med fremtidens sygehusstruktur og akutmodtagelse samt for, hvordan regeringen vil sikre betjeningen i de såkaldte udkantsområder?

Af Per Clausen (EL), Line Barfod (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Frank Aaen (EL).

(Anmeldelse 18.11.2009).

Kl. 13:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Per Clausen for begrundelse af forespørgslen.

Kl. 13:05

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Baggrunden for den her forespørgsel er jo, at der i mange år rundt omkring i Danmark har været diskussioner om den sygehusstruktur, der skulle være. Der har været diskussioner om sygehuslukninger, sygehusnedlæggelser m.m.

Men den aktuelle anledning til forespørgslen er sådan set den debat, der udspillede sig i forbindelse med valgkampen til regionalrådene her sidst på året sidste år. Der kom mange spændende diskussioner frem om betjeningen af mennesker, der bor i Nordvestjylland; der kom spændende ting frem om den fremtidige betjening af mennesker, der bor i Det Sydøstlige Øhav; der kom spændende diskussioner om sygehusstrukturen i Region Sjælland.

Det interessante var, at der var en lang række folketingspolitikere, der havde meget klare opfattelser af, hvordan sygehusstrukturen skulle være. Det var sådan, at nogle faktisk på matrikelnummer vidste, hvor sygehusene skulle være i Nordvestjylland. Man kunne næsten få indtryk af, at de havde taget forskud på statsministerens trusler eller løfter – eller hvad det er – om at nedlægge regionerne. Der var i hvert fald meget klare udtalelser, meget klare tilsagn, og der var ikke mangel på politikere fra de store partier, som stillede sig frem og sagde, at nu var man dem, der vogtede på, at de mennesker, der boede i de såkaldte udkantsområder, fik varetaget deres interesser. Det synes jeg sådan set var en god anledning til så at få en diskussion i Folketingssalen for at finde ud af, hvad der ligger bag alle de mange store ord, de store erklæringer, som man kom med dengang.

Den sidste begrundelse for at tage debatten her i salen er jo, at vel er det regionerne, der bestemmer, som man siger, men staten har jo meget klart fortalt regionerne, hvordan de skal planlægge, hvis de vil have adgang til de ekstra midler, som skal investeres i sygehussektoren i de kommende år. Så i sidste instans er det jo staten, som bestemmer, hvordan sygehusstrukturen skal være i Danmark, og derfor er det jo naturligt og logisk at tage den her diskussion op med sundhedsministeren.

Kl. 13:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren for forespørgslen. Sundhedsministeren.

Kl. 13:07

Besvarelse

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Indledningsvis vil jeg gerne takke Enhedslisten for denne anledning til at redegøre for regeringens planer med fremtidens sygehusstruktur og akutmodtagelse. Det er nemlig et absolut helt centralt sats-

ningsområde for regeringen. Vores mål er helt klart og meget tydeligt: Alle danskere skal have adgang til den bedste behandling.

Med kommunalreformen fik vi samlet ansvaret for sygehusvæsenet hos fem regioner. Regionerne fik med det en særdeles vigtig opgave med at samle og samordne de tidligere amters sundhedsvæsen. Parallelt hermed har Sundhedsstyrelsen som en udmøntning af sundhedsloven foretaget en meget grundig gennemgang af de enkelte specialer for at fastsætte nogle anbefalinger og krav til specialeplanlægningen. De krav og anbefalinger udmøntes til regionerne her i februar måned i år. Det gennemgående tema er: Øvelse gør mester. Flere behandlinger skal samles på færre enheder for at sikre kvaliteten og de faglige standarder. Der er med andre ord behov for strukturrændringer af sygehusvæsenet, hvis vi skal fremtidssikre det danske sundhedsvæsen.

De fleste af Danmarks sygehuse er bygget for mere end 30-40 år siden. En stor del er endda fra før anden verdenskrig, og bygningerne lever flere steder ikke op til moderne krav. En modernisering af de fysiske rammer er derfor en forudsætning for, at vi kan komme videre med et sundhedsvæsen i verdensklasse. Regeringen har med kvalitetsfonden afsat 25 mia. kr. som et ekstra løft til sygehusinvesteringer frem til 2018. Med regional egenfinansiering bliver de samlede investeringer på i alt 40 mia. kr. Der er tale om den største samlede investeringssatsning på sygehusområdet nogen sinde. Det giver os en helt enestående mulighed for at skabe en fremtidssikret sygehusstruktur for Danmark som helhed. Målet er, at alle danskere skal have adgang til den bedste behandling. Det er derfor, vi har taget det lange lys på, så vi sikrer en holdbar og en bæredygtig sygehusstruktur i Danmark. Visionen er fremadrettet med fokus på Danmark som ét sammenhængende område, hvor vi ikke lader regionsgrænser udgøre en barriere, og med fokus på samling af viden, udvikling af kvalitet og sikring af tryghed, og hvor vi samtidig sikrer den rigtige anvendelse af vores personaleressourcer.

For at understøtte den vision om en langtidsholdbar sygehusstruktur og for at sikre, at de 25 mia. kr. fra kvalitetsfonden anvendes bedst muligt, nedsatte regeringen i efteråret 2007 et panel bestående af en række danske og udenlandske eksperter på sundhedsområdet, det såkaldte ekspertpanel eller Erik Juhl-udvalget. Ekspertpanelet fik til opgave at tilvejebringe et grundigt beslutningsgrundlag for regeringen, så kvalitetsfondsmidlerne går til de rigtige projekter og de projekter, der tænker nyt, ansvarligt og sammenhængende. Panelet har i sin rådgivning til regeringen taget udgangspunkt i sundhedsfaglige anbefalinger fra Sundhedsstyrelsen om specialeplanlægning og om tilrettelæggelsen af akutberedskabet. Regeringen har i prioriteringen af de 25 mia. kr. fra kvalitetsfonden baseret sig på den rådgivning, vi har fået derfra – en beslutning, der i øvrigt har fået meget stor og bred opbakning fra stort set alle sundhedsfaglige aktører.

Regeringen ønsker at sikre den højst mulige kvalitet i behandlingen for alle borgere. Det kræver en sygehusstruktur, der anerkender præmissen om, at øvelse gør mester. Der er således i stigende omfang dokumentation for en positiv sammenhæng mellem volumen og kvalitet på både specialist- og afdelingsniveau. Ligeledes er der dokumentation for behovet for et tæt samarbejde mellem de forskellige specialer, og det forventes, at den fremtidige udvikling vil forstærke den tendens.

Nødvendigheden af at samle funktioner på færre enheder gør sig ikke mindst gældende på det akutte område, for her er det altafgørende, at den akut syge eller tilskadekomne har adgang til en bred vifte af specialiserede lægelige og sundhedsfaglige kompetencer og specialiseret udstyr. Alvorligt akut syge mennesker skal modtages på et hospital, der besidder den nødvendige ekspertise og de nødvendige faciliteter.

Kl. 13:12

Sundhedsstyrelsen har som led i speciale gennemgangen rådgivet om tilrettelæggelsen af akutberedskabet, og Sundhedsstyrelsens anbefalinger til de fælles akutmodtagelser vedrører primært tre forhold.

For det første vedrører de en anbefaling om, hvilke specialer der bør være til stede på matriklen, herunder hvilke specialer der bør have speciallæge i tilstedeværelsesvagt. På den måde sikres det, at den akutte patient møder en bred vifte af mennesker med ekspertise.

For det andet vedrører de en anbefaling om, hvilke faciliteter, f.eks. scannere og akutte operationsfaciliteter, der skal være til stede på matriklen med fælles akutmodtagelse for at sikre, at den akutte patient kan få foretaget de nødvendige undersøgelser og de nødvendige behandlinger på samme sted.

Endelig vedrører de for det tredje en anbefaling om, hvor stort befolkningsunderlaget for en fælles akutmodtagelse skal være for at sikre, at personalet opnår den nødvendige erfaring og ekspertise, for det skulle jo nødt være sådan, at den komplicerede, akutte patient var årets begivenhed. For at få den nødvendige patientvolumen anbefaler Sundhedsstyrelsen, at hospitaler med en fælles akutmodtagelse har et befolkningsunderlag på mellem 200.000 og 400.000 indbyggere.

De sundhedsfaglige anbefalinger om fremtidens sygehusstruktur og akutmodtagelser vedrører derfor både faglige kvalifikationer, medicinsk udstyr og også, som jeg lige sagde, befolkningsunderlag. Lad mig derfor understrege, at en af grundene til, at vi skal samle akutbehandlingen på færre steder, er, at vi skal væk fra, at uerfarne læger behandler de alvorligt, akut syge mennesker.

Som Sundhedsstyrelsen anbefaler, skal vi have speciallæger til stede til at behandle de alvorligt, akut syge patienter døgnet rundt. Det vil ikke være muligt at leve op til det berettigede kvalitetskrav, hvis vi skal have akutbehandling på flere hospitaler, end der nu er planlagt. Det er derfor, jeg synes at det er vigtigt, at vi som politikere holder fast i de faglige anbefalinger og de berettigede kvalitetskrav, og at vi ikke stikker folk blå i øjnene ved at kræve, at der skal ligge et hospital på hvert gadehjørne, for det er jo ikke mursten og hospitalskilte, der sikrer borgerne en god behandling og høj kvalitet. Det gør derimod det stærke team af læger med mange forskellige specialer, der har den nødvendige erfaring og det rigtige udstyr. Jeg mener, at det er at give borgerne en falsk tryghed, hvis vi som politikere sidder de faglige anbefalinger overhørige.

At opretholde et beredskab af høj kvalitet, kræver som allerede nævnt et befolkningsunderlag på mindst 200.000, og det er naturligvis en udfordring i de mere tyndt befolkede egne i Danmark. Det gælder eksempelvis Vestjylland, hvor borgerne som bekendt ikke bor helt så tæt, som de gør østpå – afstandene er større. Det rejser to problemstillinger, som jeg udmærket forstår at vestjyderne er optaget af.

For det første er der spørgsmålet om en hurtig præhospitalsindsats, så akut syge og tilskadekomne kan være sikre på hurtig behandling i de situationer, hvor minutterne tæller.

For det andet er der spørgsmålet om de nære tilbud i tilfælde af småskader og lettere sygdomstilfælde, som ikke behøver at blive behandlet på et stort sygehus. Derfor er det også vigtigt for mig gang på gang at understrege, at behandlingen af alvorligt syge og tilskadekomne allerede begynder i ambulancen.

Tidligere var ambulancen stort set kun et transportmiddel, men i dag er avancerede ambulancer jo små hospitalsafdelinger, og allerede her starter behandlingen. Ved brug af telemedicinske løsninger i ambulancer og akutbiler kan man trække på ekspertisen på hospitalerne og påbegynde den nødvendige behandling, hvis det er relevant.

Jo længere der vil være til det nærmeste akutsygehus, jo mere udbygget skal dækningen være med skadesklinikker, lægeambulancer og eventuelt også helikopterbetjening. Derfor skal der parallelt med specialesamlingen gennemføres en generel modernisering og frem-

tidssikring af strukturen på det præhospitale og på det almen medicinske område, herunder vagtlægeordningen. Det er helt afgørende for regeringen, at befolkningens tryghed sikres, i takt med at den nye sygehusstruktur falder på plads.

Jeg har før kaldt det danmarkskort, som tegner sig med 18 moderne, specialiserede akutsygehuse fordelt over hele landet, for det blå landkort. Det blå landkort viser altså, hvor vi i fremtiden får moderne, specialiserede sygehuse, der kan løse akutte opgaver på det absolut højeste kvalitetsniveau. Og det viser, at vi i vores lille land bliver ved med at være rigtig godt dækket ind.

Kl. 13:17

Det blå landkort, akutsygehuse, kan ikke stå alene, for den samling af akutfunktioner, der er nødvendige for kvaliteten i den specialiserede behandling, skal jo ikke betyde, at borgerne kommer til at opleve manglende tilbud og dermed utryghed. Derfor skal etableringen af fremtidens sygehusstruktur understøttes af det, jeg kalder det grønne landkort.

Det grønne landkort består af de nære tilbud på sundhedsområdet, f.eks. almen praksis i kommunerne og på de mindre sygehuse, der fremover ikke skal have akutte patienter. Det grønne landkort består også af ambulancer og helikoptere, der skal sikre akutindlæggelsen.

Regeringen har nedsat et udvalg, der skal se på behov og løsninger i forhold til hele indsatsen uden for hospitalerne. Det udvalg vedrørende den præhospitale indsats skal bl.a. se på to ting: For det første den indsats, der skal sikre hurtig hjælp, altså ambulancer og helikoptere, og for det andet den indsats, hvor et akut opstået behov for hjælp skal vurderes og imødekommes i lokalmiljøet.

Når det drejer sig om akuttilbud i borgerens nærmiljø, er almen praksis jo helt centralt, for almen praksis er døgndækkende lægetilbud i nærmiljøet, som tager imod akutte patienter i dagtid og i vagttid, i hverdage og på helligdage. Og kommunerne er der også. Den kommunale sygepleje har især siden kommunalreformen mange steder udviklet sine akutfunktioner. Skadesklinikker, lægevagt og kommunale akutfunktioner er derfor alt sammen muligheder, der indgår i udvalgets arbejde, så det samlede fremtidige landkort kommer til at afspejle en effektiv akutindsats, der kan skabe tryghed for borgerne.

Lad mig gentage endnu en gang: Alle danskere skal have adgang til den bedste behandling. En blodprop i hjertet er lige farlig i Thyborøn og på Østerbro. Alvorlige sygdomme og skader skal behandles hurtigt af erfarne og rutinerede læger. Det giver høj kvalitet og tryghed, og det har alle danskere krav på uanset deres adresse.

Der har været meget fokus på Vestjylland i debatten om fremtidens sygehusstruktur, og Enhedslisten spørger også i denne forespørgsel til, hvordan regeringen vil sikre betjeningen i de såkaldte udkantsområder. Lad mig understrege, at regeringen vil sikre, at vestjyderne får den bedst mulige akutte behandling. Ligesom borgerne i resten af landet skal de også have adgang til moderne akutsygehuse, hvor der er speciallæger med forskellig ekspertise til stede døgnet rundt.

Vestjyderne kan stole på, at regeringen er helt klar over, at der skal skræddersys løsninger til de borgere, som har længst til de nye sygehuse. Det eksisterende akutberedskab på Holstebro Sygehus fortsætter, indtil det nye akutberedskab er klar til at tage over, avancerede lægeambulancer, hvor behandlingen kan starte, helikoptere og telemedicin indgår i vores overvejelser, og vi er i det hele taget åbne over for forslag i det kommende år, hvor de nye akutsygehuse er under opførelse.

Det afgørende er, at alle danskere får et trygt og moderne akutberedskab, også tæt på. I finanslovaftalen for 2009 og 2010 har regeringen bl.a. sammen med Dansk Folkeparti afsat 600 mio. kr. i alt for at understøtte, at der i forbindelse med etableringen den nye sygehusstruktur overalt i landet sikres hurtig hjælp, så trygheden fastholdes.

Lad mig derfor til sidst understrege hovedtrækkene i fremtidens sygehusstruktur: Regeringen og regionerne investerer 40 mia. kr. i en ny sygehusstruktur. Det er den største samlede investeringssatsning på sygehusområdet nogen sinde. Det er en unik mulighed for at skabe fremtidens sygehusstruktur for Danmark som helhed, og vi baserer vores prioriteringer af de her midler på anbefalinger fra sundhedsfaglige eksperter, og vi opbygger parallelt med etableringen af den nye sygehusstruktur et fintmasket sikkerhedsnet af hurtig hjælp og nære tilbud.

Kl. 13:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ministeren. Ordføreren for forespørgerne, hr. Per Clausen.

Kl. 13:22

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Når man hører sundhedsministeren fremlægge, hvordan fremtidens udfordringer i forhold til akutberedskab og akutsygehuse i de tyndtbefolkede dele af Danmark skal løses, skal man være opmærksom på detaljen, for det er ofte i detaljen, at det spændende gemmer sig. Når sundhedsministeren f.eks. siger, at akutberedskabet på Holstebro Sygehus bevares, indtil alt det nye er på plads, må man sige: Ja, det betyder, at det bevares på det niveau, det har i dag, hvor det er sådan, at en del af akutberedskabet faktisk ligger i Herning, og at der er sygdomme, som man på bestemte tidspunkter af døgnet ikke kan komme i akut behandling for på Holstebro Sygehus. Det vil sige, at man ikke har noget fuldt udfoldet akutberedskab på Holstebro Sygehus i dag, og man får det altså heller ikke i fremtiden, hvis sundhedsministerens ord står til troende.

En anden ting, som jeg synes er spændende, er, at sundhedsministeren det ene øjeblik siger, at akutberedskabet og behandlingen skal være lige god for alle, uanset hvor de bor, og så alligevel slutter af med at sige, at det tilbud, man vil give folk i Vestjylland, skal være det bedst mulige. Det er ikke nødvendigvis det samme, og jeg håber da på, at vi senere i debatten kan få opklaret, hvad der gemmer sig bag disse formuleringer.

Så lagde ministeren også meget vægt på, at man havde en række ideer til, hvordan man kunne løse akutbehandlingen i de tyndtbefolkede dele af Danmark i fremtiden med hensyn til skadestudier og praktiserende læger. Men er det ikke sådan, at indtil nu har de praktiserende læger faktisk været ganske afvisende over for, at de var i stand til at løfte nogle opgaver, der i dag løftes på sygehuse? De siger sådan set, at det er en udfordring, der er stor nok, hvis man i fremtiden skal være i stand til at bevare en betjening med praktiserende læger i landdistrikterne. Så måske er nogle af de ting, der her nævnes, ikke så fantastisk sandsynlige, at de helt kan leve op til sundhedsministerens forventninger.

Nu ved vi godt, hvordan det problem vil blive løst om nogle år. Det vil blive løst ved, at den til den tid siddende sundhedsminister og statsminister vil sige, at regionerne har svigtet, de praktiserende læger har svigtet. Vi ved jo godt, hvem der har svigtet, når de storlåede planer ikke lykkes.

Noget, jeg også synes er vigtigt her, er, at sundhedsministeren igen gav indtryk af, at de her sygehusplaner var sådan en slags objektiv videnskab, hvor man kun havde én ting at gøre, og det var at rette sig efter den ypperste sagkundskab, som jo er samlet i Sundhedsstyrelsen i det her land, når det handler om sundhedsområdet. Og så må jeg sige, når det netop handler om akutfunktioner, at jeg gentagne gange grundigt har læst, hvad Sundhedsstyrelsen er nået frem til her, og det er ganske rigtigt, at man forsøger at finde evidens, dokumentation for, at de her 250.000-400.000, som er det

mindste antal borgere, der kan være tale om, er rigtigt og godt. Man har læst grundigt på litteraturen. Man har gjort det, at man har prøvet at se på, om man ikke, hvis man nu planlagde med udgangspunkt i, hvordan det var nu, og forestillede sig, hvordan det kunne blive bedre, kunne dokumentere, at det ville blive bedre. Man har forsøgt at lave konsekvensanalyser. Og så når man frem til, at de intet siger om, at det, man foreslår, er bedre.

Men heldigvis siger sund fornuft det, siger Sundhedsstyrelsen, så det, der er sundhedsministerens sundhedsfaglige videnskabelige grundlag for sygehusplanlægningen, er altså sund fornuft – måske kan det være, at regeringen også skulle påtage sig at følge den på andre områder.

Når jeg i udgangspunktet er optimistisk i den her debat, er det jo, fordi det er sådan, at hvis man ser på, hvad store partier uden for regeringen har sagt, fremgår det, at Dansk Folkeparti har gjort det helt klart, at de er de bedste forsvarere for dem, der bor i udkantsområderne, når det handler om det her. Og Socialdemokraterne har så sent som i 2008 sagt, at de mente, at afstande, som betød over en halv times transport, var fuldstændig uacceptable. Så der er jo grund til at tro, at der kan træffes beslutninger i dag, der kan bringe os videre i debatten.

Enhedslisten har fremsat et forslag til vedtagelse, og det skal jeg så læse op.

Forslag til vedtagelse

»Regeringens favorisering af den private sygehussektor og de manglende økonomiske ressourcer til at leve op til regeringens løfter har indskrænket regionernes økonomiske råderum og handlefrihed.

Folketinget støtter specialiseringer i sygehusvæsenet, som kan begrundes med veldokumenterede sundhedsfaglige hensyn, således at der på den ene side sikres en høj faglig kvalitet i behandlingen af patienterne, og at borgerne samtidig behandles så hurtigt og så tæt på hjemmet som muligt.

Folketinget afviser derfor centraliseringer, hvor der ikke findes sundhedsfaglig dokumentation for fordelene. Folketinget opfordrer derfor regeringen til at gå i dialog med regionerne for at sikre en sygehusstruktur, hvor der ikke nedlægges akutmodtagelser, hvor dette fører til, at der bliver over en halv times transport til nærmeste akutmodtagelse.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 33).

Kl. 13:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forslaget til vedtagelse fra hr. Per Clausen vil indgå i de videre forhandlinger.

Tak til ordføreren. Den næste er fru Birgitte Josefsen som ordfører for Venstre. Fru Birgitte Josefsen kommer løbende nu.

Kl. 13:27

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Når vi er raske, ønsker vi nærhed, og når vi er syge og har brug for behandling, ønsker vi alle en høj kvalitet. Netop de synspunkter var baggrunden for, at en række partier blev enige om en politisk aftale i 2007 – med i aftalen er Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti – der bærer overskriften »Principper for specialeplanlægning«.

Hovedelementerne i aftalen er, at høj kvalitet skal være til stede uanset tid og sted. Patienterne i det danske sundhedsvæsen skal være sikre på, at behandlingen altid har høj kvalitet, uanset om man bliver indlagt om morgenen, om aftenen eller i weekenden. Behandlingssted og specialiseringsniveau er også i fokus.

Der skal sikres et dynamisk sygehusvæsen, hvor langt hovedparten af patienterne i sygehusvæsenet behandles på almindelige syge-

husafdelinger. For borgerne er kvalitet i sig selv ofte et tilbud, der er tæt på, så så længe der fortsat kan leveres en højt faglige kvalitet og effektivitet, skal det være tæt på. Derfor skal vi fortsat rykke indsatsen tæt på borgeren, hvor det ud fra en samlet vurdering er hensigtsmæssigt.

Behandlingen, der indføres på specialiserede afdelinger, skal udvides i sygehusvæsenet, når rutiner og andre faglige forudsætninger er til stede.

Partierne bag aftalen var enige om, at de generelle principper for specialeplænlægning skulle ligge til grund for arbejdet med at tilrettelægge den præhospitale indsats, og i tilslutning hertil blev det understreget, at det er vigtigt, at der i alle egne af landet skabes tryghed for, at befolkningen hurtigt kan komme i relevant behandling.

Lægeambulancer, akutbiler og helikopterbetjening skal kunne inddrages i den hastende, akutte behandling. I aftalen er der skrevet, at partierne er enige om at understrege vigtigheden af, at borgerne som udgangspunkt skal føle sig trygge ved at have adgang til relevant sundhedsfaglig bistand i nærområderne, og det indbefatter også øerne og yderområderne. Det skal ske ved en fleksibel opgaveglidning, forbedret tilgængelighed og service, og ved at inddrage eksempelvis de praktiserende læger, sundhedscentre og skadestudier i behandlingsforløbene, og det skal være steder, der altid er bemanded med uddannet sundhedsfagligt personale.

Det er den aftale, der er arbejdet ud fra, og den politiske aftale, der har dannet basis og baggrund for det arbejde, der er iværksat med at få etableret en ny sygehusstruktur, men også den aftale, der danner basis for det arbejde, der pågår i forhold til den præhospitale indsats. Venstre er indstillet på, at den politiske aftale følges, og vi vil derfor være sikre på, at den bedste behandling er til stede uanset tid og sted, og også være sikre på, at alle i Danmark kan føle tryghed, når de er syge.

Jeg vil derfor på vegne af V, DF, KF og LA fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget lægger vægt på, at befolkningen fortsat kan have tillid til, at sundhedsvæsenets aktuelle indsats sker på et højt kvalitetsniveau. Befolkningens tryghed er et helt centralt omdrejningspunkt for denne indsats.

Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance fremhæver, at den akutte indsats følger to spor. Det ene spor er en udvikling af et fintmasket sikkerhedsnet og nære tilbud. Det andet spor er udviklingen af en sygehusstruktur af høj kvalitet, der bygger på faglige anbefalinger.

Folketinget konstaterer, at der er afsat 40 mia. kr. til udviklingen af sygehusstrukturen inkl. regional egenfinansiering og i alt 600 mio. kr. på de to seneste finanslove til facilitering af løsninger i udkantsområder med store afstande, herunder organisering af nære tilbud, samt en helikopterordning med fokus på blandt andet udkantsområder og øer.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 34).

Kl. 13:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Det fremsatte forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er bedt om et antal korte bemærkninger. Først er det hr. Per Clausen.

Kl. 13:32

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå, at det, fru Birgitte Josefsen synes er et rigtig godt tilbud til de mennesker, der bor i de tyndtbefolkede dele af Danmark, er, at man har besluttet det, ministeren kalder det blå landkort. Det er en udmærket beskrivelse og farvevalg. Det er det blå landkort, som ligesom gennemfører centraliseringen. Og så har man nogle tanker

om, hvordan der kan opbygges et grønt landkort, som så skal fylde hullerne ud.

Jeg vil gerne spørge fru Birgitte Josefsen, om hun ikke er en lille smule betænkelig ved og har lagt sig fuldstændig fast på det blå, centralisering, når hun jo i virkeligheden ikke ved, om det, der er visionen i det grønne, kan lade sig gøre.

Kl. 13:33

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:33

Birgitte Josefsen (V):

Det blå landkort er det specialiserede område, og det skal jo suppleres med det, der foregår på de sygehuse, hvor man har almen funktion. Det er jo ikke sådan, at sygehusmatrikler nedlægges, men man kigger på, hvordan opgaverne skal fordeles imellem sygehusene.

Derudover er der jo et supplement i det, der hedder den primære sundhedstjeneste, nemlig de praktiserende læger, som også har deres døgnbetjening. Der oprettes i øjeblikket rundtomkring i kommunerne sundhedscentre med sundhedsfagligt personale. Der arbejdes med oprettelse af skadestudier, hvor der føles behov for det. Og der arbejdes i det hele taget på at få opbygget et finmasket system og samarbejde, så borgerne kan få servicering og behandling, når de har brug for det, uanset om det er dag eller aften eller nat.

Kl. 13:34

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Per Clausen.

Kl. 13:34

Per Clausen (EL):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal takke for svaret, for, som jeg har forstået det, er det sådan, at den centraliserede del er det blå, og det ligger fuldstændig fast. Det grønne er sådan noget, man arbejder på.

Lad os bare tage det der med sundhedscentre med døgnbetjening, som ligesom kunne udfylde nogle af de funktioner, som akutmodtagelser tidligere har haft. Hvis man nu spørger de praktiserende læger og deres organisation om, hvad de mener om det, så siger de sådan set bare, at det ikke kan lade sig gøre. Man skal ikke have nogen forventning om, at de kan løfte den opgave.

Gør det slet ikke noget indtryk på fru Birgitte Josefsen, når det er sådan, at det, der ligesom skal fylde hullerne ud, sås der tvivl om, og at der er en meget vigtig aktør, der siger, at det tror de ikke rigtig på, i hvert fald hvad angår et meget vigtigt enkeltelement?

Kl. 13:35

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:35

Birgitte Josefsen (V):

Nu ved jeg jo ikke, hvem det er, hr. Per Clausen konfererer med, men hr. Per Clausen og jeg bor i den samme region, og der er det jo sådan, at vi faktisk har et godt sundhedssystem, der fungerer, både inden for sygehusrammer og uden for sygehusrammer. Og jeg har for nylig været til et møde med en række praktiserende læger, som faktisk siger, at det er en rigtig god måde, man får kigget på sundhedsvæsenet på og får kigget på, hvordan det skal organiseres fremadrettet.

Der er ingen tvivl om, at vi har noget, der fungerer godt. Vi har også noget, der fungerer mindre godt. Derfor er det jo også vigtigt, at man fremadrettet får sat fokus på, hvordan vi kontinuerligt kan gøre det bedre og bedre, så vi sikrer, at alle borgere får den bedste betjening, når man har behov for det.

Kl. 13:35

Kl. 13:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:35

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ifølge DR's P1 i morges er der indgået en aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti om, hvordan der for 95 pct. af alle udrykninger skal sikres 15 minutters responstid, fra man tilkalder en ambulance, og til den når frem til skadestedet. Jeg vil godt spørge, hvordan man har tænkt sig, at man kan opnå den her meget flotte responstid, som vi selvfølgelig alle sammen ville kunne ønske os, og hvordan man vil sikre finansieringen af det, set i lyset af at man jo har bebudet nulvækst i den offentlige sektor og også, at de ambulanceudbud, der har været rundtomkring i regionerne indtil videre, ikke har givet de store besparelser.

Kl. 13:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:36

Birgitte Josefsen (V):

Nu er det sådan, at jeg er en del af Folketinget. Jeg er ikke en del af regeringen. Så derfor kan jeg ikke svare på, hvad der ligger i den aftale, der er etableret.

Kl. 13:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 13:36

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu er det sådan, at jeg kan forstå, at det er Venstres politik, sådan som ordføreren også netop fremlagde det, at der skal ske en markant udbygning af den præhospitale indsats. Jeg går ud fra, at man, når Venstre er en del af regeringen, der i sit regeringsgrundlag har, at der skal laves en 15 minutters responstid, så også selv har nogle bud på, hvordan det skal kunne lade sig gøre, også f.eks. i udkantsområderne i Danmark.

Kl. 13:37

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:37

Birgitte Josefsen (V):

Som jeg var inde på i min ordførertale, er vi to partier, nemlig Socialdemokratiet og Venstre, der er en del af den aftale, der blev indgået i 2007, og det er sådan set den, der danner basis for det arbejde, der pågår omkring hele den præhospitale indsats. I øjeblikket sidder der jo en arbejdsgruppe og arbejder med, hvordan den præhospitale indsats skal organiseres fremadrettet, og jeg synes, at det vil være meget vigtigt at forholde sig til det udspil, der kommer fra den arbejdsgruppe, som jo har repræsentanter for de aktører, som skal være medvirkende til, at opgaven løses, nemlig kommunerne, regionerne og ministeriet. Så lad os se, hvad det er for et udspil, de kommer med.

Kl. 13:37

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Flemming Møller Mortensen for en kort bemærkning.

Flemming Møller Mortensen (S):

Nu taler Venstres ordfører, fru Birgitte Josefsen, jo meget om, at vi skal have et meget fintmasket net, som kan sikre alle borgere tryghed, hurtig assistance og kvalitet. Det er vi fuldstændig enige med Venstre i.

Men jeg hørte også P1 her i morges. Nu skal jeg så ikke spørge, om det er rigtigt, at regeringen har lavet en aftale, man jeg skal spørge Venstres ordfører, om det er Venstres politik, at man skal arbejde for en responstid på 15 minutter. Og i samme ombæring vil jeg gerne spørge ordføreren, om det betyder, at Venstre altså er villig til rundtomkring i landet at oprette væsentlig flere, om man må sige kørende biler med lægefaglig eller anden sundhedsfaglig ekspertise, og samtidig dermed også siger, at man er villig til at betale flere penge, end man gør til det beredskab, der er i dag.

Kl. 13:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:38

Birgitte Josefsen (V):

Jeg kan sige, at Venstre bakker op om det, der står i regeringsgrundlaget om, at der skal arbejdes på, at responstiden skal være på maks. 15 minutter. Så det er det, der fokuseres på i øjeblikket. Vi har ikke arbejdet os så meget ned i den opgave, at jeg her kan stå at sige, hvordan det nøjagtig skal organiseres.

Kl. 13:39

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 13:39

Flemming Møller Mortensen (S):

Når vi nu taler om responstider – og det har vi diskuteret her i Folketingssalen faktisk rigtig mange gange – kunne Venstres ordfører så fortælle mig, hvor mange procent af den danske befolkning der skal være dækket ind under, at man har en ambulance, en paramediciner eller en lægeakutbil fremme i løbet af 15 minutter. Er det 80 pct. eller 95 pct., eller er det, som fru Birgitte Josefsen siger, alle danskere, der skal have trygheden og det gode tilbud, det fintmaskede præhospitale netværk?

Kl. 13:39

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:39

Birgitte Josefsen (V):

Jeg synes ikke, det er nu, vi skal snakke procenter. Det, der er vigtigt, er jo at forholde sig til, hvad den arbejdsgruppe, der sidder og arbejder med hele den præhospitale indsats, kommer ud med. Jeg er helt sikker på, at der også vil komme nogle bud på, hvordan man skal organisere hele ambulancebetjeningen.

Kl. 13:40

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 13:40

Jonas Dahl (SF):

Det er da meget interessant at høre Venstres ordfører prøve at bortforklare det løfte, som regeringen kom med op til folketingsvalget i 2007, om, at der skulle være en maksimal responstid på 15 minutter. Indtil videre har vi ikke set noget konkret udspil om det. Det er jo

sådan set sådan, at sundhedsministeren for, jeg tror, det er et års tid siden, sagde, at der i efteråret 2009 ville blive fremlagt en plan. Vi må bare sige, at vi endnu ikke har set den plan, og det udvalg, som fru Birgitte Josefsen bliver ved med at henvise til, vil jeg måske snarere kalde en syltekrukke, for der er jo ikke kommet noget ud af arbejdet. Vi har endnu ikke hørt noget om, hvordan regeringen har tænkt sig at leve op til det valgløfte, den gik til valg på i 2007.

Jeg vil gerne prøve en ekstra gang at spørge: Hvordan har fru Birgitte Josefsen tænkt sig, at man skal skaffe de privatpraktiserende læger, der skal bruges ekstra, for at man kan leve op til det, som fru Birgitte Josefsen lægger op til, og hvordan har regeringen tænkt sig at finansiere den responstid, som ifølge regeringsgrundlaget skal være på maks. 15 minutter?

Kl. 13:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:41

Birgitte Josefsen (V):

Som jeg har været inde på, bakker vi op om det, der står i regeringsgrundlaget om en responstid på 15 minutter, men vi er også loyale over for, at der er en proces i gang, hvor der sidder en arbejdsgruppe med repræsentanter for kommunerne og regionerne, en arbejdsgruppe, der har proklameret, at den kommer med sit udspil her i løbet af foråret.

Kl. 13:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Jonas Dahl.

Kl. 13:41

Jonas Dahl (SF):

Hvis jeg forstår Birgitte Josefsen ret, så fremlægger regeringen her i løbet af foråret en plan, der sikrer, at borgerne maksimalt får en responstid for en ambulance på 15 minutter. Er det korrekt forstået? Og har regeringen så i øvrigt også tænkt sig at finansiere det, eller er det sådan, at regionerne selv skal finansiere det? Har regeringen tænkt sig at bidrage til det, eller er det regionerne, som nu står til at komme ud med nogle meget store underskud, der kommer til at hænge på regningen?

Kl. 13:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:41

Birgitte Josefsen (V):

Hvad regeringen fremlægger, kan jeg ikke svare på. Jeg er ikke en del af regeringen. Det spørgsmål må man stille til ministeren. Jeg er en del af Folketinget.

Kl. 13:42

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Karen J. Klint for en kort bemærkning.

Kl. 13:42

Karen J. Klint (S):

Tak. Så vil jeg omadressere de spørgsmål, som hr. Jonas Dahl lige har stillet. Er det korrekt, at Venstre som parti var med til i en valgkamp at love en kort responstid, som vi alle sammen har talt om, og er det korrekt, at Venstre vil sætte penge på til at indfri det løfte, nu hvor Venstre er en del af regeringen?

Kl. 13:42

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:42

Birgitte Josefsen (V):

Det er fuldstændig korrekt, at partiet Venstre går ind for, at der skal være en maksimal responstid på 15 minutter, og det er jo det, vi sidder og arbejder med og fokuserer på.

Kl. 13:42

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Karen J. Klint.

Kl. 13:42

Karen J. Klint (S):

Jeg vil spørge ordføreren: Hvad så med pengene? Sikrer Venstre og så, at der er tilstrækkeligt med penge, så vi netop får det akutberedskab og den faglighed på hjul, som vi alle sammen ønsker, i stedet for at vi får gjort responstiden længere for dem, der har behov for at få hjælpen ud på hjul, så der ikke skal være en længere transporttid for at få hjælpen? Vi er jo enige om, at det handler om at give hjælpen og nogle gange på stedet, i stedet for at man skal køre langt for at få hjælpen.

Kl. 13:43

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:43

Birgitte Josefsen (V):

Nu er Venstre et parti, der aldrig fremlægger forslag, der ikke er finansierede. Derfor vil det, på det tidspunkt hvor der kommer et forslag, også være finansieret. Og jeg vil allerede nu proklamere, at vi ikke vil finansiere vores forslag ved kontinuerligt at skruer på afgiftsskruen, som Socialdemokratiet jo gør, for at finansiere løbende driftsudgifter. Vi vil finansiere de forslag, vi kommer med, krone for krone.

Kl. 13:43

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Tak til ordføreren. Fru Sophie Hæstorp Andersen som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 13:44

(Ordfører)

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det er Socialdemokratiets mål, at danskerne altid skal føle sig trygge ved, at det danske sundhedsvæsen kan tilbyde hjælp og behandling, hvis sygdommen eller ulykken rammer. Flere dyrere og mere specialiserede behandlinger i det danske sundhedsvæsen betyder, at der i disse år foregår store forandringer. For at sikre et sundhedsvæsen med høj lægefaglig kvalitet i international klasse bliver fremtidens sundhedsvæsen organiseret i større enheder, og flere små hospitaler og skadestuer lukker eller får færre funktioner. Udviklingen medfører en stigende utryghed om, hvorvidt man kan få hjælp, hvis akut sygdom eller ulykke indtræffer i hjemmet, på arbejdet eller i trafikken.

Derfor kræver Socialdemokraterne, at der i udviklingen af sundhedsvæsenet sættes fokus på nærhed, sammenhæng og kvalitet. Vi Socialdemokrater mener, at det er essentielt, at der altid er akut hjælp at hente, hvis man udsættes for en livstruende ulykke, uanset om man bor i byen eller på landet. Derfor foreslog vi allerede i 2004 – og også mens vi var i regering – at der over en 3-årig periode skulle udarbejdes en landsdækkende plan for, hvordan alle danskere sik-

res adgang til hurtig og relevant akut hjælp uanset afstanden til nærmeste sygehus.

Det er indlysende, at hovedparten af alle behandlinger i sundhedsvæsenet også fremover skal foregå på de regionale hospitaler så tæt på borgerne som muligt. Det er det, LEON-princippet handler om – det er en forkortelse af laveste effektive omkostningsniveau. Behandlingen skal således ske på det mindst specialiserede niveau, der kan tilbyde en fuldt forsvarlig faglig behandling.

For borgerne har det betydning, at der hurtigt kan igangsættes behandling af høj kvalitet, når der opstår en akut situation eller behov for lægehjælp. Derfor skal regionerne sikres de fornødne kompetencer og økonomiske ressourcer til at sikre en sygehusstruktur med et sammenhængende akutsystem, der omfatter alle elementer fra det tidspunkt, der opstår akut sygdom eller sker en ulykke, og indtil patienten har modtaget relevant behandling af høj faglig kvalitet håndteret af egen læge, vagtlæge – eventuelt i eget hjem – skadeklinik eller akutmodtagelse inden for rammerne af Sundhedsstyrelsens anbefalinger.

Bliver der for langt til nærmeste hospital med akutbetjening, skaber det utryghed hos borgerne. Debatten i efteråret op til den årlige finanslovaftale om placeringen af et nyt hospital i Region Midtjylland gjorde ikke denne utryghed mindre. Faktisk gjorde den også store dele af regeringspartierne til grin, ligesom den debat, der har været om sundhedsministerens ekspertudvalg ledet af Erik Juhl, der også er kommet med udmeldinger om, at man vil lukke akutmodtagelsen i Svendborg som betingelse for at bygge et nyt hospital uden for Odense, heller ikke skaber den fornødne tryghed for de borgere og turister, der befolker de sydfynske øer. Det er i den forbindelse tankevækkende, at det er en region, Region Syddanmark, der har igangsat en demokratisk proces, har sat en høringsproces i gang og nu bliver underkendt af embedsmænd på højere niveau, efter at denne demokratiske proces faktisk var blevet godkendt af Sundhedsstyrelsen. Det er ikke i orden.

Regeringen taler om at sikre øget kvalitet i sundhedsvæsenet via specialisering, men det kan kun lade sig gøre, hvis de nødvendige investeringer i den præhospitale indsats er til stede først, og det er de endnu ikke. Det præhospitale beredskab skal udbygges, så svært akut syge eller tilskadekomne for det første kan få hurtig lægehjælp på stedet og for det andet kan blive bragt hurtigt ind på akutmodtagelsen. Der skal være dækning med lægehelikopter i hele landet, og der skal være flere ambulancer med bedre uddannede redere og paramedicinere og enkelte steder også lægeambulancer og andre enheder, der kan bringe den nødvendige sundhedsfaglige ekspertise ud til patienten, så behandling kan igangsættes på stedet inden og under transporten til sygehuset. Mennesker, der ringer 112, skal kunne få en hurtig sundhedsfaglig vurdering af behovet for hjælp og rådgivning om, hvordan den syge eller tilskadekomne kan hjælpes, imens ambulancen er på vej. Der skal være telemedicinsk udstyr, elektroniske ambulancejournaler i alle ambulancer. Der skal ske en udbygning af sundhedstilbuddene i nærområderne til de mennesker, som er akut syge, men som ikke har behov for de avancerede tilbud på akutmodtagelsen. Der skal være tilbud til de ældre eller kronisk syge, for hvem det måske er problemfyldt at skulle tage til et fjerntliggende sygehus hver gang. Der skal være en bred palet af tilbud, som til sammen udgør et fintmasket og sammenhængende net af sundhedstilbud – tilbud, der giver tryghed.

Vi ønsker at afsætte de penge, som er nødvendige for at sikre, at alle danske borgere kan modtage et hospitalstilbud af høj kvalitet. For os er nye hospitaler og øget specialisering i de behandlinger, der kræver høj ekspertise, ikke et besparelsesprojekt, men et spørgsmål om at sikre både nærhed, sammenhæng og kvalitet. Derfor skal jeg nu oplæse følgende forslag til vedtagelse, der støttes af SF og De Radikale, og jeg skal også sige, at vi ikke har haft mulighed for at forholde os til regeringspartierne og Dansk Folkepartis forslag til

vedtagelse, fordi det ikke har været rundsendt tidligt nok til, at vi kunne behandle det i vores gruppe:

Forslag til vedtagelse

»Regeringens favorisering af den private sygehussektor og de manglende økonomiske ressourcer til at leve op til regeringens løfter har indskrænket regionernes økonomiske råderum og handlefrihed.

Folketinget støtter specialiseringer i sygehusvæsenet, som kan begrundes med veldokumenterede sundhedsfaglige hensyn, således at der på den ene side sikres en høj faglig kvalitet i behandlingen af patienterne, og at borgerne samtidig kan behandles så hurtigt og så tæt på hjemmet som muligt.

Folketinget respekterer regionernes kompetence til at sikre en sygehusstruktur med et sammenhængende akutsystem, der omhandler alle elementer fra det tidspunkt, der opstår akut sygdom eller ulykke, og indtil patienten har modtaget relevant behandling af høj faglig kvalitet håndteret af egen læge, vagtlæge, eventuelt i eget hjem, skadeklinik eller akutmodtagelse inden for rammerne af Sundhedsstyrelsens anbefalinger.

Folketinget anerkender, at det har taget for lang tid at sikre tryghed hos borgerne om denne struktur, både fra regeringens og regionernes side.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 35).

Tak for ordet.

Kl. 13:50

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forslaget til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Jeg skal bede ordføreren om at blive stående. Der er en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 13:50

Per Clausen (EL):

Nu er jeg jo enig i store dele af det forslag til vedtagelse, der er kommet fra Socialdemokraterne, SF og Det Radikale Venstre. Men jeg har alligevel to spørgsmål.

Det første er: Er fru Sophie Hæstorp Andersen ikke enig med mig i, at det er fuldt berettiget, at borgerne stadig væk ikke føler sig trygge? Vi har hørt, hvordan ordføreren fra Venstre – med alle de storslåede planer, man har, der skal udfylde hullerne – end ikke er i stand til at svare på, hvordan det element med, hvornår der bliver 15 minutters tid til, at ambulancen er fremme, skal opfyldes. Man har ingen anelse om, hvornår eller hvordan det skal ske, så der er jo god grund til, at borgerne stadig væk er utrygge.

Det andet, jeg godt vil spørge om, er: Er det ikke rigtigt, at Socialdemokraterne i hvert fald indtil for godt et års tid siden havde den klare opfattelse, at der ikke skulle gå længere tid end 30 minutter, fra ambulancen var fremme, til man var på hospitalet, og hvad er forklaringen på, at Socialdemokraterne har skiftet synspunkt? Jeg henter den oplysning fra en mail, som fru Helle Thorning-Schmidt sendte til en borger i Holstebro, hvor hun bekræftede, at hr. Jens Peter Vernerens udtalelser stod til troende dengang, og derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad det er, der er sket, siden Socialdemokraterne har ændret opfattelse.

Kl. 13:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:51

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det, der er afgørende for Socialdemokratiet, er jo, at man opnår en hurtig hjælp og en relevant hjælp. Som jeg sagde, havde vi allerede i 2004 et sundhedsudspil, hvori vi også sagde, at der skulle sikres hjælp helt ude på skadestedet. Det, der også er interessant, er jo, at man i den mail, som fru Helle Thorning-Schmidt sammen med hr. Jens Peter Verner sen afsendte, også nævnte, at der maksimalt skulle være 100 km til nærmeste hospital med akutbetjening. Der må man sige, at der indtil videre heller ikke har været nogen eksempler på, at der er nogen, der har fået det.

I forhold til det med ½ time er det sådan, at der kan være mange gode grunde til at gøre det sådan. Men det er ikke acceptabelt at lægge sig hundrede procent fast på det, for vi ser allerede i dag eksempler på, f.eks. når det gælder en patient, der får brandsår oppe i Skagen, at det vil være sådan, at man kører patienten hele vejen til Rigshospitalet, hvor der er den mest specialiserede brandsårsklinik i Danmark. Det bliver man også nødt til at tage med i sine betragtninger fremadrettet.

Kl. 13:52

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Per Clausen.

Kl. 13:52

Per Clausen (EL):

Jeg er helt enig med fru Sophie Hæstorp Andersen i, at der allerede nu vil være tilfælde, hvor man umiddelbart transporterer folk meget længere, og hvor det vil være uhyre fornuftigt at gøre det. Men det er jo noget andet end at nedlægge den almindelige akutmodtagelse i en situation, hvor det betyder, at alle får længere transporttid end ½ time.

Så vil jeg godt spørge fru Sophie Hæstorp Andersen, om hun ikke er enig i, at det må siges at være uforsvarligt nu at lægge sig fast på lukning af Svendborg Sygehus, lukning af Holstebro Sygehus på et tidspunkt, hvor det, der ligesom skal fylde hullerne ud, er en grøn plan, som vi ikke rigtig kan få at vide hvad præcis indeholder, og som man ikke ved hvordan skal gennemføres.

Kl. 13:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:53

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det, der må være det forsvarelige, er i hvert fald, at man sikrer, at borgerne har fået en præhospital service til rådighed, før man lukker akutmodtagelser rundt omkring. Det er også sådan, hæfter jeg mig ved, at man f.eks. i Region Midtjylland nu har skitseret andre muligheder med skadesteder og andre ting, der kan gøre, at man ned sætter akuttiden for en lang række mere almindelige behandlinger, så patienterne kan komme til der. Men der er selvfølgelig stadig væk en helt bestemt grund til, at man skal sikre sig, at man har en ordentlig, kvalificeret akutmodtagelse i regionen, som er fuldt funktionsdygtig, og hvor speciallægerne er til stede.

Vi kan jo alene ud fra det faktum se, at hvis vi skulle tage det antal speciallæger, der er til i Danmark, og dele dem ud på en radius, der svarer til 15 minutter, som jeg tror jeg på et tidspunkt har hørt Enhedslisten sige der skulle være til nærmeste akutmodtagelse, så ville der blive den problemstilling, at vi simpelt hen ikke havde speciallæger nok. De ville stå og vente på patienterne, og det ville ikke være optimalt for patienterne.

Jeg synes også, at der ligger noget andet i det, nemlig at vi i dag foregiver over for patienterne, at bare de kommer til et hospital, er

der en behandling, der kan redde dem. Det betyder jo, at folk i dag groft sagt kører forkert og kommer til steder, hvor man alligevel ikke kan behandle dem, og det kan heller ikke være acceptabelt.

Kl. 13:54

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Liselott Blixt som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 13:54

(Ordfører)

Liselott Blixt (DF):

I 2005 blev partierne bag sundhedsloven, Socialdemokratiet, De Radikale, Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, enige om, at planlægningen af sygehusvæsenet skulle følge fire grundprincipper, som byggede på høj kvalitet, uanset tid og sted, et robust og dynamisk sygehusvæsen samt åbenhed og dokumentation. Særligt skulle den akutte indsats prioriteres. Det er den aftale, der ligger til grund for, hvad der sker på området i dag, og for Dansk Folkeparti er det stadig væk den aftale, vi skeler til, når vi diskuterer emnet.

Borgerne i Danmark har krav på at få en behandling af allerhøjeste kvalitet, uanset tid, behandlingssted og specialiseringsniveau, og derfor var det regionernes opgave at samle specialerne på sygehuse, som kunne danne basis for et højt fagligt grundlag for en konstant høj kvalitet.

Der har været forhandlinger mellem de forskellige regioner og regeringen, så selve strukturen er snart på plads. Vi mangler dog stadig væk Region Sjællands sygehusplan, men den skulle gerne være på plads inden for det næste halve år. Det er ikke sket uden turbulens, og jeg tror heller ikke, at vi er færdige med at diskutere denne sag.

For Dansk Folkeparti har det vigtigste været at sikre, at borgerne kan føle sig trygge i deres hverdag. De skal være trygge ved at sende deres kære på sygehuset, uanset om det er med en brækket arm eller en svær kræftsygdom. Samtidig skal de vide, at uanset hvor i landet de bor, skal hjælpen aldrig være længere væk, end at et akuterbreds-kab kan nå frem og hjælpe de mennesker, der har brug for det. Det gælder først og fremmest om, at en borger, der ringer 112, bliver behandlet seriøst og på en sundhedsfagligt betryggende måde, mens der bliver sendt det materiel og de reddere ud, som der er brug for i en given situation. Der kan så være forskel på, om det skal være en helikopter, en lægeambulance, paramedicinere eller reddere – alt efter hvad der er brug for i den pågældende landsdel.

Der skal også være fokus på vagtlægesystemet i beredskabet. Det er vigtigt, at det første beredskab er tæt på borgeren, og derfor lægger vi vægt på, at der, hvis der er langt til nærmeste sygehus, i borgernes nærhed skal oprettes skadesteder, hvor vagtlæger kan tage sig af de lette skader.

Alle borgere skal have tillid til sundhedsvæsenet og føle sig trygge. De skal vide, at hjælpen vil komme, når der er brug for den. Vi har i Dansk Folkeparti igennem hele forløbet villet sikre os, at borgere i udkantsområder kan få den hjælp, der er brug for, i det pågældende område. Dansk Folkeparti har derfor ved det sidste par finanslove fået afsat 500 mio. kr. til den præhospital indsats samt 100 mio. kr. til de steder, hvor der skal være helikopterhjælp. Vi følger det nøje, og så sent som i tirsdags var vi til møde med sundhedsministeren for at følge op på planerne for det videre forløb. Vi blev i tirsdags enige om en køreplan for den akutbehandling, som skal sikre både den nødvendige sundhedsfaglige hjælp på 112 og et trygt akuterbreds-kab i udkantsområderne.

Dansk Folkeparti har om nogen presset på for, at vi får et akuterbreds-kab, der fungerer, og det skal fungere fra dag et. Vi har derfor forlangt, at den præhospital indsats skal sættes i gang i god tid, før man lukker andet ned, og det har sundhedsministeren lovet os. Nu

afventer vi blot de sidste anbefalinger samt regionernes udspil, så de sidste brikker kan lægges i det her store puslespil.

Kl. 14:01

Kl. 13:58

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
En kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 13:59

Per Clausen (EL):

Jeg skal bare være sikker på, at jeg har forstået det rigtigt. Fru Liselott Blixt siger, at sygehusstrukturen er på plads. Det vil sige, at Dansk Folkeparti har accepteret placeringen af hospitalet i Vestjylland, at man har accepteret, at akutmodtagelsen forsvinder på hospitalet i Svendborg, og det, man så siger, er, at man til gengæld har krævet sikkerhed for, at der kommer en plan for, at hullerne bliver fyldt ud med et velfungerende akutberedskab i de tyndbefolkede dele af Danmark. Men ville det ikke være mere rimeligt at sige, at man ville have et klart bud på, hvordan de huller konkret blev fyldt ud, inden man accepterede en ny struktur?

Kl. 13:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:59

Liselott Blixt (DF):

Det er jeg da fuldstændig enig i. Nu lægger spørgeren mig ord i munden. Det, jeg sagde i min ordførertale, var, at strukturen *snart* er på plads, for regionerne skal komme med en plan inden sommer, og de skal også komme med deres udspil til, hvordan akutberedskabet skal foregå i regionerne, da det er dem, der sidder derude, og dem, der har opgaven – og så tager vi stilling til, om vi stadig væk mener, at der er nogle sorte huller. Jeg håber og tror på, at regionerne kan udføre det arbejde, som de har fået til opgave, fyldestgørende.

Kl. 14:00

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Per Clausen.

Kl. 14:00

Per Clausen (EL):

Nu kan der jo være to forklaringer på, at det, som ministeren kaldte det grønne kort, som skulle løse alle de problemer, der kunne opstå omkring akutfunktioner i de tyndbefolkede dele af Danmark, ikke bliver løst tilfredsstillende. Det ene kunne være regionerne, det kan man ikke udelukke, men det andet kunne selvfølgelig også være det oplæg, der kom fra regeringen – for slet ikke at snakke om fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti.

Men det afgørende her er, at fru Liselott Blixt jo meget klart siger, at betingelsen for, at Dansk Folkeparti accepterer den sygehusstruktur, som er ved at blive etableret, er, at man har en hundrede procent tilfredsstillende løsning på akutudfordringerne i de tyndbefolkede dele af Danmark. Det synes jeg da er en god og betryggende udtalelse, der kommer der.

Kl. 14:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:01

Liselott Blixt (DF):

Det er korrekt, at de betingelser, vi har stillet, er, at før vi siger ja til en strukturændring på området, så vi kan dække hele befolkningen, skal akutberedskabet, det præhospitale, være i orden.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:01

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil godt høre ordføreren om det forløb, der var i efteråret i forbindelse med finanslovaftalen. Anerkender Dansk Folkeparti, at regionerne har nogle kompetencer til inden for Sundhedsstyrelsens rammer og anbefalinger at tilrettelægge den præhospitale og akutte indsats rundtomkring?

Kl. 14:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:01

Liselott Blixt (DF):

Jeg anerkender, at regionerne har fået en opgave, der skal løses. Men der er regioner, som er meget navlebeskuende, og hvor vi så må gå ind og sige, at vi som politikere også som folketingspolitikere har et ansvar.

Jeg anerkender, at regionerne har fået en opgave, der skal løses. Men der er regioner, som er meget navlebeskuende, og hvor vi så må gå ind og sige, at vi som politikere, også som folketingspolitikere, har et ansvar.

Kl. 14:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:02

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes selvfølgelig, at det er helt o.k., at man går ind i nogle sager, men det, der skete her, var jo, at man løftede den problemstilling et hak op – nemlig den problemstilling, som handlede om, at et meget stort flertal i Region Midtjylland havde været med til at vedtage den plan, der lå. Det var en plan, der var godkendt i Sundhedsstyrelsen.

Det, der var diskussionen, var den præhospitale indsats, som alle de tilstedeværende er enige om skal være der, før man gør nogle ting. Den problemstilling blev løftet op til en finanspolitisk diskussion inde i Folketinget. Er det ikke at tilsidesætte regionernes kompetencer og også den måde, som vi arbejder på i Folketinget, at en så regional sag bliver løftet op til at være et nationalt anliggende?

Kl. 14:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:02

Liselott Blixt (DF):

Nu synes jeg ikke, at der er noget problem i det med at løfte nogle sager op, når man sidder som folketingsmedlem, for man er folketingsmedlem for alle, der er bosat i Danmark. Når vi ser et område som det, vi her taler om, hvor der for nogle personer vil blive en stor afstand, er det, at vi må råbe vagt i gevær. Det mener jeg også at ordføreren selv gør.

Kl. 14:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

En kort bemærkning fra hr. Jonas Dahl.

Kl. 14:03

Kl. 14:05

Jonas Dahl (SF):

Jeg vil høre, om Dansk Folkepartis ordfører kan uddybe det, som hun omtalte som sorte huller – det tror jeg at udtrykket var i ordførertalen. Det er jo interessant at høre om det, for ordføreren siger jo selv, at hvis regionerne ikke makker ret – dvs. gør som Dansk Folkeparti siger, for regeringen har åbenbart ikke så meget indflydelse på det her – kommer regeringen og Dansk Folkeparti efter regionerne. Derfor kunne det måske være meget rart for regionerne at vide, hvor det er, at de skal makke ret for at tilfredsstille Dansk Folkeparti. Kunne ordføreren uddybe det?

Kl. 14:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:03

Liselott Blixt (DF):

Man kan få lagt mange ord i munden og blive tillagt meget magt. Når vi taler om sorte huller – nogle kalder det så også hvide huller, så jeg ved ikke rigtigt, om det måske er grå huller – er det mange gange der, hvor det kan være svært for et beredskab at komme til. Vi ved, at hvis man har bosat sig på en ø, kan man have svært ved at komme til fastlandet, når man bliver syg. Ergo skal der være et beredskab, der fungerer på den ø. Det sorte hul kan dækkes, ved at der er en lægefaglig til stede på øen, eller ved at der er en helikopter.

Der er andre steder, hvor der er huller. Det kan være lysreguleringen, der skal gøres noget ved, så en ambulance hurtigt kan komme igennem en by; det kan være et trafiknet, der skal udbedres med en motorvej, for at infrastrukturen virker. Det er de huller, som vi mener der er forskellige steder, som skal dækkes, for at vi kan undgå den lange transporttid.

Kl. 14:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Jonas Dahl.

Kl. 14:04

Jonas Dahl (SF):

Det må næsten være dagens længste søforklaring. Jeg brugte det udtryk, som ordføreren selv brugte, nemlig sorte huller. Det var det udtryk, som ordføreren brugte i sin ordførertale, og så vidt jeg ved, diskuterer vi i dag sygehusstrukturen – det er i hvert fald det, der er programsat – så jeg vil bare gerne høre, om ordføreren præcis kan redegøre for, hvor Dansk Folkeparti finder, at der er sorte huller i regionernes sundhedsplaner.

Det er jo tydeligt, at Dansk Folkeparti vil gå ind og kræve et eller andet, men det er stadig væk uklart for mig, hvad det rent faktisk er, Dansk Folkeparti kræver. Kræver Dansk Folkeparti, at der skal være en maks. begrænsning til det nærmeste sygehus? Eller kræver Dansk Folkeparti, at der skal være en maks. responstid for ambulancer?

Hvad er det helt præcist, Dansk Folkeparti kræver? Noget af det fik de så gennemført i finanslovaftalen, men det er lidt uklart for offentligheden og andre, hvad der rent faktisk står i den aftale, for den er ikke så offentlig, men det er jo så en del af det politiske spil.

Kan ordføreren ikke redegøre for den del? På hvilke sygehuse og i hvilke regioner er det, at der set ud fra sygehusstrukturen er sorte pletter på landkortet?

Kl. 14:05

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Liselott Blixt (DF):

Jeg kan da godt komme med eksempler på nogle af de sorte huller, som jeg omtaler. Vi ved jo nok alle sammen, hvor de er, så jeg ved ikke, hvad grundlaget er for, at ordføreren vil have det præciseret. Men vi ved, at der i Vestjylland er nogle områder, og at der på Fyn er nogle områder. Vi ved ikke noget om Sjællandsregionen endnu, i og med at vi ikke har en plan på området. Det er sådan nogle huller, vi taler om.

Vi har om nogen gået ud og talt om, hvad vi forlanger i forhold til sygehusstrukturen og akutberedskabet. Vi har sagt, at vi vil have nogle akutpakker. Vi vil have nogle garantier på området, så man som patient ved, hvad man har at forholde sig til. Det er det, vi har sagt til ministeren, og det er det, vi er blevet lovet.

Kl. 14:06

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Julie Skovsby for en kort bemærkning.

Kl. 14:06

Julie Skovsby (S):

Tak for det. Ordføreren siger, at Dansk Folkeparti og regeringen har talt om akutberedskabet i udkantsområderne på et møde i tirsdags, og at det nu lige er ved at være på plads. Ordføreren har jo også talt om de her sorte huller og nævner bl.a. Fyn, og der er jeg da enormt interesseret i at få at vide: Betyder det, at Dansk Folkeparti nu har fået igennem, at der bliver en akutmodtagelse både i Odense og i Svendborg, eller har man ligesom regeringen og Erik Juhl-udvalget valgt at gå imod det store flertal, som der var i Region Syddanmark, nemlig 40 ud af 41 medlemmer, som stemte for en sygehusstruktur og -forlig?

Kl. 14:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:07

Liselott Blixt (DF):

Det er jo meget sjovt at stå her som ordfører: På nogle steder skal man helst ikke udtale sig om visse områder, og andre steder skal man udtale sig om nogle konkrete områder. Det er jo netop lagt ud til regionen, og det er derfor, vi venter på regionens plan, sådan at vi kan se, om der er nogle steder, hvor vi skal gå ind og sætte et finger-aftryk.

Kl. 14:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 14:07

Julie Skovsby (S):

Nu har jeg jo tidligere været medlem af en Region Syddanmark, og forhistorien er, at regionsrådet har lavet en sygehusstruktur. Her har man besluttet, at der skal være og er behov for en akutmodtagelse i både Odense og Svendborg. Så nedsætter regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti Erik Juhl-udvalget, som fuldstændig overruler den regionale demokratiske beslutning, der ligger, altså at 40 ud af 41 medlemmer har stemt for. Og nu siger ordføreren så, at man i regionen skal tage stilling til det igen. Regeringen har jo været inde at sige, at hvis man ønsker et nyt OUH, kan man ikke samtidig få en akutmodtagelse i Svendborg. Er det også Dansk Folkepartis holdning? Ønsker Dansk Folkeparti virkelig ikke, at der skal være nogen akutmodtagelse i Svendborg? Eller hvad er holdningen?

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:08

delsen i morges, er man enige om, at afstand ikke betyder det helt store, men det, der betyder noget, er, at man skal have et præhospitalt beredskab, og at der skal være en responstid på 15 minutter til alle danskere.

Kl. 14:08

Kl. 14:11

Liselott Blixt (DF):

Som sagt udtaler jeg mig ikke om bestemte hospitaler, og jeg vil sige, at jeg mener, at regionen har beføjelsen til at gøre, hvad den har råd til at gøre. Så det er jo op til regionen selv. Men man kan vel ikke altid bare forlange.

Kl. 14:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

En kort bemærkning fra hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 14:09

Liselott Blixt (DF):

Meget konkret siger vi stadig væk, at 15 minutter skal være den responstid, man kører efter. Jeg kan også sige, at som det er i dag, er der 12.000 kørsler om året, hvor det tager over 15 minutter. Jeg kan sige, at det er en andel på 7 pct. af alle kørsler, der er på over 15 minutter. Der, hvor der er længst gennemsnitstid, er i Thyborøn, hvor det er 16 minutter.

De, der kører det her beredskab, siger, at man sagtens kan overholde den her responstid, men der skal nogle øgede ressourcer til, og de regner med, at der skal 200 ekstra reddere til. Det er måske dem, som regionen har skåret væk, og som vi kan få ansat igen, og så kører det måske, som vi gerne vil have det.

Kl. 14:12

Flemming Møller Mortensen (S):

Tak for det. Jeg vil gerne starte med at citere ordføreren: Alle danskere har krav på behandling af allerhøjeste kvalitet. Sådan lød det i ordførerens tale.

Det er de velkendte og meget flotte ord fra Dansk Folkepartis side, når det gælder vores sundhedsvæsen, men der er en gang imellem også virkelig behov for at anholde partiet på konsekvenserne af det.

For jeg vil gerne spørge ordføreren: Er Dansk Folkeparti villig til at gå ud og finde flere penge til det her sundhedsvæsen, til det præhospitale akutberedskab, som skal være derude? For også fru Liselott Blixt proklamerede i morgenradioaviserne i dag, at der kun skal være 15 minutters responstid.

Jeg må bare sige, at rigtig mange sundhedsøkonomer herhjemme siger, at vi har et billigt sundhedsvæsen. Vi har et sundhedsvæsen, hvor vi ikke kan forvente højere service, uden at der skal puttes flere penge i det. Vi har et effektivt sundhedsvæsen, men vi har et meget billigt sundhedsvæsen.

Vi så i sidste uge konsekvensen af, at regionerne ikke har penge nok. Der må fyres 1.000 sundhedsfaglige personer derude. Dansk Folkeparti har lavet finansloven sammen med V og K på det her område. Der er konsekvenser i det. Og derfor spørger jeg: Er Dansk Folkeparti villig til at bære flere penge til det her område, for at vi kan få den kvalitet, som ordføreren siger alle danskere har krav på?

Kl. 14:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:10

Liselott Blixt (DF):

Nu tror jeg nok, at ordføreren blander to ting sammen. Men ja, vi er villige til at sætte penge af, og det har vi også gjort i de sidste to finanslove. Det er en af grundene til, at vi siger, at vi forlanger noget af det her system, og vi er også villige til at kigge på omkostningerne.

Kl. 14:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 14:10

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg har et helt konkret spørgsmål om den udmelding, der var i morges, hvor ordføreren udtalte sig om det møde, som var tirsdag aften samme med sundhedsministeren.

Kan fru Liselott Blixt bekræfte, at det her er en plan for den store plan, og at der er lavet en fast aftale med regeringen om, at der skal være 15 minutters responstid? Og som det også forlød i radioudsen-

(Ordfører)

Jonas Dahl (SF):

Det har været en interessant debat indtil videre i dag. Jeg har personlig glædet mig til den debat, vi skulle have dag, fordi det altid er interessant at høre, hvad regeringens planer rent faktisk er for fremtidens sygehusstruktur. Indtil videre har ministeren jo gemt sig bag ekspertpaneler og det ene og det andet, nu får vi så den her åbne debat – vi havde den også lidt i efteråret – og jeg synes, det altid er på sin plads at tage en god debat om sygehusstrukturen, som betyder meget for utrolig mange mennesker. Men vi har beklageligvis haft et forløb, hvor Sundhedsstyrelsen meldte nogle overordnede retningslinjer ud og regionerne traf deres demokratiske beslutninger i overensstemmelse med de udmeldinger, der kom fra Sundhedsstyrelsen. Så skulle man jo tro, at alt sådan set var i skønneste orden.

Men ak, nej, Dansk Folkeparti benyttede sidste års finanslovforhandling til at skabe endnu mere virak om sygehusplaceringerne. Og så sent som i går satte statsministeren trumf på ved at gå på banen og foreslå, at regionerne helt skulle afskaffes. Det er jo da ikke underligt, at regionerne synes, det er vanskeligt at drive det, de er sat i verden for, nemlig sundhedsvæsenet, når Dansk Folkeparti og regeringen konsekvent truer med at tage livet af dem, når de ikke retter ind efter regeringens eller Dansk Folkepartis mindste vink.

Men i hvilken udstrækning er det så en sundhedsfaglig vurdering, der ligger bag planerne for sygehusstrukturen? Tja, hvis vi tager det, som man har haft hovedfokus på, nemlig akutstrukturen, så har Sundhedsstyrelsen allerede fra starten meldt ud, at der ikke rigtig var nogen evidens for de anbefalinger, man kom med. Det er jo tankevækkende, at den centralisering, som vi er vidne til i dag, og som regeringen er i gang med trumfe igennem sammen med Dansk Folkeparti, i denne henseende faktisk ikke er specielt fagligt begrundet. Omvendt må man også medgive, at der er behov for en specialisering, så længe den kan begrundes i faglige hensyn. Men der har Sundhedsstyrelsens problem hidtil været, at man har haft svært ved at konkretisere og påvise, hvordan denne centralisering eller specialisering skulle se ud for at være sundhedsfaglig korrekt.

Det giver unægtelig indtryk af, at man i højere grad har været optaget af, at der skal skabes en centralisering inden for en bestemt

økonomisk ramme, end man har været optaget af at skabe et solidt sundhedsfagligt udgangspunkt. Fra SF's side synes vi, at det er en noget tvivlsom måde at forvalte de sundhedsfaglige hensyn på, men ikke mindst er det også en tvivlsom måde at forvalte det regionale demokrati på.

Når vi nu er ved spørgsmålet om økonomiske rammer, kan jeg jo i dag ikke dy mig for at slå et lille slag for, at den markante skævvridning, vi trods alt har set i det danske sundhedsvæsen, jo i høj grad er regeringens skyld. I de seneste 5 år er antallet af behandlinger på de private sygehuse steget betragteligt – så vidt jeg husker, er stigningen endog oppe over de 1.000 pct. Ikke nok med det, så har man ikke har betalt privathospitalerne, nej, man valgte fra regeringens side at overbetale og overkompensere privathospitalerne – en debat, som ikke mindst har kørt i dag i Finansudvalget, hvor statsministeren var i samråd om regeringens overbetaling af privathospitalerne og Rigsrevisionens efterfølgende kritik af dette. I SF har vi haft svært ved at forstå, hvordan det harmonerer med en god borgerlig tankegang om at sikre den frie og lige konkurrence. Men lad os fra SF's side sige det så pænt, som vi nu kan, at hvis det er os, der skal være forsvareren for den frie og lige konkurrence, tager vi det så-mænd gerne på vore skuldre.

I SF vil vi gerne støtte en specialisering af sundhedsvæsenet, så længe den er begrundet i veldokumenterede sundhedsfaglige hensyn. Det må og skal være fagligheden og kvaliteten, der skal være i højsædet i den danske sundhedsdebat. Akutberedskabet, som netop er noget af det, der skal styrkes, har jo f.eks. på ambulanceområdet sejlet ikke bare de seneste måneder, men stort set det seneste år – ja, det har faktisk sejlet, siden dengang regeringen gennemtrumfede en udbudsrunde om ambulancestrukturen. Når regeringen nu tvangsgennemførte en udbudsstruktur og samtidig nu sammen med Dansk Folkeparti vil tvinge regionerne til at lukke akutmodtagelser, er man jo noget forundret over at høre Dansk Folkeparti gøre sig til den store talsmand for det præhospitale og en ordentlig akutstruktur.

Løsningen fra regeringen og Dansk Folkepartis side har så været – det kunne vi i hvert fald høre i morgen – at man nu afsætter nogle midler til nogle helikoptere, som så kan flyve rundt. Man har endnu ikke fundet ud af, om de her helikoptere kan flyve om natten, og man har ikke fundet ud af, om de kan flyve, når det sner, eller når det i øvrigt er dårligt vejr, hvad det i hvert fald nogle gange er i visse dele af Danmark.

Men ud over det er man ikke rigtig kommet med konkrete bud på, hvordan man vil sikre en akutstruktur, som stadig væk kan sikre, at danskerne kan komme i behandling hurtigst muligt og på en højt specialiseret afdeling. Man foreslog i folketingsvalgkampen i 2007, at der skulle være et maks.-loft på en responstid på 15 minutter, stadig uden at kunne konkretisere, hvordan man rent faktisk vil leve op til valgløftet.

Vi er fra SF's side fuldstændig uforstående over for, at hele den her præhospitale indsats, altså ambulancerne, slet ikke var inddraget i den nuværende proces omkring akutstrukturen. I stedet har man først villet kigge på akutstrukturen og så bagefter villet kigge på ambulancestrukturen. For SF har det hele tiden været klart, at hvis man skal se på akutstrukturen, skal man se på både sygehusstrukturen og ambulancestrukturen samtidig. Fra SF's side vil vi gerne opfordre regeringen til at tage det danske sundhedsvæsen op som en samlet størrelse og ikke tage et hjørne ad gangen. Det kommer der sjældent noget godt ud af.

Fra SF's side kan vi støtte det forslag til vedtagelse, som blev læst op af fru Sophie Hæstorp Andersen. Det har været svært for os at tage stilling til det forslag til vedtagelse, der er kommet fra regeringen, da vi ikke har set det, før forhandlingerne startede i dag.

KI. 14:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Vivi Kier som ordfører for De Konservative.

KI. 14:18

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Den her forespørgselsdebat har jo egentlig tre elementer: sygehusstrukturen, akutmodtagelsen og udkantsområderne. Og som hr. Per Clausen selv sagde, er det vigtigste nok at diskutere det med udkantsområderne. Ganske kort skal jeg lige kommentere alle tre elementer.

Sygehusstrukturen har vi jo diskuteret rigtig, rigtig mange gange; der er afsat rigtig, rigtig mange penge, og den nye sygehusstruktur er lavet på baggrund af den store politiske enighed, der har været blandt mange partier, om principperne for specialeplanlægning. Dernæst er der akutmodtagelsen, som er vigtig, og som flere har sagt går på to ben: Der er de nære tilbud, og så er der den høje faglige ekspertise. Så er der udkantsområderne. Tryghed for borgerne er rigtig, rigtig vigtigt, og som fru Liselott Blixt sagde lige før, er der afsat 600 mio. kr. til det her område. De 500 mio. kr. er til at sikre udkantsområderne, og de 100 mio. kr. er til at sikre helikoptere.

Hvorfor er det så egentlig, vi skal have den her specialeplanlægning? Er det ikke bare noget træls og besværligt noget? Hvorfor beholder vi ikke hvert et lille sygehus, vi har rundtomkring i landet? Jamen det gør vi ikke, for øvelse gør mester, og hvis man spørger mig, hvor jeg ville opereres, hvis jeg skulle være så uheldig at få brystkræft i morgen, ville jeg svare, at der for mig ikke er nogen tvivl, for jeg har ikke lyst til at blive opereret af en læge, som blot en gang imellem opererer brystkræftpatienter. Næh, jeg vil opereres af den læge, der hver eneste dag opererer brystkræftpatienter, og som synes, at det er det mest spændende fag i hele verden, og derfor er opdateret med hensyn til det sidste nye. Derfor skal vi have en specialesammenlægning, så vi har de ypperste eksperter samlet.

Etableringen af den nye sygehusstruktur og akutmodtagelsen er et centralt satsningsområde. Det er nødvendigt med færre enheder, hvis vi vil have og kunne fastholde en høj ekspertise. Men det udelukker jo ikke, at vi skaber tryghed for den enkelte borger, for trygheden skal være i højsædet. For mig at se snyder vi ikke på nogen vægt, og der er ikke noget om, at vi ikke vil noget. Og med hensyn til den præhospitale indsats – som er et frygteligt ord, vi har skabt, men der er jo ikke nogen af os, der kan finde på et bedre ord – vil jeg sige, at det hele jo skal ses i en sammenhæng, og i det øjeblik man er klar med de her nye sygehuse, hvor alle specialerne bliver lagt sammen, jamen så har man også en helt klar plan for, hvordan vi skaber tryghed i udkantsområderne.

Det var de ord, jeg ville sige.

KI. 14:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra fru Julie Skovsby.

KI. 14:21

Julie Skovsby (S):

Jeg vil gerne spørge ordføreren, fru Vivi Kier: Hvad er det i hele den proces, som vi jo på Fyn og i Region Syddanmark har været igennem, for nogle faglige overvejelser, som fru Vivi Kier ikke er enig i, eftersom man ikke mener, at der skal være en akutmodtagelse både i Odense og i Svendborg?

KI. 14:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:21

Vivi Kier (KF):

Nu har vi jo lagt vægt på, at der har været nogen, der overordnet set har siddet og kigget på Danmark som landkort. Det ville jo have været skidt, hvis vi havde lagt alt sammen i én region. Når vi nu investerer så mange penge i det her, skal vi også have sikkerhed for, at det bliver spredt geografisk.

Så vil fru Julie Skovsby gerne have mig til at sige noget om akutfunktionen på Svendborg Sygehus, men jeg må sige, at vi mennesker, der bor i den region, har krav på, når man kommer ind i en akutfunktion, at så er de højt specialiserede læger til stede.

Kl. 14:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 14:22

Julie Skovsby (S):

Og det mener fru Vivi Kier ikke er tilfældet, hvis man kommer til akutmodtagelsen i Svendborg? Eller hvordan skal det forstås?

Jeg vil egentlig også rigtig gerne stille fru Vivi Kier et spørgsmål om sygehusstrukturen. De Konservative, som er valgt på Fyn, har jo også stemt for det sygehusforlig, som er vedtaget i Region Syddanmark; det er jo 40 ud af 41 medlemmer. Det medlem, der stemte imod, var Enhedslistens. Det er jo et meget, meget bredt politisk forlig, der står bag den sygehusstruktur, der er valgt lige netop på Fyn. Hvordan kan det være, at fru Vivi Kier synes, at det er helt i orden, at et Erik Juhl-udvalg fuldstændig overruler den beslutning? Vi har haft folkehøring og har været i debat med alle borgerne.

Kl. 14:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:22

Vivi Kier (KF):

Man kan jo diskutere, om der er nogen, der overruler nogens beslutning. Der lå nogle krav om faglighed med hensyn til, hvad regionerne skulle kigge på. Og når fru Julie Skovsby så spørger, om jeg ikke mener, at der er læger til steder i bestemte akutfunktioner, må jeg sige, at nej, det er faktisk lige nøjagtig det, der i dag er problemet, nemlig at når man kommer ind og er akut syg, mangler de faktisk nogle steder nogle specialer. Eksempelvis kender jeg mennesker, der har fået en hjerneblødning, og som så kom ind i en akutfunktion, hvor det viste sig, at der faktisk ikke lige var den ekspertise, man den dag havde brug for, for det kræver højt kvalificerede læger at opretholde et beredskab. Og jeg vil sikre mig, at alle patienter, også patienter i udkantsområderne, får den fuldstændig rigtige behandling.

Når sygehusene ligger klar og vi ved, hvordan det ser ud, begynder vi jo på hele den præhospitale indsats, og det er langt, langt bedre, at en patient, der får en hjerneblødning, får behandling i ambulancen lige med det samme, og så gør det såmænd ikke noget, at man skal køre en halv time i stedet for at køre et kvarter, men det er vigtigt, at behandlingen er påbegyndt, og at man kommer ind til eksperterne.

Kl. 14:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:24

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Så vil jeg godt spørge fru Vivi Kier, hvad det er for midler, der skal sikres til hele det sydfynske øhav og de steder, hvor man så netop får

op mod 100 km til nærmeste akutmodtagelse i fremtiden. For vi kan jo ikke være uenige om, at får man en hjerneblødning eller noget andet, hvor der virkelig er liv på spil, er det også allerede i dag sådan, at der er en helikopter, som flyver ud til øerne og henter folk og flyver dem direkte til Odense Universitetshospital, hvis det er det, der skal til. Det, som der ligger i det at have et sted i Svendborg, er vel også, at man sikrer, at der er et sted for det, der stadig væk er akut, men som ikke kræver behandling, der kræver, at der er fuldt specialiserede læger til stede.

Hvad er det for sundhedstilbud, man giver til borgerne i det område? Det er vel stadig væk sådan, at i de tilfælde, hvor det er semiakut, og hvor helikopteren groft sagt ikke vil rykke ud – for så akut er det heller ikke – skal folk altså sejle ind og så bagefter oven i sejltiden bevæge sig 40 km til Odense for overhovedet at få et akuttilbud i den del af regionen. Er det rimeligt?

Kl. 14:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:25

Vivi Kier (KF):

Nej, men sådan mener jeg heller ikke at det er. Altså, nu er det lige, når vi snakker om det her specifikke område, vigtigt at sige, at det jo ikke er sådan, at Svendborg Sygehus lukkes. Det er alene akutfunktionen, vi snakker om nu. Og ja, vi skal skabe de nære tilbud. Har man brækket en arm, som man skal have i gips, eller har man en flænge, som man skal have syet, osv., skal man jo ikke køre helt ind til Odense derfra, hvor man kommer.

Det er jo derfor, vi snakker om de nære sundhedstilbud, f.eks. skadesklinikker, og hvordan vi kan gøre tingene på en anden måde med opgaveglidning og opgaveflytning. Det er jo alt det, der ligger i den præhospitale indsats, og der har vi et udvalg, der nu sidder og kigger på, hvordan vi laver de her nære tilbud, og hvordan vi sikrer et højt kvalificeret udbud, når det gælder alvorlig sygdom.

Så nej, der ligger ikke en plan klar lige her og nu, men der arbejdes på højtryk for at få et samlet overblik og for at skabe tryghed for alle borgere.

Kl. 14:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:26

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes alligevel, at det er slående, at når det kommer til eksperter, er der ifølge regeringen og også De Konservative, altså nogle, der er eksperter, nemlig de fageksperter, som sidder i et ekspertudvalg, som er udpeget af regeringen, og deres meninger overruler totalt de eksperter, som der måtte være i en region. Det er jo ikke sådan, at regionen bare sådan ud i det blå træffer en eller anden beslutning om, at en akutmodtagelse er nødvendig i Svendborg. Der har man jo netop også eksperter og embedsmænd, der har kigget på det.

Jeg hører selvfølgelig også, at man nævner skadesklinikker og alt muligt andet, men ordføreren er vel enig i, at det i forhold til Svendborg Sygehus' fremtid vel også er sådan, at det, at en akutmodtagelse forsvinder, får indflydelse på, om man kan opretholde en fødeafdeling, og det kan igen få indflydelse på, om man kan opretholde andre funktioner osv. osv. Det kan jo også blive en dominoeffekt, hvor en brik vælter alle de andre brikker.

Kl. 14:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:26

Vivi Kier (KF):

Egentlig kan man godt blive helt ked af det og bekymret, og jeg synes faktisk, at der er nogle, der er med til at skabe en stemning af, at samtlige borgere i det her land pludselig skal føle sig fuldstændig utrygge. Jeg bliver lidt overrasket, når fru Sophie Hæstorp Andersen spørger sådan her, for jeg troede faktisk, at man var enig i de principper, der er lagt til grund for specialesammenlægninger, nemlig at vi siger, at vi simpelt hen ikke har uanede personalemæssige ressourcer til rådighed, og at vi skal samle det, og at vi skal sikre det.

Nej, der er ikke nogen, der siger, at man ikke kan opretholde en fødeklinik eksempelvis i Svendborg. Men jeg skal ikke stå herinde og blive så detaljeret. Vi har lyttet til regionerne, og regionerne har fået en opgave. Man kan bare ikke ville løse alting. Så er jeg med på, at vi skal have ekstremt stort fokus på yderkantsområderne, og det synes jeg vi har. Vi må se, hvad det udvalg, der nu sidder og kigger på akutfunktioner og den præhospitale indsats, kommer frem med. Det bliver da ret væsentligt at se. Vi skal turde tænke nyt, lægge specialer sammen og sikre høj faglig ekspertise. Det er simpelt hen et nøgleord for mig. Alle patienter, også dem på Ærø, skal være sikret et fagligt tilbud på højt niveau.

Kl. 14:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 14:28

Jonas Dahl (SF):

Jeg vil sige, at jeg da ikke synes, at der er nogen i oppositionen, der lægger op til at bringe usikkerhed for danskerne, og til det vil jeg sige, at det har regeringen sådan set sit helt eget bagland til at klare. Men udover det vil jeg bare høre ordføreren om den her responstid på 15 minutter, som er indskrevet i regeringsgrundlaget. Har De Konservative afsat midler til det, og har den konservative ordfører en idé om, hvor stor omkostningen vil være for at få en maks. responstid på 15 minutter?

Kl. 14:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:28

Vivi Kier (KF):

Jeg vedkender mig som konservativ sundhedsordfører, at der i regeringsgrundlaget er indskrevet, at vi vil arbejde for en maks. responstid på 15 minutter. Jeg kan også forstå på de tidligere spørgsmål, at hr. Jonas Dahl er så skuffet over, at vi ikke allerede har gennemført det. Nu håber jeg, at der er en vis forståelse for, at når man skriver et regeringsgrundlag, er det jo ikke sådan, at man, kort tid efter at regeringsgrundlaget er skrevet, kan indfri alle tingene. Ja, vi arbejder for det, og så må jeg sige, at jeg endnu ikke har oplevet, at den her regering har fremsat nogen konkrete lovforslag, uden at de var fuldt finansieret.

Kl. 14:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Jonas Dahl.

Kl. 14:29

Jonas Dahl (SF):

Nej, men vi har vel trods alt i hvert fald oplevet, at den her regering er kommet med en række forslag, som man så siden hen har taget af bordet, fordi man har erkendt, at man muligvis ikke havde finansieringen til det. Men det, jeg egentlig fortsat gerne vil høre om, er, om det, der er løsningen på de her sygehuslukninger ude i det ganske

danske land, ifølge ordførerens mening er et nyt ambulanceberedskab, hvor der er en maksimal ventetid på 15 minutter, og om det er tilstrækkeligt til at sikre en tryghed i befolkningen med hensyn til det danske sundhedsvæsen.

Kl. 14:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 14:30

Vivi Kier (KF):

Nej, så må jeg sige, at jeg faktisk ikke synes, at hr. Jonas Dahl har hørt efter, hvad jeg har stået og sagt, fordi ambulanceberedskabet er én del af det. Der er rigtig mange ben i det her, forskellige sundhedstilbud, semi-akutfunktioner, som vi har snakket om, så det er bestemt et nej. Det her drejer sig ikke kun om et ambulanceberedskab. Tak

Kl. 14:30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 14:30

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Helt overordnet synes jeg, at det ville være en god idé, hvis man prøvede på at analysere sundhed og sygehusvæsen, inklusive alle dets led fra forebyggelse til den endelige behandling, og spurgte sig selv, om der i virkeligheden er de rette incitamentsstrukturer i det system, vi har bygget op. Der sker jo det, at når man udvikler et system på den måde, som alle systemer udvikler sig, har man ikke altid et overblik over netop det. Det tror jeg vil være en god analyse at foretage.

Det siger jeg specielt, fordi vi synes, at det også vil gælde for det samspil, der er mellem staten og regionerne. Vi synes, det ville have været en god idé, hvis ansvar og beføjelser fulgtes ad, men det er jo ikke tilfældet her. Regeringen sætter nogle meget overordnede mål, som regionerne så – selvfølgelig gennem dialog med regeringen – skal prøve på at opfylde, men alligevel er det jo sådan, at det økonomiske ansvar og opkrævningen af pengene jo ikke ligger ude i regionerne. Det er en gammel diskussion, men det er også derfor, vi ser nogle problemer med den nuværende struktur.

Så kunne man i det mindste sige, at hvis tingene så var gennemskuelige, ville det være til at have med at gøre, men netop denne tids diskussioner om fyringer, overskridelse af budgetterne og andet viser, at den måde, som man har indrettet sig på, gør, at det er meget svært for de enkelte afdelinger og hospitaler og regioner at få et virkeligt overblik over budgetterne og udgifterne i tide, sådan at man kan indrette sig. Det er sådan nogle helt overordnede betragtninger.

Vi er tilhængere af, at regionerne bevares, selv om der har været overskridelse af budgetter og alt muligt. Vi tror ikke på, at tingene bliver bedre, bare fordi vi får regionerne nedlagt, og alt så skal styres fra, om man vil, statens side. Der er ikke noget, der tyder på, at det vil blive bedre, og man kan jo godt spørge sig selv, om døgnets timer ville slå til, hvis vi skulle tage samtlige af de debatter, der så vil komme herinde i Folketinget. Man kan sige, at vi har et par stykker i forvejen, og det giver jo et billede af, hvad det ville være, hvis regionerne så også var nedlagt.

Svaret på de budgetoverskridelser og andre ting, der har været i regionerne, er altså for vores vedkommende ikke, at regionerne skal nedlægges. Vi er opmærksom på, at både DF og Konservative siger, at det er det, der skal til. Vi synes, det er en rigtig dårlig idé.

Vi er så også tilhængere af, at vi selvfølgelig har de specialiserede sygehuse. Det tror jeg er meget svært ikke at være.

Man kunne i øvrigt prøve at bruge den såkaldte banalitetstest på sundhedsministerens tale. Banalitetstesten går ud på, at man sætter et *ikke* foran: Hvem er *ikke* tilhænger af en god behandling, hvem er *ikke* tilhænger af, at menneskene får den bedste behandling, hvem er *ikke* tilhænger af, at man får den så hurtigt som muligt osv. osv. Men det er så, hvad det er. Man kan i en lang række af de ting, sundhedsministeren har sagt, selvfølgelig ikke være uenig om indholdet, også fordi det er meget runde vendinger om, at vi vil alt det gode.

Når det så er sagt, er det jo også klart, at hvis vi vil f.eks. det meget højt specialiserede sygehusvæsen, så kan vi jo ikke få det i alle egne af landet; det siger sig selv. Derfor er der selvfølgelig også noget, der må nedlægges, hvis vi vil sikre alle mennesker den optimale behandling.

Jeg synes sådan set, at ministerens billede med det blå og det grønne er et meget godt billede. Det giver altså en meget god beskrivelse af to hovedfunktioner i systemet, og det synes jeg godt man kan operere med. Der er det, som andre jo også har været inde på, at det blå sådan set er rimeligt kortlagt, hvorimod det kniber mere med det grønne. Der synes jeg, det er vigtigt, at man får indtænkt det grønne, inden vi er for langt med det blå, fordi det jo ikke er sådan, at de to systemer er totalt uafhængige af hinanden. Derfor er det vigtigt, at vi hurtigt får en plan, for ellers bliver det lidt meningsløst.

Det kan jo også være, når man får gennemtænkt det grønne, at der er visse justeringer i det blå, der skal finde sted. Derfor tror jeg, det er meget vigtigt, at man meget hurtigt får hele den grønne, om man så må sige, planlægning klar – altså, hvordan man forestiller sig, at det primære sundhedsvæsen og akutfunktionerne og alt det der bygget op, sådan at man også kan tilgodese udkantsområderne.

Trafikmæssigt må man sige, at det somme tider kan det være enklere at komme frem i udkantsområderne, end det er i Københavnsområdet eller andre steder, men det er så en detalje. Vi kan jo hæfte os ved de 15 minutter under alle omstændigheder.

Men da vi ikke har den grønne plan, er det jo altså også svært at tage en mere konkret diskussion af, om regeringen lever op til sine løfter eller ikke lever op til sine løfter. Der har vi jo efterhånden ret mange gange hørt, at der er et udvalg og udvalget kommer med en plan, og så må vi jo finde ud af, hvad det er, der bliver resultatet af det.

Omkring forslaget til vedtagelse vil jeg bare sige – det er jo ikke, fordi det undrer mig – at regeringen og regeringspartierne har en dårlig stil. Jeg synes, det er helt urimeligt, at oppositionen generelt skal få et forslag til vedtagelse stukket ud her i forbindelse med forhandlingerne, navnlig når oppositionen faktisk har sendt et forslag til regeringspartierne om, at det var noget af det, man kunne tænke sig. Det viser jo også, at regeringen og regeringspartierne ingen som helst interesse har i at diskutere med andre end sig selv og Dansk Folkeparti og Liberal Alliance. Det kan vi så bare tage til os, men lad være med at komme med pladder om, at man ønsker at samle Folketinget i et bredt samarbejde.

Kl. 14:36

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det ministeren for sundhed og forebyggelse.

Kl. 14:36

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg vil gerne takke for debatten. Der har selvfølgelig været nogle bemærkninger omkring det rent processuelle, om processen er rigtig skruet sammen, om det og det er demokratisk, om man giver plads nok til regionsrådene osv. osv. Men det rent faglige indhold: bevæggrundene for, at regeringen nu sammen med Dansk Folkeparti bruger 40 mia. kr. på at bygge nye sygehuse, bevæggrundene for, at vi har lavet et specialeplanlægningsudvalg, som skal puttes ind i de nye sygehuse, og at det er med det formål, at vi skaber et bedre sygehusvæsen af en højere kvalitet, synes der ikke at være den store uenig-

hed om, og det er jeg selvfølgelig meget glad for at kunne konstatere. Så man har i debatten taget det blå landkort til sig, og billedet med det blå og det grønne har fået ros, det er jeg også glad for.

Jeg vil så sige til dem, der har bemærket det, at det er fuldstændig rigtigt, at det blå landkort i dag er sådan meget tydeligt og det grønne landkort mere diffust, og det er klart, for det er den politiske udfordring, at vi skal tydeliggøre det grønne landkort, og det grønne landkort skal de facto stå færdigt, udbygget, inden det blå landkort er færdigudbygget med nye sygehuse, der er klar til at tage i brug. Det gør jo ikke noget, at det grønne landkort og hele det akutte og præhospitale står klar til at fungere, længe før de lidt større afstande bliver en realitet. Men alt i alt synes jeg vi har haft en god debat, som vidner om en bred opbakning til selve det faglige indhold.

Kl. 14:38

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ministeren for sundhed og forebyggelse. Og vi skal have hr. Per Clausen til at afrunde som ordfører for forespørgerne.

Kl. 14:38

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Bare nogle ganske få bemærkninger til afslutning: Det er jo sådan, at man i det forslag til vedtagelse, som Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti og Liberal Alliance har fremsat, ser, at der meget smukt står, at der er to spor; det ene spor er en udvikling af et fintmasket sikkerhedsnet og nære tilbud, det andet spor er udviklingen af en sygehusstruktur af høj kvalitet, der bygger på faglige anbefalinger. Det virker jo umiddelbart meget tilforladeligt, til gengæld ret upræcist.

Om det ene ved vi godt, hvad der menes, det, der handler om udvikling af en sygehusstruktur af høj kvalitet, der bygger på faglige anbefalinger, for der er tale om en centralisering af sygehusvæsenet i Danmark, som i nogle tilfælde bygger på fagligt begrundede, dokumenterede synspunkter, og jo i andre tilfælde er baseret på, hvad man sådan synes at sund fornuft og regeringens ønsker tilsiger at man skal rådgive om. Men det er præcist. Det er der, hvor man, på trods af at Region Syd var nået frem til, at de ønskede at have en akutmodtagelse både på Svendborg Sygehus og i Odense, bl.a. har besluttet, at betingelsen for, at Odense Universitetshospital kan udbygges i de kommende år, er, at akutmodtagelsen på Svendborg Sygehus lukkes.

Så sker der oven i købet det, og der synes jeg måske alligevel frækheden bliver lidt stor, at man fra Dansk Folkepartis side siger: Det er regionerne, der er forpligtet til at komme med et bud på, hvordan man sikrer, at akutbetjeningen kan være i orden i de tyndtbefolkede områder i Det Sydfynske Øhav, på trods af at regionen jo sådan set meget klart har sagt, hvordan man synes den problemstilling skal løses, nemlig ved bevarelse af Svendborg Sygehus. Der må jeg sige, at jeg altså synes, at det bliver lidt for festligt. Til gengæld har Dansk Folkeparti jo så lovet, at hvis der ikke kommer en plan for, hvordan udfordringen med at skabe en tilfredsstillende akutbetjening i Det Sydfynske Øhav kan løses, vil man ikke stemme for strukturen, altså man vil ikke godkende, at Svendborg Sygehus nedlægges. Sådan må man jo tolke det. Hvad man så i den anledning i øvrigt vil gøre ved regionerne, henstår jo i det uvisse. Men jeg vælger at opfatte det positivt, nemlig at Dansk Folkeparti sådan set har sagt, at det, man kunne kalde det grønne kort – planen for hvordan der skal være et ordentligt akutberedskab i de tyndtbefolkede områder – skal opfyldes, og at det er en forudsætning for, at man lukker sygehuset.

Det er omkring det ene element.

Det andet element er jo det, vi også kan konstatere, at når vi kommer til det såkaldt grønne kort – og når vi har et blåt kort og en grønt kort, mangler vi jo kun et rødt kort – fremstår det jo med al ønskelig tydelighed efter den debat, der har været her i dag, at ingen

ved, hvordan det grønne kort skal se ud. Når man spørger til bare en så banal ting, som hvordan og hvornår man regner med at få styr på det med 15 minutters responstid, kan man ikke få noget svar. Når man spørger til, hvordan man vil håndtere det her med at have døgnbetjente sundhedscentre, når det er sådan, at de praktiserende læger siger, at det anser de for at være stærkt usandsynligt, så kan vi ikke få noget svar.

Det er på den baggrund, at jeg stadig væk må indtage det standpunkt, at Enhedslistens forslag til vedtagelse er det bedste, ikke fordi det nødvendigvis er sådan, at det altid vil være rigtigt at kræve, at der kun skal være 30 minutter til et behandlingssted, men fordi man ved at vedtage det kunne sætte en effektiv stopper for sygehuslukninger, i hvert fald indtil regeringen havde sandsynliggjort, at den var i stand til at løfte opgaven med, hvordan det decentrale akutberedskab skal sikres.

Til al den snak, som nogle kom med, om, at nogle skaber usikkerhed ude i landet: Der er ingen, der behøver at arbejde på at skabe usikkerhed i det sydfynske område eller i Nordvestjylland. Det har regeringen effektivt sørget for med den sygehusplan, den har fremlagt. Og det ville være dejligt, hvis vi i dag kunne få tryghed. I stedet er vi bare i en fuldstændig usikker situation, hvor vi ikke ved, hvordan det her slutter, og det synes jeg faktisk er rigtig ærgerligt.

Kl. 14:43

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut, og vi går til afstemning, men inden tager vi lige en lille pause, for der er endnu ikke gået de obligatoriske 7 minutter. Men hvis man indtager sine pladser, får vi overblik over, når alle er her.

Kl. 14:45

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Vi går til afstemning.

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 34 af Birgitte Josefson, Liselott Blixt, Vivi Kier og Villum Christensen, og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 54 (V, DF, KF og LA), imod stemte: 2 (EL), hverken for eller imod stemte: 51 (S, SF og RV).

Forslag til vedtagelse nr. V 34 er vedtaget

Herefter er forslag til vedtagelse nummer V 33 af Per Clausen, Sophie Hæstorp Andersen, Jonas Dahl og Lone Dybkjær bortfaldet.

Hermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

9) 1. behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr. (Obligatorisk sundhedsrådgivning, beslaglæggelse af lægemidler m.v.).

Af fødevareministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsættelse 03.12.2009).

Kl. 14:47

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Forhandlingen er åbnet. Hr. Henrik Høegh som ordfører for Venstre.

Kl. 14:47

(Ordfører)

Henrik Høegh (V):

Vi skal nu førstebehandle lovforslag nr. L 85 om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr. Lovforslaget er et led i veterinærforliget fra 2008 mellem regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre. Formålet med lovforslaget er at forbedre den eksisterende lovgivning på en række punkter. Det skal bl.a. styrke dyrevelfærden og sikre, at reglerne for lægemidler til dyr overholdes. De formål støtter vi selvfølgelig fuldt ud i Venstre.

Lovforslaget kan opsummeres i tre hovedpunkter: obligatorisk sundhedsrådgivning for større svine- og kvægbesætninger, styrket indsats mod ulovlige lægemidler til dyr og som det tredje justering af regler for anerkendelse af udenlandske dyrlægers uddannelsesniveau. Jeg vil kort knytte nogle kommentarer til de enkelte punkter.

Først vil jeg sige noget om den obligatoriske sundhedsrådgivning til større svine- og kvægbesætninger, som jo betyder et styrket fokus på rådgivning og forebyggende arbejde i forbindelse med dyrevelfærd og sundhed. I nogle af høringssvarene er man kritisk indstillet over for den obligatoriske sundhedsrådgivning. I Venstre mener vi dog, at denne rådgivningsform øger sandsynligheden for rettidig behandling af dyr. Samtidig flytter vi med dette forslag fokus fra det helbredende til at have langt mere opmærksomhed på den forebyggende indsats ligesom i den humane behandling, hvilket giver dyrevelfærdsmæssige fordele, samtidig med at det er en fordel for den enkelte landmand.

Det betyder dog ikke, at den kurative behandling glemmes. Som et eksempel på det kan jeg nævne behandling af mastitis hos malkekvæg. Her vil kravet om flere mælkeanalyser sikre en mere effektiv og målrettet behandling og brug af antibiotika. Med disse mælkeanalyser sikres således en begrænsning af anvendelsen af bredspektret antibiotika.

Med dette lovforslag får obligatorisk sundhedsrådgivning effekt for langt størstedelen af landbruget. Baseret på beregninger fra Fødevareministeriet bliver der tale om, at mere end 80 pct. af landbrugets søer og malkekøer vil blive omfattet af ordningen.

Omkring den styrkede indsats mod ulovlige lægemidler til dyr vil jeg sige, at den drejer sig om at forbedre myndighedernes mulighed for at forhindre, at medicin til dyr misbruges. Den indsats støtter vi naturligvis i Venstre.

Det sidste punkt drejer sig om ændringen af reglerne for dyrlæger, som er uddannet i udlandet. Det handler om, at udenlandske dyrlægers erhvervserfaring kan tillægges betydning, når myndighederne skal vurdere, om udenlandske dyrlægers uddannelse er på niveau med de danske. Den del af lovforslaget skal ses i sammenhæng med mangelen på dyrlæger til danske produktionsbesætninger. Der er områder i landet, hvor mangelen på dyrlæger er stor, og her mener Venstre, at det bliver afgørende, at man kan trække på hjælp for udlandet.

Jeg skal på den baggrund meddele, at Venstre kan støtte lovfor-
slaget.

Kl. 14:50

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Kristen Touborg.

Kl. 14:50

Kristen Touborg (SF):

Tak. Venstres ordfører fremhæver, at den omstændighed, at der bli-
ver flere sundhedsrådgivningsbesøg, er et væsentligt element i for-
slaget her. For mig er der ingen tvivl om, at det er vigtigt at have
mange sundhedsrådgivningsbesøg af mange grunde.

Mit spørgsmål til Venstres ordfører er: Hvor mange flere svine-
besætninger vil være omfattet af sundhedsrådgivningsaftaler, efter at
lovforslaget her er vedtaget?

Kl. 14:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 14:51

Henrik Høegh (V):

Tallet for det nøjagtige antal besætninger har vi ikke. Generelt kan vi
sige, at sundhedsaftalernes antal vil stige fra ca. 1.500 til 2.500. Det
har jeg ikke splittet op på henholdsvis kvæg- og svinebesætninger.

Kl. 14:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Kristen Touborg for endnu en kort bemærkning.

Kl. 14:51

Kristen Touborg (SF):

Nej, det er nok meget hensigtsmæssigt for ordføreren ikke at dele det
op – eller hensigtsmæssigt for ministeren, kan man sige. For mit
spørgsmål tror jeg er yderst relevant. Der er næppe særlig mange
store svinebesætninger, som ikke har en sundhedsrådgivningsaftale.

Er det så ikke rigtigt, at aftalen her rent faktisk kan gå hen og be-
tyde, at der i hvert fald inden for svine sektoren bliver færre rådgiv-
ningsbesøg, end der har været før?

Kl. 14:52

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 14:52

Henrik Høegh (V):

Jeg tror, at man meget vel kan sige, at når det viser sig, at det vil om-
fatte over 80 pct. af de danske søer og slagtesvin, smågrise osv. i
dansk landbrug, vil et rigeligt antal dyr være omfattet i forhold til i
dag. Men som hr. Kristen Touborg snakker om, er det jo rigtigt, at
besætningerne bliver større og større, og at der kan være nogle min-
dre besætninger, som ikke længere er omfattet af obligatorisk sund-
hedsrådgivning.

Kl. 14:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Bjarne Laustsen for en kort bemærkning.

Kl. 14:53

Bjarne Laustsen (S):

Tak. Jeg vil godt følge lidt op på den samme sag. Vi har tidligere
diskuteret det med ministeren, hvor vi har fået undvigende svar. Det
drejer sig netop om, hvorvidt der bliver færre eller flere besøg hos
svineavlerne herhjemme i Danmark, som følge af at vi laver den her
lovgivning, som implementerer veterinærforliget. Derfor er spørgs-

målet til hr. Henrik Høegh: Er hr. Henrik Høegh enig med Dyr læge-
foreningen i, at der bliver færre besøg i svinebesætningerne, end der
var under det gamle system?

Kl. 14:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ordføreren.

Kl. 14:53

Henrik Høegh (V):

Jeg må konstatere, at jeg ikke har det tal, så det kan jeg ikke svare
på. Jeg er meget tilfreds med, at over 80 pct. af de danske svin nu
bliver omfattet af en sundhedsrådgivning.

Kl. 14:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hr. Bjarne Laustsen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 14:53

Bjarne Laustsen (S):

Tak. Jeg synes bare, at det er underligt, når nu det her forlig med
Dansk Folkeparti og De Radikale omkring veterinærdelen er blevet
solgt som en forbedring, at man så ikke er i stand til at oplyse, om
det betyder, at der er flere besøg i svinebesætningen, end der var før.
Man har jo netop lagt meget vægt på, at der skulle være flere besøg.
Det skulle ikke nødvendigvis være offentlig kontrol, men flere besøg
af egen dyrlæge. Derfor synes jeg, at det underligt, at man ikke er i
stand til at oplyse det tal.

Kl. 14:54

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ordføreren.

Kl. 14:54

Henrik Høegh (V):

Det er nok rigtigt set, at de store ændringer og de store forbedringer i
det her er inden for kvægsektoren. Det er rigtigt. Med hensyn til svi-
nebesætningerne er jeg meget tilfreds med, at vi nu kan garantere, at
over 80 pct. af de danske svin bliver omfattet af en sundhedsrådgiv-
ning.

Kl. 14:54

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Venstres ordfører. Så er det hr. Bjarne Laustsen som ordfører
for Socialdemokraterne.

Kl. 14:54

(Ordfører)

Bjarne Laustsen (S):

Så står vi med L 85, som implementerer noget, som vi socialdemo-
krater hverken har lod eller del i, så vi agter ikke at støtte lovforsla-
get; det kan jeg sige fra starten af.

Det er sådan i forhold til nogle elementer, at regeringen, når man
har et forlig, man har lavet sammen andre, bruger det – det har man
gjort mange gange – at man så lige skal have puttet noget ind, som
ikke har noget med det her at gøre. Sådan er det f.eks. omkring dyr-
lægenes uddannelse, f.eks. dyrlæger, der kommer fra udlandet, og
som har nogle kompetencer, der måske ikke er lig med dem, som vi
har i Danmark. Der ligger et par udmærkede linjer om det, som jeg
ikke har nogen problemer med at støtte, og på grund af det her gode
punkt vil jeg gerne bede om, at vi får lovforslaget delt op – i sidste
samling havde vi også et punkt, hvor vi gjorde nøjagtig på samme
måde, altså et forslag om at splitte lovforslaget op – og så skal vi
nok støtte de fornuftige elementer. Men der, hvor vi ikke er en del af
forliget, ser jeg ingen grund til at bakke op om det, og derfor kan vi

lige så godt tage fat i nogle af de ting, som er årsagen til, at vi ikke kan være med og bakke op.

For det første er det sådan, at vi gerne vil have så lav en medicinerings inden for dyrehold som overhovedet muligt, og for det andet vil vi gerne have nogle flere kontrolbesøg. Den 5-procents-kontrol, man i dag i gennemsnit har hvert 20. år, synes vi er for lidt. Der har vi adskillige gange stillet forslag om mere, og det er jo selvfølgelig en af grundene til, at vi ikke kan være med. Det her vil i forhold til kvægsektoren også betyde, at det vil blive lettere at få adgang til medicin, og en stigning i forbruget kan være følgen af lige nøjagtig det lovforslag og det forlig. Det er også en af de ting, som Dyrslægeforeningen i deres høringsvar skriver at de ser som problematisk, og det er vi jo selvfølgelig fuldstændig enige i. Der har også været meget med hensyn til, hvordan de kontrolbesøg skal foregå. Skal det være risikobaseret? Og hvordan finder man frem til de brodne kar, som nogle vil kalde dem, i branchen? Det er selvfølgelig en selvstændig opgave altid at komme efter dem, hvor der er mest at komme efter.

Det er også et spørgsmål om, hvem der skal gennemføre kontrolbesøgene. Vi ved jo, at den her regering har sat sig for at gøre hele Fødevarestyrelsen til et besparelsesområde: Det er blevet reduceret med ca. 200 mio. kr. og 100 mennesker. Det er de ændringer, der er sket siden 2001, som gør, at det siger sig selv, at man så ikke kan gøre tingene på samme måde, som man kunne tidligere. Derfor har den ene skandale jo afløst den anden på det her område, og vi tror, det er, fordi der ikke har været ordentlige prioriteringer, og at der ikke har været sat nok ressourcer ind i forhold til dem, der ville teste systemet. Så derfor synes vi selvfølgelig, det er skidt, hvis man skifter dyrlæger, der er ude at lave dyrevelfærdskontrol, ud med teknikere fra Plantedirektoratet, der, hvis der eksempelvis er forhold, der skal politianmeldes, så rent faktisk ikke kan gøre det; så er de nødt til at tage billeder osv. og sikre sig beviset og ringe efter dyrlægen, og så kan dyrlægen komme og anmelde det til politiet. Den slags ting synes vi er forringelser, og vi synes også, det er forringelser, at der er færre besøg i svinebesætningerne, end der var tidligere. Vi vil gerne være med til at lave forbedringer i forhold til dyrevelfærd, og det ser vi der i stigende grad ikke er tale om her. Derfor har vi valgt at stå udenfor, og derfor vil det da også være fuldstændig legitimt for os at lade være med at stemme for forslaget, men bede om at få det delt, således at vi kan stemme for de dele, som vi gerne vil være med til. Tak.

Kl. 14:58

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Henrik Høegh.

Kl. 14:58

Henrik Høegh (V):

Tak. Jeg glæder mig selvfølgelig over, at hr. Bjarne Laustsen støtter, at vi forsøger at gøre noget ved mangelen på dyrlæger i de danske produktionsstalde. Så forstår jeg ikke helt, at hr. Bjarne Laustsen er meget imod, at vi kan frigøre nogle dyrlæger. Meningen er jo, at der altid er dyrlæger, der hurtigt kan tilkaldes og træde til, men i øvrigt handler de der kontrolbesøg jo meget om nogle tjeklister og nogle punkter, der skal gås igennem, og som kan klares af en tekniker. Er det så ikke selvmodsigende, når man anerkender problemet, at man er imod og hellere vil have endnu flere dyrlæger over i en kontrolfunktion frem for at lade dem være med i en helbredende rådgivning?

Kl. 14:59

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Bjarne Laustsen (S):

Tak. Jeg synes, det er lidt underligt, at vi for et par år siden var nødt til at importere dyrt betalte dyrlæger til Danmark, og nu går den danske regering så ud og afskediger nogle for at ansætte nogle teknikere, der er billigere. Jeg betragter det som et besparelsesforslag, altså at teknikerne er billigere end dyrlæger, og derfor laver man den manøvre her.

Jeg synes, det er skørt, når der faktisk er mangel på dyrlæger, at vi så begynder at afskedige nogle i systemet, som vi kan bruge. Det er da meget tænkeligt, at det handler om tjeklister osv., og at der er nogle almindelige ting, man kan kigge på. Men dyrlægerne kan jo trods alt med deres faglige grundlag skride ind, de kan både gøre de her ting og også lave anmeldelserne, når der er behov for det. Noget af det, vi diskuterede rigtig meget, var de såkaldte teammodeller, som var udsprunget af forsøg i Sønderjylland, og med det, der ligger nu, forstår jeg også at de heller ikke bliver til noget.

Kl. 15:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Henrik Høegh for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:00

Henrik Høegh (V):

Jeg prøver en gang til: Hr. Bjarne Laustsen indrømmer, at der mangler produktionsdyrlæger. Hvad tror hr. Bjarne Laustsen så vil være godt: at frigive nogle fra kontrollen, så de kan komme over og deltage i det forebyggende og rådgivende arbejde, eller at suge endnu flere over i kontrollen og dermed tage nogen fra produktionsområdet? De dyrlæger, vi taler om her, er jo folk, der har interesse i og erfaring med dansk husdyrproduktion.

Kl. 15:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:00

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har lidt svært ved at forstå, at vi, hvis der er et område, hvor der er behov for mere kontrol, så afskediger de dygtige folk, vi har. Det er simpelt hen noget underligt noget. Det kan godt være, at vi generelt mangler dyrlæger, det har vi jo gjort både i forbindelse med kød-kontrol og andet – det var også det problem, som jeg nævnte – men skal man så begynde at afskedige nogle og ansætte teknikere i stedet for og dermed få en lavere standard? Så skal man indrømme det. Så skal man sige, at det er for at lave en besparelse og for at få nogle billigere folk ind, og at man så ikke ønsker nogen faglighed. Det er jo mere ærligt at sige det på den måde, synes jeg.

Kl. 15:01

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det hr. Jens Kirk for en kort bemærkning.

Kl. 15:01

Jens Kirk (V):

Tak til hr. Bjarne Laustsen. Jeg kan forstå på hr. Bjarne Laustsen, at Socialdemokratiet har lært meget af SF. Hvis der bare er en gris, der går en lille smule forkert, så er det en gang kontrol mere, og hvis ikke det er nok, så en kontrol mere. Indrømmer hr. Bjarne Laustsen ikke, at det i grunden med de remedier, de forsøgsresultater og Vetstat og det hele, vi har nu, hvor vi kan se, hvor medicin og andet bruges henne, vel var bedre at tage nogle af de 5 pct. kontrolbesøg og måske bruge dem til noget andet? Med hensyn til de 5 pct. kontrolbesøg, som er blevet udlagt, som om det var hvert 20. år, tror hr. Bjarne Laustsen da ikke, at der er brug for dem? De rammer jo meget,

meget tilfældigt, og vi har Vetstat og mange, mange andre ting, dyrlægejournaler, og vi ved, hvor medicinen bruges henne. Var det så ikke rigtigt at få rådgivningen og de rigtige dyrlæger derhen, hvor der virkelig er behov for det, i stedet for måske at kontrollere noget, der ikke er behov for.

Kl. 15:04

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:02

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har lige lagt mærke til, at Venstres ordfører, hr. Henrik Høegh, har fortalt hele salen her og alle dem, der lytter med, at der sådan set for svinebesætningerne ikke er nogle forbedringer, og det reelle tal for, hvor mange sundhedsrådgivningsaftaler der er, kender vi faktisk ikke. Der, hvor man siger at der er en forbedring, er inden for kvægsektoren. En af de ting, vi diskuterede, var, at det, at man har liberaliseret medicin inden for svinebruget, ville vi ikke overføre til kvægbranchen. Det er jo sådan set det, som dyrlægerne siger, nemlig at ved at vi får mere medicin ud i staldene, landmændene får lov at sprøjte noget mere, så er der en risiko for, at forbruget stiger, og der er risiko for misbrug. Så vi har ikke ønsket at være del i det der – overhovedet ikke. Vi vil gerne kigge på forbedringer, så spørgsmålet er jo snarere, om man virkelig synes, at en offentlig kontrol hvert 20. år er i orden. Når man kigger på det, er der jo faktisk nogle landmænd, der aldrig når at få en kontrol, fordi den er risikobaseret.

Kl. 15:03

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Så er det hr. Jens Kirk for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:03

Jens Kirk (V):

Det er meget vanskeligt at gøre op, om der bliver flere svinebesætninger med den strukturudvikling, der er i øjeblikket. For hvis vi f.eks. har 5.000 besætninger i år, kan det være, at vi har 4.500 til næste år, men procentdelen, der kommer med i det her, kan godt blive større. Hr. Bjarne Laustsen nævner noget om kvæget. Er det dog ikke bedre med det her, at vi får brugt den medicin, der skal bruges, end at vi eventuelt kun får et besøg til en kvægbesætning? Her får vi måske to – kan man sige – penicillinindsprøjtninger for en yverbetændelse eller mastitis, som man siger, og så får vi det fuldstændigt kureret, i stedet for at det kommer til at stå som skjult.

Kl. 15:04

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:04

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er enig i, at det er langt bedre at få det fuldstændig frem, også import af ulovlig medicin og sådan noget. Fuldt lys på lampen, så vi kan se, hvad det er, der foregår, og så lidt medicin som overhovedet muligt. Det er vi fuldstændig enige i.

Men lad os nu lige også prøve at tage et andet emne. Minkavl er jo kommet på, siden det blev diskuteret i veterinæraftalen, og der har det jo vist sig, at når der kommer den rigtige spotlight på, kan ministeren godt tage sig sammen og lave 100 pct. kontrol, men når vi taler om de eksisterende brancher, så sker der ingenting, der er ikke behov for noget ekstra. Det synes jeg faktisk er lidt underligt, altså at man lige pludselig fra den ene dag til den anden synes, at der skal være 100 pct. kontrol. På de andre områder kan vi godt nøjes med at komme hvert 20. år. Det synes jeg simpelt hen er underligt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Karsten Lauritzen for en kort bemærkning.

Kl. 15:04

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Det ville jo være synd at sige, at det er en ny debat; den har jo været i Folketingssalen gentagne gange, og jeg vil godt benytte lejligheden til at spørge hr. Bjarne Laustsen om noget. Jeg har egentlig forstået det sådan, at hr. Bjarne Laustsen var en af dem, der sådan vendte sig imod unødigt kontrol og tog nogle sager op, når der nu var nogle, der blev chikaneret af myndighederne, uanset om det var almindelige borgere, der havde fået en bøde for at fiske ulovligt et sted, hvor de ikke var klar over det var ulovligt, eller om det var nogle, der var udsat for unødigt kontrol.

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor hr. Bjarne Laustsen i den grad vender sig mod den her tanke om risikobaseret kontrol, hvor man siger, at der, hvor der er høj risiko for noget, kontrollerer vi flere gange, og der, hvor der er lav risiko, kontrollerer vi færre gange. Der kunne jeg godt tænke mig at hr. Bjarne Laustsen lige uddybe, hvordan det kan være, at man ikke ønsker den der risikobaserede model, som jeg tror i de flestes ører lyder rimelig fornuftig.

Kl. 15:05

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ordføreren.

Kl. 15:05

Bjarne Laustsen (S):

Vi ønsker bestemt også en risikobaseret kontrol. Bare for at nævne nogle tal: De sidste tilgængelige tal, vi har, siger, at der dør 180.000 søer om året i Danmark. Nogle af dem bliver skudt, fordi de ikke kan klare den sidste rejse. Det er enorme tal. Det er noget med, at 20 pct. af køerne også afgår ved døden. Det er hårdt at være produktionsdyr i Danmark.

Hvis ikke man besøger de farme, altså kommer derud, finder man jo aldrig nogensinde noget. På hvad skulle man så basere, hvilke elementer der skal indgå i vurderingen af, hvor tit de pågældende skal have besøg?

Vi har også oplevet, at man i en periode har været ude at se på skuldersår og andet, men man har overhovedet ikke lavet opfølgingsbesøg. Altså, det har ikke været godt nok. Der tror jeg nok det bliver sådan, at hvis man har fundet noget, følger man det hele vejen til dørs og sørger for, at tingene bliver rettet. Det anerkender jeg. Det har jeg selv været med til at presse på for at få med, for vi skal selvfølgelig gå ind og rette de steder, hvor der er noget at rette.

Kl. 15:06

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det hr. Karsten Lauritzen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:06

Karsten Lauritzen (V):

Tak for det svar. Noget andet, som jeg vil spørge en lille smule ind til, er det her med teknikere og dyrlæger; det er jo også en debat, som vi har haft før i Folketingssalen. Hr. Bjarne Laustsen bliver ved med at sige, at det er et problem, at det ikke er dyrlæger, vi sender ud, og at det er sådan et besparelsesforslag.

Lad os nu forestille os – og så kan vi lade være med at tage diskussionen nu – at man laver en ordning, hvor man øger fagligheden ved at sende folk ud for at lave kontrol af ting, som man måske ikke nødvendigvis har kendskab til som dyrlæge, og så sender man dyrlæger ud for at kontrollere det, som de har kendskab til, og så viser det sig, at man får bedre kontrol, for fagligheden og sagligheden i

forhold til de dyrevelfærdsmæssige og tekniske ting er højere, og prisen er så rent faktisk også lavere.

Hvad er der som udgangspunkt i vejen med det? Er det sådan for Socialdemokratiet, at jo dyrere det er, jo bedre er kontrollen nødvendigvis også?

Kl. 15:07

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ordføreren.

Kl. 15:07

Bjarne Laustsen (S):

Nej, det, der er problemet her, er, at man ikke spiller med åbne kort. Det har været meget, meget svært at finde ud af, hvad ministerens manøvre i den her sag var for at finde ud af, hvilke folk der skal løse hvilke opgaver efterfølgende. Det har været meget, meget svært at finde ud af. Det er jo sådan noget, vi først har fundet ud af ved at se, hvilke personalegrupper det er, der er blevet afskediget, og hvad formålet med det har været.

Der siger jeg så bare, at det havde været mere fair, hvis man fra dag et havde sagt: Vi har altså nogle problemer med at få budgetter og mål og midler til at hænge sammen, så vi afskediger nogle dyre dyrlæger – *dyre* – og ansætter nogle billigere teknikere. Hvis det var manøvren, kunne man bare sige det, men det er ikke det, man har fortalt os. Man er kommet med alle mulige andre historier, og jeg synes altid, at faglighed er svært at imødegå – de kan det hele. Jeg havde accepteret og forstået, at teammodellen kunne have været noget af det, man kunne bruge, så man kunne bruge begge personalegrupper. Jeg forstår også, at det mere eller mindre er lagt i graven. Men der må vi jo høre ministeren, om det er sandt eller ej.

Kl. 15:08

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så er det hr. René Christensen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 15:08

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Det handler om forslag til lov om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr. Regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre har indgået en aftale og et forlig på veterinærområdet, og forliget indebærer bl.a., at der skal indføres obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler for større svine- og kvægbesætninger. Det ser vi som en forebyggende indsats.

Der er ligeledes indbygget en motivationsfaktor og en fleksibilitet i sundhedsrådgivningen, så både gode og mindre gode landmandspraksisser afspejles i den konkrete udformning af sundhedsrådgivningen. Det vil komme til udtryk i antallet af besøg. Det skal dog siges, at udgangspunktet er, at de danske landmænd er gode landmænd, hvilket jo også tydeligt fremgår i diverse analyser og målinger, men dansk landbrug kan selvfølgelig på nogle punkter forbedres.

Antibiotika i landbruget er en parameter, som vi politisk altid har haft og skal have fokus på i forhold til risikoen for resistens hos mennesker, men det er også et udtryk for og et billede på, hvordan sundheden er i landbrugets dyrebestand.

Der har desværre været en uheldig udvikling i mængden af brug af antibiotika i landbruget. Der har således været en stigning på op mod 32 pct. over en 10-års-periode. Der er således totalt til alle dyr i Danmark brugt 123 t antibiotika, hvilket er ret meget. Der er dog i Holland brugt 590 t. Så kunne man tro, at det mere handler om antallet af dyr end om, hvordan det hænger sammen, men det gør det ikke. Danmark ligger pænt i statistikken, men det ændrer ikke ved, at der har været en stor stigning, som vi politisk og praktisk skal tage

alvorligt. Vi mener faktisk, at netop den her lovgivning kan bidrage til at knække kurven på dette område. Med forslaget her får vi faktisk fat i op til 80 pct. af de danske landbrugsdyr.

Hvilke økonomiske konsekvenser har det her forslag så for landmanden? Det er der også svar på. Jeg skal her kort læse op fra forslaget:

»Forslaget om at indføre obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler i større svine- og kvægbesætninger skønnes samlet set at ville medføre en betydelig besparelse for erhvervslivet. Den nærmere udmøntning af konceptet vil ske ved udfærdigelsen af de forudsatte administrative forskrifter på området.«

Der er selvfølgelig tænkt på, at der bliver færre dyrlægebesøg med tilkaldegebyr og andet til følge. Vi vil selvfølgelig følge lovgivningen nøje og netop se på det ud fra den situation, som landbruget netop nu er i. Der vil ligeledes årligt komme en statusrapport, som jeg selvfølgelig forventer vil blive grundigt efterset i forligskredsen.

Der er også lagt op til, at landbrug med mindre svine- og kvægbesætninger kan tilmelde sig ordningen på frivillig basis.

Der bliver nu også mulighed for, at de landmænd, der er uddannet til at inseminere, også kan behandle med børstave i forbindelse med livmoderbetændelse.

Der er samtidig lagt op til en lempelse af optegnelsen over anvendelsen af lægemidler, hvilket selvfølgelig ser ud til at være en afbureaukratisering. Jeg vil dog sige, at jeg har spørgsmål til det, som jeg vil stille i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Da ordningen kun omfatter svin og kvæg, ser vi meget frem til de kontroller og den evaluering af minkområdet, som jo også omfatter forholdsvis mange dyr, der kommer i løbet af i år. Men det er jo sådan set en anden sag.

Til sidst vil jeg blot indskyde en bemærkning om, at det desværre er blevet kutyme, at der i rigtig mange af de lovforslag, der kommer, står, at ministeren får en bemyndigelse eller kan fremsætte regler. Det er selvfølgelig ud fra den opfattelse, at der hurtigt kan træffes beslutninger, men vi mener faktisk også, at det er at fratage Folketinget beslutningskompetence.

Med de her bemærkninger ser vi fra Dansk Folkepartis side frem til udvalgsarbejdet.

Kl. 15:13

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Undskyld – der er en kort bemærkning fra hr. Kristen Touborg også. Så skal vi lige have en klar markering.

Kl. 15:13

Kristen Touborg (SF):

Jeg synes, det er godt, at ordføreren bekymrer sig om det øgede medicinforbrug, der er konstateret. Det er betryggende, at Dansk Folkeparti er opmærksom på problemet. Det er knap så betryggende, at Dansk Folkeparti så lægger stemmer til det her lovforslag, for det må vel bekymre lidt, at fagfolkene, de uafhængige fagfolk, der arbejder med det her, i den grad er kritiske over for lovforslaget – det er dyrlægerne, jeg snakker om.

Det må vel bekymre Dansk Folkeparti, der er interesseret i, at vi får et mindre medicinforbrug, at dem, der i alt fald burde vide mest om det, klart siger, at det her sandsynliggør et større medicinforbrug. Er det ikke bekymrende for Dansk Folkeparti?

Kl. 15:14

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:14

René Christensen (DF):

Man kunne godt sige, at det er meget bekymrende, men vi ser jo det her forslag, som jeg også gav udtryk for, som en forebyggelse. Der,

hvor vi ser det øgede medicinforbrug, er, når man skal behandle syge dyr. Det indikeres her, at det indføres som en forebyggelse, at man får den nære kontakt til folk, der kommer til at gå i de ret store bedrifter, vi er oppe på. Hvis man ser på, hvad den enkelte landmand måske har af tid til det enkelte dyr, tror vi faktisk, at det vil gavne meget, at man får de her aftaler, hvor der kommer folk udefra og gennemgår bedriften, så man når at opfange det, inden dyrene bliver syge og dermed får det øgede medicinforbrug.

Kl. 15:14

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Kristen Touborg for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:15

Kristen Touborg (SF):

Tak. Nu er det ikke helt rigtigt, når ordføreren siger, at det er de syge dyr, der bliver medicineret, for det er det ikke kun. En stor del af det overforbrug af medicin, vi har, skyldes, at man holdmedicinerer i svineproduktionen. Når det er sandsynligt, at der er dyr, der bliver syge, holdmedicinerer man. Så har man 100 dyr i et hold, og der er 10, der er syge, så medicinerer man alle 100. Derfor er det ikke nødvendigvis sådan, at man kan sige, at det kun er de syge dyr, der medicineres.

Mit spørgsmål er: Bekymrer det ikke Dansk Folkeparti, at der med det lovforslag, der ligger her, tilsyneladende bliver færre sundhedsrådgivningsbesøg på svineområdet, når man i øvrigt har den opfattelse, at vi skal have medicinforbruget ned?

Kl. 15:16

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:16

René Christensen (DF):

I forhold til svin – og også i forhold til kvæg – er det jo sådan, at der bliver den her graduering, med hensyn til hvilken kategori man kommer i som landmand, ud fra hvordan ens besætning bliver drevet. Derfor vil der være en graduering, ud fra hvor mange af de sundhedsrådgivende besøg man får hen over året. Det er derfor vigtigt at påpege, at dem, som får færre besøg, er dem, der har en sund og god besætning, og det er vi faktisk trykke ved.

Kl. 15:16

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Bjarne Laustsen for en kort bemærkning.

Kl. 15:16

Bjarne Laustsen (S):

Tak. Jeg lyttede mig frem til, at Dansk Folkepartis ordfører, hr. René Christensen, havde en meget sund skepsis over for det her og også var lidt kritisk. Det synes jeg er fint, og det kan jeg måske også godt forstå, når man ved, at ordføreren kom meget sent ind i forhandlingerne og lige har overtaget det store formandskab i Fødevarerudvalget.

Det der med hensyn til ministerbeføjelser og ministerbemyndigelser, som der er rigtig, rigtig mange af også på det her område, kan jeg jo godt forstå, og normalt har jeg det sådan, at har man tillid til ministeren, er det ikke noget problem at give ministerbeføjelser, men hvis man ikke har det, svarer det lidt til købmanden, der sælger elastik i metermål. Føler Dansk Folkeparti i den her sag, at dette veterinærforlig er elastisk i metermål, hvor det til syvende og sidst alligevel er ministeren, der bestemmer mest, når vi nu også ved, at vi ikke kan få at vide, om antallet af besøg i svinebesætninger stiger eller falder?

Kl. 15:17

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:17

René Christensen (DF):

Med hensyn til den bemærkning, jeg havde om de bemyndigelser, der sniger sig ind gang på gang, er det jo sådan, at lovgivning gælder fremadrettet, ligegyldigt hvem der sidder i stolen som minister. Det handlede sådan set ikke om mistillid eller ikke mistillid til en minister, men mere om det, at vi som Folketing indimellem kan føle, at vi bliver sat uden for indflydelse, idet der gang på gang lægges for meget over til ministrene, som så kan træffe beslutning. Der er selvfølgelig områder, hvor det er udmærket at gøre det, så man kan træffe hurtige beslutninger, men vi synes bare, at praksis lidt er blevet, at man skriver det ind gang på gang, og det vil vi godt gøre opmærksom på i den her sag.

Kl. 15:18

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hr. Bjarne Laustsen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:18

Bjarne Laustsen (S):

Når man bliver kaldt til bordet og sidder med omkring det og får forelagt nogle ting, har man måske selv nogle ting, man gerne vil have strammet op på osv., og det er jo derfor, spørgsmålet er relevant: Har Dansk Folkeparti så fået alt det, de gerne ville have, i stedet for al den elastik i ministerbeføjelserne? Har man fået det hele hegnet ind, som man gerne ville, i forhold til veterinærforliget? Det er sådan set det, det handler om.

Jeg ved jo, at det har været et mærkværdigt forløb. Det har taget rigtig, rigtig lang tid, fra man startede den her rundbordsdiskussion og så frem til, at det her lovforslag nu ligger klar til implementering. Det ligner i hvert fald ikke noget, der skulle gå vældig, vældig stærkt.

Kl. 15:18

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:18

René Christensen (DF):

Det er jo altid sådan, at når man laver et forlig, har man et indhold, og indholdet har vi sådan set ikke nogen kommentarer til som sådan. Så er der noget indpakning af indholdet. Det har vi lidt at sige til, og vi er jo så heldige, at vi her i Folketinget har første, anden og tredje behandling, og derfor kan vi få rettet de her småting ind, går vi i hvert fald ud fra, inden vi skal have anden og tredje behandling.

Kl. 15:19

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Kristen Touborg som ordfører for SF.

Kl. 15:19

(Ordfører)

Kristen Touborg (SF):

Lovforslaget her kan jo sammenfattes i tre hovedområder, som det berører: dyrevelfærd, medicinforbrug og fødevarer sikkerhed. Noget af det, ministeren så også skriver, er, at ministeren mener, at alle tre områder bliver styrket med lovforslaget. Det vil jeg godt sætte et meget stort spørgsmålstejn ved.

Jeg vil godt tage et af de områder frem, vi har snakket om før her, nemlig antallet af sundhedsrådgivningsbesøg, for det berører sådan

set alle tre områder. Vi får ikke et helt klart svar, men det regner jeg så med at vi får fra ministeren, hvis ellers ministeren har haft tid til at sætte sig ind i og undersøge, hvad der egentlig ligger bag de udsagn, der er i lovforslaget, om, at det her giver væsentlig flere sundhedsrådgivningsbesøg. Der er ingen tvivl om, at det gør det hos kvægbesætningen. Det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om. Man liberaliserer også medicinforbruget, sådan at bonden selv kan medicinere, så det er sådan set det samme billede, som vi så for adskillige år siden, da vi indførte det her på svineområdet.

Men det, mit spørgsmål går på, er, hvor mange flere besøg, end der er i dag, ministeren forventer at der kommer hos svinebesætningerne. For man må vel alt andet lige sige, at der er en del besætninger, der får færre besøg. Sådan har jeg forstået det. Jeg vil så også godt vide, hvor mange procent af besætningerne på svineområdet der står uden sundhedsrådgivningsaftale i dag. Det synes jeg kunne være interessant at få at vide, for jeg tror, at det er et meget lavt tal.

I det hele taget synes jeg, at lovforslaget generelt bærer præg af, at det ikke er alt for godt gennemarbejdet. Man må jo sige, når man ser på høringssvarene og notatet dér, at det ikke er så få steder, hvor der sådan direkte står, i min oversættelse, at det bare er sådan. Der er adskillige steder, hvor argumentationen er meget, meget tynd. Man siger bare, at det sker efter en samlet vurdering. Det synes jeg måske er lidt for tyndt, og jeg håber da i hvert fald, at nogle af forligspartierne vil gå ind og grave noget mere i det her, for jeg synes altså, at den måde, man her lovgiver på, er under lavmålet.

Et af de områder, jeg nævnte i starten, var det om dyrevelfærdsbesøg. Der vil man have teknikere til at vurdere dyrevelfærd i stedet for at have dyrlæger til det. Synes forligspartierne virkelig, at det er forsvarligt? Jeg ved godt, at der er en hel del af de ting, der skal udføres, der sagtens kan udføres af teknikere, men jeg synes, at det er uforsvarligt, når man sætter teknikere til at skulle se, om dyr har det godt, eller om de ikke har det godt. Det er faktisk derfor, dyrlægerne har studeret i 5, 6 eller 7 år, nemlig for at finde ud af at læse dyrenes reaktioner og se, hvordan dyrene har det.

Jeg forstår sådan set ikke, at man ikke skærer igennem og siger, at det er en tekniker og en dyrlæge, der kommer ud. Jeg synes, at det her bliver noget mismask, for det betyder jo sådan set bare, at man sender teknikere ud, og hvis de skulle sætte spørgsmålstejn ved noget, skal de sende bud efter en dyrlæge, der kommer et eller andet sted fra. Det kan dreje sig om både 2, 3 og 4 timers kørsel i forbindelse med det, og det vil sige, at den stakkels tekniker faktisk skal gå der hos den ikke alt for glade bondemand, der nu skal have besøg af en ekstra kontrollant.

Jeg synes, at det her virker utrolig bureaukratisk og meget lidt gennemtænkt. Jeg kan egentlig ikke helt forstå, at man ikke tager lidt ved lære af det, man oplever. Her tænker jeg på, at ministeren kan finde ud af, at de på minkområdet, fordi der tilsyneladende er nogle problemer der, skal have 100 pct. besøg, men på de andre områder, hvor vi snakker om mange millioner svin, behøver de kun at få besøg hvert 20. år, ja, i virkeligheden hvert 40. år, når man lægger det risikobaserede ind, for så er der i virkeligheden kun 2,5 pct. tilbage til det tilfældige. Jeg synes, det er et utrolig ugennemarbejdet og meget lidt velargumenteret lovforslag, vi står med her.

Kl. 15:24

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Og så er det hr. Henrik Høegh for en kort bemærkning.

Kl. 15:24

Henrik Høegh (V):

Tak. Hvad synes hr. Kristen Touborg er bedst: et forebyggende og rådgivende besøg eller en tilkaldevagt, som kommer og skal helbrede dyr? Hvad er bedst for dyr og dyrevelfærd, og hvad er bedst for landmænd som hr. Kristen Touborg og mig selv?

Kl. 15:25

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:25

Kristen Touborg (SF):

Tak. Der er ingen tvivl om, at det er godt med forebyggende besøg. Jeg tror heller ikke, at Venstres ordfører har hørt mig udtale mig imod det. Faktisk har jeg udtalt mig for det og har faktisk talt for, at vi skulle have flere rådgivende besøg. Så jeg går ud fra, at det ikke er der, jeg er uenig med Venstres ordfører – bortset fra at Venstre vil skære antallet af de rådgivende besøg ned. Men jeg synes altså, at tingene skal sættes i relation til hinanden, og jeg synes, at det er lidt pinligt, at det vel er sådan, at man får færre rådgivningsbesøg i svinebesætningerne. Jeg har i hvert fald ikke hørt nogen fra Venstre eller regeringen afvise, at det er sådan.

Kl. 15:25

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Henrik Høegh for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:25

Henrik Høegh (V):

Jeg kan jo så berolige med, at der kommer flere rådgivende besøg med den her aftale, og at der kommer flest besøg der, hvor behovet er størst. Det er i hvert fald nyt inden for svinebesætninger, at der bliver den her graduering.

Så vil jeg svare på det andet spørgsmål. Nu skal jeg ikke underkende dyrlægers store og gode uddannelse, men det handler meget om at kunne vurdere, om dyr har det godt. Jeg håber, at hr. Kristen Touborg også er med på, at stort set alt, hvad der vedrører dyrevelfærd i dag, er skrevet i en bekendtgørelse. Det drejer sig om strøelse, rodemateriale, gummimåtter, læ for træk fra ventilation osv. osv. Alt det her er rimelig enkelt for en tekniker at kontrollere. Og skulle der være problemer, dvs. noget, der kræver en dyrlæge, så kan der hurtigt tilkaldes en.

Kl. 15:26

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:26

Kristen Touborg (SF):

Hvis hr. Henrik Høegh hørte efter, da jeg holdt min ordførertale, vil han også have hørt, at jeg sagde, at en hel masse af de ting, der skulle undersøges, kunne klares af en tekniker. Jeg tror, det er noget, der ligner 70 pct. af det, der er tekniske ting. Derfor sagde jeg netop, at jeg synes, det ville være en rigtig god idé, hvis der kom to personer ud i stedet for en – altså en tekniker og en dyrlæge. De ville jo alt andet lige kunne gøre det dobbelt så hurtigt, måske mere end dobbelt så hurtigt. Så det ville faktisk ikke være dyrere.

Så vil jeg gerne tilføje, at jeg undrer mig lidt over, at Venstre ikke har lært noget af den omstændighed, at vi har et stadig stigende forbrug af antibiotika med de resistensproblemer, det kan give. Har man virkelig ikke fundet ud af, at der f.eks. kunne sættes ind ved at nøjes med at behandle de syge dyr i stedet for at behandle alle dyrene i et hold? Det er da lidt underligt, at man, hvis 3 dyr ud af 100 er syge, behandler alle 100 med antibiotika. Er det virkelig en måde at behandle tingene på, som Venstre synes er fornuftig?

Kl. 15:27

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Og så er det hr. Flemming Møller for en kort bemærkning.

Flemming Møller (V):

Hr. Kristen Touborg undrer sig over, at man behandler en hel flok, når man behandler dyr mod smitsomme sygdomme, og han spørger, om det er Venstres holdning, at det er en rimelig måde at gøre det på. Og der mener jeg egentlig ikke, at Venstre har nogen særlige holdninger til den slags ting, men der følger man fagkundskaben.

Jeg kan bare orientere hr. Kristen Touborg om, at hvis man lægger vægt på lille resistensudvikling, god dyrevelfærd og god produktivitet på en gang, så behandler man flokvis mod smitsomme sygdomme, for ellers kan man blive ved med at behandle de dyr i en uendelighed. På den her måde får man et smitsomt udbrud banket ned på en gang. Det var bare en oplysning.

Kl. 15:28

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:29

Kristen Touborg (SF):

Tak. Nu er det vel sådan, at man mange steder har en praksis – og det tror jeg at hr. Møller ved noget om på grund af sin faglige baggrund – der siger, at man generelt behandler dyr ved fravæning. Smågrise, der fravænnenes deres mor, behandler man generelt med antibiotika, fordi man forventer, at nogle af dem måske vil få diarré. Det er efter vores opfattelse ikke forsvarligt, at fordi man forventer, at de måske bliver syge, bruger man antibiotika. Vi mener faktisk, at man skal omgås antibiotika med lidt større nænsomhed, sådan at vi også undgår resistens i forhold til mennesker.

Kl. 15:29

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hr. Flemming Møller for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:30

Flemming Møller (V):

Jamen det er ganske korrekt, at flokmedicinering også kan misbruges, altså at man dækker over nogle forhold, som ikke er i orden. Og det er jo netop det, rådgivningsbesøgene skal afklare, sådan at man kan undgå den uhensigtsmæssige anvendelse af medicin. Det er altså netop for at undgå de ting.

Men jeg synes ikke, at hr. Kristen Touborg skal lade sig forarge over, at Venstre går ind for det, som dyrlægerne også går ind for, nemlig at flokbehandling er ganske rimeligt i flokke, hvor vi har udbrud af smitsomme sygdomme, fordi det ud fra et fagligt synspunkt er den korrekte måde at gøre tingene på.

Kl. 15:30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:30

Kristen Touborg (SF):

Det er indlysende, at man skal lytte til, hvad fagkundskaben siger, men det er jo også sådan, at de dyrlæger, der kommer ud, er aflønnet af de bønder, de kommer ud til, og derfor er de jo ret afhængige af dem, og hvis landmanden presser på for at få holdmedicinering, hvad enten det nu er nødvendigt eller ej, er der nok en risiko for, at det sker.

Jeg vil ikke afvise, at det kan være klogt at holdmedicinere i visse sammenhænge, men jeg synes, man skal lave en individuel vurdering i stedet for bare bevidstløst at sige, at samtlige af de tusindvis af smågrise, der bliver født, skal holdmedicineres. Og så er min bekymring, at lovforslaget her rent faktisk lægger op til endnu færre sundhedsrådgivningsbesøg end dem, vi har i dag – for det her er jo

ikke noget, vi tager ud af luften, det er noget, vi har indført. Når man lægger op til endnu færre besøg, er det da bekymrende, også i forhold til et stigende antibiotikaforbrug med resistensproblemerne som konsekvens.

Kl. 15:32

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Tage Leegaard som ordfører for Det Konservative Folkeparti i. Og imens hr. Tage Leegaard som nyindtrådt medlem af Folketinget bevæger sig op til talerstolen for at holde sin jomfrutale, kan jeg jo byde hr. Tage Leegaard velkommen.

Kl. 15:32

(Ordfører)

Tage Leegaard (KF):

Det er med stolthed og ydmyghed, jeg betræder denne talerstol, en talerstol, som gennem generationer har været anvendt i en demokratisk proces til gavn for folket. Det er en stor ære at være et led i den kæde af folkevalgte, som har taget del i denne proces.

Fødevareministeren har på regeringens vegne fremsat lovforslag nr. L 85, forslag til lov om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr. På vegne af Det Konservative Folkeparti kan jeg anbefale loven, da jeg ser den som et led i regeringens bestræbelser på at øge velfærden for de danske husdyr. Lovændringen styrker det veterinære beredskab, så husdyrene hurtigt kan komme under behandling. Lovændringen giver besætningsejere adgang til i større omfang selv at medicinere deres dyr, hvilket både vil gavne dyrenes velfærd og styrke erhvervets økonomi.

Samtidig med disse lempelser øges kravet til sundhedsovervågning af besætningerne, hvor sundhedsrådgivning bliver obligatorisk i større besætninger og med særlig fokus på de mindre, veldrevne brug. Denne sundhedsrådgivning vil helt sikkert være med til at sætte fokus på den enkelte besætnings ve og vel, og der vil derfor hurtigt og effektivt kunne sættes ind over for sundhedsmæssige problemer for dyrene gennem en klarlægning af årsagen til problemerne via en bredspektret analyse af årsagerne til sundhedsproblemerne.

Lovændringen åbner for hurtig konfiskation af eventuelt ulovlig medicin, så der kan sættes en stopper for brug af eventuelt ulovligt anskaffede præparater. Jeg ser det som en smidiggørelse, at ulovlig medicin umiddelbart kan konfiskeres og eventuelt bevismateriale sikres, og også som et hensyn til besætningsejeren, som kan få afsluttet sagen hurtigt med en administrativ afgørelse.

Det er samtidig tilfredsstillende, at der kun kan udleveres antibiotika til mælkeproducerende køer, hvis dyrlægen har tilset dyrene og forestår introduktionen af behandlingen. Der må dog aldrig herske tvivl om hensynet til forbrugerne, så der ikke overføres resistente bakterier med fødevarerne. Overtrædelse af reglerne skal således have mærkbare konsekvenser for besætningsejerne, og der skal fortsat fokus på forbruget af antibiotika i landbruget også af hensyn til danske husdyr. Med disse bemærkninger kan jeg anbefale, at man stemmer for lovforslaget.

Kl. 15:34

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det fru Bente Dahl som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 15:35

(Ordfører)

Bente Dahl (RV):

I august 2008 indgik regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre et forlig, veterinærforliget. Det lovforslag, vi behandler i dag, L 85, er udmøntningen af forliget. Hensigten med både forliget og lovforslaget er at forbedre velfærden for dyr i besætninger og under transport og at styrke det veterinære beredskab. Der er jo de-

svære ret god plads til forbedringer af dyrevelfærden for produktionsdyr her i landet. Den ene ubehagelige sag efter den anden er dukket op med jævne mellemrum, og gang på gang er de med i fjernsynets formidling af den gode historie. Det er der ikke nogen der kan være tjent med, slet ikke dyrene.

Landbrugserhvervet følger sig hængt ud. Det er en uhenigtsmæssig situation, vi er i. For mig og for os er det landmanden, der har ansvaret for sine dyr. Det er landmanden, der kan bebrejdes og i grelle sager straffes, hvis han/hun ikke opfylder betingelser og forpligtelser over for dyrene, også forpligtelsen over for det øvrige samfund i form af fødevaresikkerhed. Vi kan ikke være tjent med, at der er medicinrester i kødet – det er der så heller ikke, vi har regler, der regulerer det. Vi kan heller ikke være tjent med, at raske dyr behandles med antibiotika, så det øger faren for resistensudvikling til fare for både dyr og mennesker.

I Det Radikale Venstre er vi da også rigtig godt tilfredse med, at vi i forliget netop fik styrket indsatsen med at få bedre styr på medicinforbruget. Det er regeringen, der fremover er forpligtet til hvert halve år at komme med en rapport om udviklingen i medicinforbruget. Og så har regeringen også med forliget og lovforslaget forpligtet sig til en øjeblikkelig indsats for at få et stigende ikke-sygdomsgrundet forbrug bragt ned.

Et væsentligt redskab til at styre indsatsen for bedre forhold for dyrene er egenkontrol. Den kan ikke stå alene, der er bygget kontrol ind med egenkontrollen. Vi går ud fra, at alle landmænd sådan i bund og grund har en interesse i, at deres dyr har det godt. Det grundlæggende princip er derfor baseret på, at ansvaret for dyrenes sundhed og velfærd er besætningssejerens. Fokus for dyrlægens og den besætningsansvarliges indsats flyttes fra behandling af sygdom til en overordnet, præventiv indsats. Vi i Det Radikale Venstre mener naturligvis, at dyr skal behandles af en dyrlæge, når der er behov for det. Men det væsentlige for os er, at der fremover er nok så meget fokus på den forebyggende indsats, at der er fokus på incitamentet for landmanden til at gøre det godt for sine dyr.

I forliget er det aftalt, at vi ser på det hvert halve år. Hvis det ikke fungerer efter hensigten, kan vi tage fat i det, og det vil vi gøre, hvis det fungerer dårligt eller uhenigtsmæssigt.

Det Radikale Venstre er med i forliget, og vi stemmer for L 85.

Kl. 15:38

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er der en kort bemærkning fra hr. Kristen Touborg.

Kl. 15:38

Kristen Touborg (SF):

Tak. Jeg vil gerne spørge den radikale ordfører, om ordføreren kan svare på det spørgsmål, jeg stillede til Venstres ordfører uden at få noget svar, nemlig om det lovforslag her betyder, at vi vil få færre sundhedsrådgivningsbesøg i svinebesætninger, end der er i øjeblikket.

Jeg spørger selvfølgelig, fordi det er indlysende rigtigt, at det er godt, at dyrlægen kommer så ofte som muligt, når vi landmænd i øvrigt har ret til at bruge antibiotika selv. For det er et stort ansvar, og derfor er det nødvendigt, at dyrlægen dukker op en gang imellem, helst jævnligt, og får kigget på det. Derfor er det meget vigtigt, hvor mange sundhedsrådgivningsbesøg der egentlig vil blive.

Kl. 15:39

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:39

Bente Dahl (RV):

Tak. Jeg er helt enig i, at det er vigtigt, at der dukker en dyrlæge op af og til. Med hensyn til om der vil blive tale om færre eller flere be-

søg, vil jeg sige, at hele ordningen bliver lagt om, så numerisk kan der sagtens blive tale om færre besøg, hvis vi taler om en landmand, som har god landmandspraksis. Til gengæld kan der blive tale om flere besøg, hvis det drejer sig om en landmand, som udviser mindre god landmandspraksis. Det essentielle er, at hele systemet vil blive omlagt.

Kl. 15:40

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Kristen Touborg for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:40

Kristen Touborg (SF):

Kan man godt komme ind under elitesmileyen, altså god landmandsskik, selv om man holdmedicinerer og ligger højt i forbrug af antibiotika, fordi det jo sker i henhold til dyrlægens anvisninger?

Kl. 15:40

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:40

Bente Dahl (RV):

Hvor vurderingen for grænsen er i det daglige, altså når dyrlægen foretager en vurdering af, om det er en god landmandspraksis, vedkommende står over for, sammenholdt med vurderingen af, at man giver holdmedicinering, må foretages derude på stedet. Jeg vil sige, at jeg og Det Radikale Venstre mener, at det helt generelt er en uskik at medicinere raske dyr.

Kl. 15:41

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Bjarne Laustsen for en kort bemærkning.

Kl. 15:41

Bjarne Laustsen (S):

Da vi diskuterede de her ting om veterinærforlig, var en af tingene, at de mange sundhedsrådgivningsaftaler, der var på svineområdet, var noget af det, der skulle overføres til kvægområdet. Hvis man synes, det er en god idé, er det selvfølgelig fint. Men jeg havde ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at det ville betyde, at vi fik færre sundhedsrådgivningsaftaler på svineområdet ved at lave et nyt forlig, hvor man overførte nogle af de samme principper til kvægbranchen.

Hvordan kan det være, at Det Radikale Venstre har valgt at bakke op om de intentioner, hvis det er rigtigt, at der bliver færre besøg?

Kl. 15:41

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:41

Bente Dahl (RV):

På samme måde, som jeg måtte svare SF's ordfører omkring færre eller flere besøg vedrørende sundhedsrådgivning, er essensen af det her forlig og L 85, at hele systemet er lagt om. Det betyder, at nogle får færre besøg og nogle får flere besøg. Princippet i systemet, som det fungerer, frem til loven træder i kraft, er, at systemet for kvæg og systemet for svin er forskellige. Der vil stadig være forskelle på de to systemer, også i omlægningen.

Kl. 15:42

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Bjarne Laustsen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:42

Bjarne Laustsen (S):

Det var sådan før, og sådan er det sådan set også i dag, indtil det bliver lavet om, at der er x antal landmænd, der får et servicerådgivningsbesøg. I den nye aftale bliver der færre. Så kan det godt være, at det bliver sådan, at man følger op på nogle af de ting. Hvis man konstaterer, at der ikke er blevet etableret sygesti osv., så følger man sagen helt til dørs. Det er jo fint nok, at man også i velfærdskontrollen gør det. Men essensen af alt det her er, at der bliver færre besøg hos færre landbrugsproducenter inden for svine sektoren. Er det ikke rigtigt?

Kl. 15:43

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:43

Bente Dahl (RV):

Vi mener i Det Radikale Venstre, at det ikke er afhængigt af det numeriske antal besøg. Selvfølgelig skal der være et antal besøg. Det er vi helt enige i, men vi mener, at det system, vi bygger op med L 85, er så meget anderledes med et stort fokus på den forebyggende indsats, at det får indflydelse på, hvor mange eller hvor få besøg der skal være efterfølgende. Hr. Bjarne Laustsen spurgte også om før, hvorfor vi kan bakke op. Det kan vi, fordi der er fokus på den forebyggende indsats, hvilket vi finder er meget vigtigt.

Kl. 15:43

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det fødevareministeren.

Kl. 15:44

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal starte med at takke ordførerne for kommentarerne til lovforslaget, og jeg vil jo især gerne rette en tak til forligspartnerne, der har muliggjort, at vi nu kan tage de her rigtig gode skridt til mere forebyggelse på området.

Jeg kan jo ikke holde op med at være forundret over Socialdemokraternes stillingtagen til diverse lovforslag. Vi har igen i dag oplevet den der rygmarsvreaktion fra hr. Bjarne Laustsen: Uha, det er jo sådan, tænker hr. Bjarne Laustsen, at Socialdemokraterne jo forlod forhandlingerne, fordi Socialdemokraterne ikke vil gå ind og tage ansvar på det her område. Så er rygmarsvreaktionen, at man i hvert fald ikke stemmer for forslaget, som jeg tror at hr. Bjarne Laustsen udtrykte det. Man vil ikke ind og støtte noget. Begrundelsen er ikke indholdet som sådan – der er et par små kommentarer til det – den afgørende begrundelse er, at det er et forlig, som man ikke er med i. Men det har Socialdemokraterne jo selv valgt.

Jeg skal gentage, at jeg synes, det er ærgerligt, at Socialdemokraterne valgte at forlade forhandlingerne, specielt fordi vi var så langt henne i forløbet, som vi var. Der var faktisk en meget udbredt enighed om, hvad der skulle være elementerne i forliget.

Det var jo interessant at høre, at umiddelbart efter at Socialdemokraternes ordfører havde sagt, at man ikke ønsker at støtte lovforslaget af de der formelle grunde, erklærer hr. Bjarne Laustsen, at vi skal have en så lav medicinering som overhovedet muligt. Det hænger jo bare slet ikke sammen, for hvis man ønsker en så lav medicinering som overhovedet muligt, må man jo ubetinget være tilhænger af mere fokusering på forebyggelse, så må man jo ubetinget sige, at det er en brandgod idé, at vi nu styrker sundhedsrådgivningsaftalerne, så vi nu satser på at forebygge frem for at helbrede.

Derfor vil jeg kun anbefale, at Socialdemokraterne går lidt nøjere igennem, hvad sigtet egentlig er med det her lovforslag, og hvad der er i de forskellige elementer, for det her handler om nu at gøre meget

mere i forhold til forebyggelse. Jeg ønsker nemlig en så lav medicinering som overhovedet muligt. Jeg håber, at vi kan anvende dyrlægerne til i god dialog med landmændene at se på, hvordan forholdene kan forbedres på bedrifterne, og at det, som vi efterfølgende opnår, er færre dyrlægebesøg.

Så har hr. Bjarne Laustsen og hr. Kristen Touborg jo været flittige spørgere til ordførerne i dag. Men hvad er det, de har spurgt om? Det er jo fuldstændig grotesk, at det, man har brugt alle sine kræfter på, er at spørge til, hvordan det går med antallet af rådgivende sundhedsbesøg i svinebesætningerne. Fru Bente Dahl var i virkeligheden den, der argumenterede allerbedst, da hun sagde, at vi nu lægger hele systemet om, og derfor er det ikke det, der er det interessante; det interessante er, at vi nu går ind og forebygger.

Vi kan godt grave i de tal for at se, hvordan det ser ud i dag, hvor der er sundhedsrådgivningsaftaler på frivillig basis. Det synes jeg at hr. Kristen Touborg glemte at udtrykke anerkendelse af, for det er jo rigtig, rigtig flot, at man inden for svineproduktionen faktisk har kunnet se, at det her tjener et formål, og derfor har man på frivillig basis i ret omfattende grad lavet sundhedsrådgivningsaftaler.

Nu siger vi så, at vi faktisk godt vil gå videre, fordi det her er rigtig vigtigt. Vi vil også gerne have kvægsektoren med. Så nu har vi opstillet nogle krav til, hvornår det er obligatorisk at indgå sundhedsrådgivningsaftaler. Det er rigtigt, at det justerer lidt på tallene. Det er i øvrigt ikke særlig meget. Der er nogle få svinebesætninger, hvor det går ned, og der er andre, hvor det går op. Der er mange kvægbesætninger, hvor det går op, og nogle, hvor det går ned. Det er rigtigt, at der bliver justeret på det, men det er få, når vi ser på svinebesætningerne som sådan.

Det, som hr. Kristen Touborg jo fuldstændig udelukker, er, at der fortsat kunne tænkes at være nogen, der vil indgå en sundhedsrådgivningsaftale på frivillig basis. Jeg vil bare oplyse om, at det er der ikke noget forbud mod. Tværtimod må man meget gerne fortsat lave frivillige sundhedsrådgivningsaftaler oven i det, som vi nu stiller som obligatoriske krav.

Men jeg har noteret mig, at både SF's og Socialdemokraternes linje i al mulig politik er, at det handler om hundrede procent kontrol, hundrede procent regulering, og jeg ved ikke hvad. Jeg må bare sige, at det ikke er den tilgang, jeg har til det. Jeg synes, at det er vigtigt, at vi også giver plads til, at der er råderum og en incitamentsstruktur, hvor vi faktisk belønner dem, der gør en ihærdig indsats for at sørge for, at forholdene er i orden.

Kl. 15:49

Så skal jeg kommentere den her diskussion omkring teknikere og dyrlæger. Jeg var rigtig glad for hr. Kristen Touborgs indrømmelse af eller opbakning til, at der er rigtig mange ting, der faktisk kan udføres af teknikere. Det er jo også derfor, at vi laver den her omlægning. For af respekt for dyrlægenes kompetencer, deres kendskab, deres viden på området synes jeg, at dyrlægerne først og fremmest skal beskæftige sig med dyrevelfærdsmæssige ting. Det gælder om at udnytte ressourcerne rigtigt, og som flere ordførere har været inde på, kan der til enhver tid tilkaldes en dyrlæge, hvis man mener, der er behov for at få kigget på noget.

Så vil jeg gerne kommentere indlægget fra hr. René Christensen, der som flere ordførere var inde på den bekymrende stigning, der har været i antibiotikaforbruget, og sige, at jeg fuldt ud deler bekymringen. Jeg synes, det er ærgerligt, at vi kan se sådan en stigende kurve i forbruget, og ingen tvivl om, at jeg er bekymret for det, og at jeg ønsker at gøre en indsats, så vi får kurven knækket. Vi har allerede taget nogle initiativer. Der er nu mere kontrol med dyrlægerne og den måde, de agerer på, og jeg har bedt en arbejdsgruppe bestående af svineproducenterne, dyrlægerne og Fødevarestyrelsen om at få et nærmere kendskab til, hvor det er, det store forbrug er. De foreløbige meldinger, jeg har fået, lyder, at vi godt kan indsnævre det til nogle dyrlæger og nogle besætninger, som så særligt står for et stort for-

brug. Jeg vil så arbejde videre med, hvordan vi målrettet kan sætte ind, i forhold til at vi der kan gøre en særlig indsats og gå efter simpelt hen at få knækket kurven. Det synes jeg er rigtig vigtigt, og det vil jeg gerne kvittere for over for de ordførere, der har ønsket, at der sker noget på det område. Fru Bente Dahl understregede også, at vi jo netop laver mere medicinovervågning nu. Vi vil følge det nøje, i forhold til hvordan det går på området.

Det tror jeg var de bemærkninger, jeg ville gøre.

Kl. 15:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Vi har lige et par korte bemærkninger. Den første er fra hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 15:51

Bjarne Laustsen (S):

Tak. Når ministeren får en vis legemsdel på slibestenen, som man siger på smedesproget, så sker der jo ting og sager. Det vil jeg lige vende tilbage til.

Jeg synes ikke, at det er rimeligt af ministeren at sige, at det er af formelle grunde, procedurer osv., at vi ikke vil være med. Nej, slet ikke. Jeg nævnte konkret, at vi var bekymret for, at det her ville føre til et stigende medicinforbrug. Det har dyrlægerne også sagt i deres høringssvar, og det synspunkt deler vi.

Så er der spørgsmålet omkring teknikere og dyrlæger. Det kræver jo, hvis man skal lave sådan en løsning her, at der er dyrlæger tilbage. Og så vil vi gerne have nogle flere dyrevelfærdsbesøg. Det har ikke været muligt at få med her. Det, der er interessant, er, at ministeren siger, at vi så vil have hundrede procent kontrol. Jamen det var da det, ministeren sagde i forhold til mink. Der skal vi have hundrede procent kontrol. Alle andre steder kan vi nøjes med fem procent. Det er da en underlig tilgang til det. Det er i øvrigt så kun 1 år på minkområdet, og så ved vi ikke, hvad standarden bliver fremover.

Så der er både formelle grunde og reelle grunde til ikke at støtte ministerens forslag, og vi blev i øvrigt smidt ud af forhandlingerne til sidst.

Kl. 15:52

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fødevareministeren.

Kl. 15:52

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Nu er hr. Bjarne Laustsen jo ikke i den situation, at han nødvendigvis skal begrunde nærmere, hvad det er, han mener med, at der er en risiko for et stigende medicinforbrug med det her lovforslag. Tværtimod laver vi mere medicinkontrol og overvågning. Vi laver forebyggende indsatser med sundhedsrådgivningsaftalerne. Der sker ingen ændringer. Det er fortsat dyrlægerne, der skal udskrive en recept, efter at de har vurderet, hvad der kræves i den konkrete situation. Der er de samme muligheder som hidtil i forhold til medicinering. Det beror udelukkende på den recept, som dyrlægen udskriver. Så jeg forstår simpelt hen ikke, hvori hr. Bjarne Laustsens bekymring ligger, andet end at han refererer til, at en dyrlægeforening har været ude at sige et eller andet.

Så må jeg jo sige, at jeg faktisk troede, at der var opbakning til, at vi skulle lave hundrede procents kontrol på minkfarmene her i 2010. Det er jo en beslutning, jeg har taget, på baggrund af at der var stribevis af problemer. Desværre fik vi ved kontrollen i efteråret bekræftet, at rigtig mange steder var der problemer. Det er jo et spørgsmål om at vurdere, hvad problemets omfang er, og hvor meget kontrol der skal til for at sikre, at der kommer orden i forholdene.

Kl. 15:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Bjarne Laustsen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:53

Bjarne Laustsen (S):

Det er jo nærmest latterligt. Ministerens egen kontrol fra 2008 frikendte stort set hele minkbranchen. Så skulle man jo være kommet og have sagt: Nu er der behov for mere kontrol, for vi har ikke fundet noget. Næh, det var jo en fjernsynsudsendelse, der dokumenterede, at der var nogle forhold, der var helt i strid med ministerens kontrol. Det er jo sandheden. Så reagerer ministeren ved at bakke op om hundrede procent kontrol og mere til, hvis det er det, der skal til.

Vi skal have orden i den branche. Vi skal have mink, men vi skal have det på en ordentlig måde. Det skal vi også på alle de andre områder. Det, der er det centrale omdrejningspunkt i forhold til svine-rådgivningsaftalerne, er, om de er frivillige eller obligatoriske. Nu bliver de gjort obligatoriske, men da stort set alle sammen har det, er det jo ingen forbedring. Det, der rent faktisk sker nu, er, at alle vurderer, at det bliver et mindre antal. Ministeren er ikke i stand til at fortælle os i dag, hvad det præcise antal bliver.

Det, der er med kvægområdet, er, at der altså bliver en øget liberalisering af medicin, som vi har set det på svineområdet, hvor det har givet sig udslag i et ekstra forbrug. Det ønsker vi ikke overført til kvægbranchen.

Kl. 15:54

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fødevareministeren.

Kl. 15:54

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er nødt til at sige, at det simpelt hen ikke er rigtigt, hvad hr. Bjarne Laustsen siger. Der bliver ikke en øget liberalisering.

Med hensyn til medicinanvendelse og -forbrug sker der ingen ændringer. Det hele beror på, at dyrlægen udskriver en recept på den medicin, der så kan anvendes i besætningen. Så derfor er det, hr. Bjarne Laustsen giver udtryk for, lodret forkert.

Så hvis det, at man ikke ville være med i forliget på området, der er årsagen til, at man ikke vil støtte lovforslaget, ikke er den formelle grund, og når nu jeg har gjort det klart over for hr. Bjarne Laustsen, at bekymringen for et stigende medicinforbrug på ingen måde kan kobles sammen med det her lovforslag, så åbner det jo et nyt perspektiv for en anden tilkendegivelse fra Socialdemokraternes side, eller hvad?

Kl. 15:55

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Kristen Touborg for en kort bemærkning.

Kl. 15:55

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil egentlig gerne følge op på det, som hr. Bjarne Laustsen var inde på. Jeg vil gerne bede ministeren om at bekræfte, at det, som ministeren kalder, at der udskrives en recept af dyrlægen, når han kommer på sundhedsrådgivningsbesøg, betyder, at bonden får medicin til rådighed indtil næste besøg, der altså kan ligge næsten to måneder ude i fremtiden. Jeg vil gerne have bekræftet, at det er den form for receptudskrivning.

Så undrer jeg mig lidt over, at ministeren synes, det er grotesk, at vi graver i, om der med det nye lovforslag er færre eller flere besøg på svineområdet. Det gør vi netop, fordi vi ligesom ministeren er fokuserede på forebyggelse, og derfor er det vigtigt, hvor mange besøg der er. Jeg vil sige til ministeren, at jeg derfor stadig væk gerne vil

vide, om der bliver færre eller flere besøg med det her nye lovforslag set under ét på svineområdet. Jeg ved godt, at man kan gøre det frivilligt, men vi er vel dækket næsten 100 pct. i øjeblikket, og vi kan vel ikke komme op på mere end 100 pct.

Kl. 15:56

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fødevareministeren.

Kl. 15:56

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Altså, når vi udelukkende taler om svineområdet, så sker der nogle mindre ændringer. Der vil være nogle, hvor der vil være færre besøg, hvis man nøjes med de obligatoriske krav, der bliver stillet, og nogle, hvor der vil være flere. Men hr. Kristen Touborg har ret i, at der ikke sker den store ændring, hvis udgangspunktet er, at man absolut nøjes med det, som vi nu obligatorisk stiller krav om. Der kommer så mange flere i kvægsektoren, fordi vi stiller krav om det, og der vil jo også komme krav i f.eks. minksektoren.

Det, der er skægt, er, at hr. Kristen Touborg opponerer mod det. Nu, hvor vi gør det til et obligatorisk krav, kan man bruge al tiden på at problematisere, om det så bliver flere eller færre end det, der i dag er på frivillig basis. Det er det groteske i det, og jeg fastholder, at jeg synes, det er et sjovt område at sætte alle sine ressourcer ind på at diskutere i dag.

Men jeg leverer gerne i udvalget en uddybende note om: Hvad er vurderingen, i forhold til hvor mange der er i dag og hvad forventningen er fremover? Samlet set, som hr. Kristen Touborg jo også spurgte til, ja, så vil vurderingen være, at der kommer mere end 15.000 ekstra rådgivningsbesøg.

Kl. 15:58

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så det hr. Kristen Touborg for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:58

Kristen Touborg (SF):

Tak. Ministeren var i sit første svar til mig inde på, at der jo også var noget, der hed frivillighed, altså, at man frivilligt kunne gå ind og lave et sundhedsrådgivningskoncept, og det er rigtigt. Når vi ligger så højt frivilligt på svineområdet, som vi gør, er det jo, fordi vi dermed får lejlighed til selv at medicinere. Det er naturligvis grunden til, at man er kommet så vidt. Så det hænger meget pænt sammen.

Men jeg vil gerne spørge i forbindelse med diskussionen om teknikere eller dyrlæger, om ministeren kan bekræfte, at vi på minkområdet i meget høj grad brugte teknikere til de almindelige tilsynsbesøg, hvor der stort set ingenting blev fundet, og at det først var, da der kom dyrlæger ind over, at der blev fundet noget på minkområdet. Kan ministeren bekræfte det?

Kl. 15:59

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fødevareministeren.

Kl. 15:59

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Nej, det ønsker jeg ikke at bekræfte på stående fod. Jeg vil godt lige have mulighed for at tjekke det helt præcist. Der må spørgeren undskylde, at jeg ikke har det præsent, for det ligger lidt uden for i forhold til forberedelsen af det her. Men jeg skal gerne undersøge det og vende tilbage.

Kl. 15:59

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til fødevareministeren.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

10) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 32:

Forslag til folketingsbeslutning om påbegyndelse af regelmæssige og systematiske evalueringer af multilaterale organisationer, der beskæftiger sig med udviklingsarbejde.

Af Jeppe Kofod (S), Steen Gade (SF) og Jørgen Poulsen (RV).

(Fremsættelse 18.11.2009).

Kl. 15:59

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Forhandlingen er åbnet. Ministeren for udviklingsbistand.

Kl. 16:00

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

I de senere år har der været en stigende erkendelse i rigtig mange donerlande af, at vi ikke har tilstrækkelig viden om, hvor effektivt de multilaterale organisationer egentlig arbejder.

Det fremsatte beslutningsforslag falder sådan set godt i tråd med denne tendens og bekræfter dermed også den voksende interesse for det multilaterale område. Jeg synes, at det er meget positivt, at der med beslutningsforslaget vises interesse fra forslagsstillernes side for dette meget væsentlige område. Det handler jo ganske enkelt om at sikre, at vi får mest udvikling for pengene, altså at vi bruger midlerne så effektivt som muligt. Det har vi alle en interesse i, og det går jeg derfor ud fra at vi er enige om.

Jeg skal imidlertid meddele, at regeringen ikke kan støtte det konkrete beslutningsforslag, og det er der, som det vil fremgå af det følgende, flere grunde til. Jeg skal her ganske kort redegøre for, hvordan vi skaffer os indsigt i de multilaterale organisationers arbejde ud over det, vi kan opnå gennem den regelmæssige direkte dialog med de forskellige organisationer, som jeg antager forslaget ikke vedrører.

Det er værd at påpege, at det er anerkendt blandt ligesindede donorer, at Danmark rent faktisk er et af de lande, der er kommet længst netop med hensyn til at øge vores viden på dette område. Fra dansk side har vi nemlig en god værktøjskasse med flere nyttige redskaber, og to af de vigtigste redskaber, som jeg vil sige lidt mere om her, er for det første vores organisationsstrategier og for det andet det såkaldte MOPAN.

Først vil jeg sige et par ord om vores organisationsstrategier. Vi har i en årrække udarbejdet organisationsstrategier for de vigtigste multilaterale samarbejdspartnere. Disse strategier udarbejdes i en tæt dialog med de enkelte organisationer og med afsæt i organisationernes egne strategiske planer. Strategierne dækker typisk perioder fra 3 til 5 år, afhængigt af de interne strategiprocesser i de enkelte organisationer. De ledsages af årlige handlingsplaner, hvor udviklingen i de enkelte organisationer følges i forhold til de særlige danske udviklingspolitiske prioriteter, som er afsættet for vores samarbejde. Hvor det er muligt, har vi udarbejdet disse strategier i samarbejde med andre donorer. Det svensk-canadisk-britiske samarbejde vedrør-

rende UNICEF, som nævnes i beslutningsforslaget, ligger eksempelvis meget tæt på et dansk-canadisk-britisk samarbejde vedrørende en fælles organisationsstrategi for UNHCR.

Så vil jeg sige et par ord om MOPAN. MOPAN er et andet centralt redskab i vores vurdering af de multilaterale organisationer. MOPAN står for Multilateral Organizations Performance Assessment Network og på dansk: netværk til vurdering af multilaterale organisationers indsats. Danmark var med til at oprette MOPAN tilbage i 2002. Det blev etableret som et uformelt netværk af en gruppe ligesindede donorlande med et ønske om i fællesskab at vurdere de vigtigste multilaterale organisationers indsats. Det foregik de første år ved hjælp af en ret simpel analyse af 3-4 organisationer i 8-10 udviklingslande.

Af bemærkningerne, der ledsager beslutningsforslaget, synes det at fremgå, at det er denne gamle MOPAN-proces, forslagsstillerne refererer til. Jeg er enig i, at denne model ikke var tilstrækkelig. Danmark tog derfor også initiativ til allerede i 2006 med andre i MOPAN-kredsen til at iværksætte et arbejde for at udvikle et nyt grundlag for MOPAN's årlige vurderinger. Resultatet var en ny analysemodel, der dækker både bredere og dybere end den gamle. Den har fået navnet Common Approach eller på dansk fælles tilgang og blev taget i brug i 2009. Som noget helt nyt inddrager denne model også synspunkter fra de multilaterale organisationers partnere, både offentlige og private, i de lande, hvor den årlige analyse foretages. Modellen måler langt mere metodisk på organisationernes effektivitet på basis af nøgleindikatorer, som er inspireret af en række bilaterale vurderingssystemer, herunder bl.a. et dansk og de svenske og hollandske systemer, som nævnes i forslaget. Analysen inddrager de områder, der er nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Den første runde med den nye model, som her er skitseret, er endnu ikke fuldt afsluttet. Allerede på nuværende tidspunkt står det imidlertid klart, at modellen vil give et markant bedre informationsgrundlag end den gamle model. Fra 2010 vil modellen blive yderligere styrket med inddragelse af dokumentanalyser af organisationernes eget materiale vedrørende udvalgte nøgleindikatorer. Vi har således en ny model, der kan bidrage med relevant og troværdig information. Målet er, at MOPAN's analyser i vidt omfang skal erstatte medlemslandenes nationale analyser af de multilaterale organisationer. Det vil alt andet lige føre til besparelser i donorlandene så vel som i de multilaterale organisationer og dermed give et væsentligt bidrag til effektiviteten af bistanden.

Som det fremgår, finder jeg således beslutningsforslaget overflødigt, men når det så er sagt, skal vi naturligvis hele tiden løbende sikre, at vi arbejder så effektivt som muligt. Vi skal løbende være parat til at tilpasse vores forskellige instrumenter til udviklingen, og så på det multilaterale område. Tak.

Kl. 16:06

Formanden:

Tak til ministeren. Der er ønske om korte bemærkninger.

Kl. 16:06

Frank Aaen (EL):

Så vidt jeg kunne forstå ministeren, er forslaget godt nok, det er bare overflødigt. Altså, det er o.k. Så kan man jo også stemme for det, ikke?

Kl. 16:06

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:07

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Det ser jeg absolut ingen grund til, vil jeg bare understrege over for Enhedslisten. Altså, det forslag, som foreligger til behandling, følger

jeg fuldt ud er mere end dækket og bedre dækket på den måde, som vi rent faktisk arbejder i dag.

Kl. 16:07

Formanden:

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:07

Frank Aaen (EL):

Det er bare, fordi jeg synes det er sådan en dårlig tradition i Folketinget, at hvis man ikke selv har fremsat et forslag, stemmer man det ned, selv om man sådan set synes, det er o.k. Altså, hvorfor ikke den anden vej? Hvis det er o.k., så stem for det. Jeg synes, det er en dårlig tradition, men det er selvfølgelig, fordi regeringen altid bare vil bestemme selv; men det er jo sådan set ikke det samarbejdende folkestyre. Er det det?

Kl. 16:07

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:07

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Regeringen vil bestemt gerne have så bred opbakning som muligt til de lovforslag, som vi ønsker vedtaget her i Folketinget, men jeg ved ikke, om hr. Frank Aaen faktisk beskriver den måde, som Enhedslisten arbejder på, nemlig at man pr. definition stemmer nej til alt det, regeringen fremsætter, uanset om det er godt eller skidt – men fordi det er fremsat af regeringen, stemmer man nej.

Kl. 16:08

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Jeppe Kofod.

Kl. 16:08

Jeppe Kofod (S):

Nu er det jo positivt, at der tilsyneladende er ved at udvikle sig en ny model, som vi ikke har hørt om før nu, men det er jo udmærket. Det, som man også kan læse af beslutningsforslaget – hele årsagen til, at det er blevet fremsat – er jo også den diskussion, der var om de helt tilfældige justeringer, i det her tilfælde nedskæringer af UNICEF's bevilling, som regeringen foreslog med finanslovsforslaget for 2010. Der vil jeg bare høre:

Når ministeren siger, at den her nye model, som man arbejder på, skal afløse de nationale analyser, vil det så betyde, at når f.eks. Norge og Sverige og Finland – altså andre lande, vi normalt samarbejder med – har øget bistanden voldsomt via UNICEF og ikke som Danmark skåret den ned, så vil man fremover kunne se, at regeringen ikke bare kan lave sådan en politik, som går fuldstændig på tværs af, hvad vores nabolande, som vi sammenligner os med og samarbejder med, foretager sig på området? Er det det, man skal forstå ved den nye model, eller vil der stadig væk være de her nationale, danske, særlige analyser, som ministeren forsøgte at begrunde nedskæringen med?

Kl. 16:09

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:09

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jamen det vil jo altid være sådan, at det er en national beslutning, hvor meget man ønsker at bidrage med til de forskellige multilaterale organisationer – det ændres der naturligvis ikke på. Det vil fortsat være en national kompetence. Men det, vi gør her, er, at vi går fælles; vi er fælles om at lave det, som man faktisk efterspørger i beslut-

ningsforslaget, og det betyder jo, at vi kan skrotte det, som vi laver nationalt. På bevillingssiden vil det selvfølgelig fortsat være en national kompetence og en national afgørelse, hvilket niveau man vil lægge for bidraget til de forskellige organisationer.

Kl. 16:09

Formanden:

Hr. Jeppe Kofod.

Kl. 16:09

Jeppe Kofod (S):

Jeg forstår godt, hvor kompetencen ligger, men det forbløffende og mærkværdige i det, der skete i august, da regeringen fremlagde sit finanslovforslag, var jo, at Danmark – modsat de andre lande, som ministeren også nævnte i sin tale – jo rent faktisk skar voldsomt i UNICEF-bidraget. Går man tilbage til 2002, hvor man første gang skar 10 mio. kr. af UNICEF-bidraget, så har udviklingen været fundamentalt anderledes i bidraget fra dansk side sammenlignet med f.eks. Sverige og Norge.

Altså, selvfølgelig har vi bevillingsmyndigheden selv, men hvis man skal tage det redskab seriøst, må man jo også fastholde eller øge bevillingerne til organisationer, som opfylder ens kriterier for effektivitet og god bistand, og ikke skære ned. Det må vel være konsekvensen af det, hvis man går ind og laver et internationalt samarbejde om de ting. Eller har jeg misforstået den der nye model om fælles tilgang eller common approach, som ministeren taler om?

Kl. 16:10

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:10

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Vi kan godt tage en lang diskussion om UNICEF og en bagudrettet diskussion, som er relateret til finanslovforslaget. Det synes jeg nu ikke er relevant her. Her handler det om, hvordan vi laver de bedst tænkelige evalueringsinstrumenter, og hvordan vi laver de bedst tænkelige instrumenter til at vurdere, hvordan vi når vores mål.

For så vidt angår UNICEF, er det muligt, at hr. Jeppe Kofod var uenig i den argumentation, regeringen anvendte, men ikke desto mindre kunne der fuldt ud argumenteres for de omprioriteringer, som fandt sted i forbindelse med vores finanslovforslag.

Det er en kendsgerning, at UNICEF ikke i det omfang, som vi ønskede, har bidraget til at nå målet om One UN. Helt konkret har der været en lang diskussion om etablering af en FN-by her i København, hvor diskussionen primært har drejet sig om UNICEF's vilkår. Og det mener jeg helt klart er et tydeligt eksempel på, hvordan UNICEF – i hvert fald i relation til det, der foregår her i København – ikke har bidraget positivt til at nå One UN i det tempo, som vi gerne vil arbejde for.

Kl. 16:12

Formanden:

Tak til ministeren. Så starter vi på ordførerrækken, og den næste ordfører bliver hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 16:12

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

I Venstre er der bred enighed om behovet for en effektiv evaluering af bidraget til multilaterale organisationer, og det er jo det, som det her beslutningsforslag bl.a. berører. Vi er sådan set også enige i intentionerne bag beslutningsforslaget og nogle af de forslag, der er deri, da det som sagt er nødvendigt at have regelmæssige og systematiske evalueringer af internationale organisationer, som vi yder

store bidrag til, såsom FN og Verdensbanken. Det skal selvfølgelig ikke være tilfældigheder, der bestemmer, hvor store bidragene er, men sådan er det heldigvis heller ikke i dag. Derfor bliver jeg nødt til at pointere, at der allerede i dag gøres et stort forsøg på at lave en dybdegående evaluering af bidragene til de multilaterale organisationer.

Som udviklingsministeren også fint har redegjort for, har regeringen jo taget flere redskaber i brug for at effektivisere udnyttelsen af Danmarks multilaterale bistand, og her synes jeg, at MOPAN-netværket, som blev stiftet i 2002, fortjener at blive nævnt endnu en gang, og den analysemodel, som så er det nye her i debatten, nemlig Common Approach, altså »fælles tilgang«, inddrager som sagt også synspunkter fra de multilaterale organisationers partnere.

Derudover synes vi i Venstre, at den her evalueringsdiskussion ikke blot skal begrænse sig til den multilaterale del, men også omfatte evalueringen af den bilaterale bistand. Det er jo nu engang sådan, at vi i øjeblikket har en proces kørende – ikke her i Folketingssalen, der kommer den senere, men forhandlingsmæssigt – om nyt partnerskab, en ny strategi for dansk udviklingsbistand, hvor man erstatter det nugældende »Partnerskab 2000« med et nyt partnerskab; det er vel Partnerskab 2010. Og der synes jeg da det er relevant at tage hele spørgsmålet om evaluering og systematisk, effektiv evaluering ind, ikke blot om evalueringen af multilaterale organisationer, men også om, hvordan vi evaluerer vores bilaterale bistand. Så i regi af strategien vil vi i Venstre da gerne tage en diskussion om, hvordan man kan effektivisere evalueringen.

Men det er vores indtryk, at man i forhold til multilaterale organisationer i øjeblikket har en fornuftig og effektiv evaluering, og vi kan ikke støtte dette beslutningsforslag, selv om intentionerne er gode.

Kl. 16:14

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger, og så er det fru Tina Petersen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 16:15

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Da jeg så forslaget, der lå her fra Socialdemokratiet, fik jeg jo i første omgang lyst til sådan at sige: Uha, nu igen. Men samtidig synes jeg også, at forslaget, som foreligger, og som skal behandles i dag, er et meget sympatisk forslag med rigtig mange gode intentioner, hvis det altså ikke lige var, fordi de her gode intentioner ikke allerede var iværksat i år 2002, dog på en lidt anderledes måde end beskrevet i forslaget. Det virker på mig, som om det er en smule forvirrende med hensyn til de begreber, man bruger i Socialdemokratiet og ikke mindst i forslaget.

Som ministeren tidligere har beskrevet – og endda ganske grundigt – har vi fra central side redskabet MOPAN, som er et netværk, der er etableret i år 2002. I 2009 udvidede man yderligere kredsen med fire nye lande, nemlig Tyskland, Spanien, Australien og Syd Korea, og flere er på vej ind i det samarbejde. MOPAN opfylder netop det, jeg tror Socialdemokratiet ønsker med deres forslag, hvis man lige ser bort fra den forvirring, der er i de begreber, der forekommer i Socialdemokratiets forslag: Det vurderer, analyserer og effektiviserer og laver ganske enkelt modeller til styringsformer og kontrolformer og meget mere. Det er vel i bund og grund det, Socialdemokratiet efterlyser, men som man må konstatere allerede eksisterer.

Vi kan i Dansk Folkeparti ikke tilslutte os det foreliggende forslag.

Formanden:

Tak til fru Tina Petersen. Og så er det hr. Steen Gade som ordfører for SF.

Kl. 16:16

Kl. 16:17

(Ordfører)

Steen Gade (SF):

Det er jo en interessant debat i den forstand, at jeg faktisk tror, at udviklingsministeren – sådan lød det på det, hun sagde – sådan nærmest var enig i forslaget, men alligevel ville hun ikke støtte det. Og så afviste hun forslaget i diskussionen med hr. Jeppe Kofod om UNICEF, fordi det var at kigge tilbage. Men forslaget handler jo om at kigge frem, det gælder jo sådan set næste års finanslov og finansloven for næste år igen, og de slagsmål, som man selvfølgelig altid får alle vegne om prioriteringer – selvfølgelig også inden for de multilaterale organisationer – og dem har vi jo haft ret mange af i det år, der er gået, og UNICEF-sagen har været en af dem.

Nu ligger der så et forslag om at få større objektivitet ind i det her. Jeg ved godt, at ministeren sandsynligvis ikke er enig med mig i, at det, regeringen gjorde, ikke var objektivt, men det er i hvert fald vores synspunkt, at det ikke var objektivt. Selvfølgelig har enhver regering lov til, hvis den har flertal, at gøre, som den vil, men det burde være et meget kraftigt fælles ønske at have objektivitet ind i det grundlag, hvorpå man tager beslutninger. Så kan man jo derefter i fuld åbenhed mellem oppositionen og regeringen sige: Jamen der ligger en objektivitet her; vi vælger godt nok ikke at være objektive, for vi giver nogle penge her, eller vi tager nogle penge der.

Det er da et stort, stort spørgsmål, om det eksempel, som udviklingsministeren kom med, om, at UNICEF ikke har opført sig, som den danske regering har ønsket i forhold til København – det var i hvert fald det, jeg hørte – skulle være argument nok for, at de skulle have det der slag i trynen i dette års finanslovsforslag.

Så jeg vil sige, at hvis det virkelig er ønsket at få objektivitet, må man jo gå efter at få et bedre system. Der siger ministeren så, at det er man i gang med i en ny model, som jo ikke er det, som Dansk Folkepartis ordfører roste, men faktisk en fornyet udgave af MOPAN m.v.

Jeg vil sige, at hvis jeg skal forstå det sådan, at vi faktisk også er enige om noget i det her forslag, kan jeg kun få det ud af det, at så må vi da, opposition og regering, kunne blive enige om på baggrund af det her forslag at skrive en beretning om, hvordan vi ønsker at få objektiviseret evalueringerne af de multilaterale organisationer. Det er jo meningen med det forslag, som ikke bare er fremsat af Socialdemokraterne, men også af SF og Det Radikale Venstre, som jeg også er blevet udstyret med muligheden for at tale på vegne af i dag, og det gør jeg så nu. Vi kunne blive enige om at skrive en beretning om at få mere objektivitet ind i evalueringerne, og det må selvfølgelig knyttes til noget af det, ministeren har sagt, for vi har ikke været opmærksomme på, at man i 2009 var gået i gang med at kigge på de her forbedringer, som ministeren siger. Men det må jo forhåbentlig være, fordi vi ønsker at få et bedre objektivt grundlag end det, der har været gældende indtil nu.

Kl. 16:20

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade. Og så er det fru Helle Sjelle som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 16:21

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til udviklingsministeren for en meget præcis redegørelse for regeringens holdning til beslut-

ningsforslaget fra oppositionen. De tre oppositionspartier vil jo med det her forslag pålægge regeringen at påbegynde, og jeg citerer: »regelmæssige og systematiske evalueringer af multilaterale organisationer, der beskæftiger sig med udviklingsarbejde«. Og forslagsstillerne begrundet jo så også deres forslag med, at de ønsker et klarere grundlag til at vurdere internationale organisationer, der arbejder for at skabe udvikling i verdens fattige lande.

Det er en ambition, som vi Konservative bestemt deler med forslagsstillerne. Vi lægger stor vægt på, at udviklingsbistanden og dermed de danske skatteyderes penge bliver brugt bedst muligt til gavn for verdens fattigste. Der er desværre stadig alt for mange eksempler på korruption, svindel og humbug, som betyder, at bistandskronerne havner i de forkerte lommer. Det skal vi naturligvis sætte hårdt ind over for. Vi skal simpelt hen skære ned på eller helt fjerne de bevilninger, hvor det er påkrævet. Den holdning håber jeg at oppositionen deler, ellers er der jo intet formål med at gennemføre regelmæssige og systematiske evalueringer.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige, at beslutningsforslaget ikke efter vores opfattelse er vejen frem, hvilket ministeren også har redegjort for. Danmark deltager, som udviklingsministeren allerede har redegjort for, i MOPAN, som er en gruppe af vestlige donorlande, som er gået sammen om at vurdere det arbejde, som de vigtigste multilaterale organisationer udfører, og fra og med 2009 benytter MOPAN sig også af en analysemodel, der er både bedre og grundigere end den gamle, som der åbenbart har været nogle problemer med.

Derudover udarbejder Udenrigsministeriet også de såkaldte organisationsstrategier for de allervigtigste multilaterale organisationer, og det er nogle strategier, der bliver fulgt op af årlige handlingsplaner, som organisationerne så skal rette sig efter, hvis de fortsat ønsker at modtage bidrag fra de danske skatteydere. Det er både ret og rimeligt efter vores opfattelse, og det er altså også grunden til, at vi ikke mener, at der er nogen grund til at støtte oppositionens forslag.

Kl. 16:23

Formanden:

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det hr. Frank Aaen som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 16:23

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Ikke mindst vi partier, som går ind for udviklingsbistand, og som også mener, at den skulle være højere, end den er i dag – faktisk mener vi, at den skulle være cirka dobbelt så høj som den, man giver i dag – har et meget stort ansvar for at sikre, at der bliver ført kontrol med, at de penge, man giver, bliver brugt på en fornuftig måde. Det er i alles interesse, og det er i vores interesse for at kunne forsvare det, vi står for, nemlig at give udviklingsbistand i en relativt stor størrelse. Det er nødvendigt i forhold til dem, der skal hjælpes. Det kan jo ikke nytte noget, at pengene havner i de forkerte lommer eller bare bliver brugt til multinationale selskaber, som kan finde ud af lige at score kassen til sig selv i stedet for at hjælpe de mennesker, de skulle hjælpe. Også på mange andre punkter er der brug for at føre kontrol og gøre det effektivt og evaluere effektivt, om det, vi gør, hjælper eller ikke hjælper.

Alle kender de her eksempler med projekter, der er gået galt. Der er måske et kæmpemæssigt projekt, der ikke er undersøgt godt nok, som IMF heldigvis selv er begyndt at undersøge, nemlig hele den filosofi om, at støtte skal gøres afhængig af liberalisering. De har jo heldigvis fundet ud af i Verdensbanken og IMF, at nogle af de standardløsninger, de altid bragte med sig ud i verden, måske ikke var så gode, som de selv troede, men måske skulle vi prøve at få sat endnu mere fokus på, at liberalisering måske er den dårligst tænkelige måde at hjælpe de fattige i verden på. Det var bare en tilføjelse.

Som jeg sagde i min korte bemærkning, synes jeg, at det er underligt, at man, når man stort set er enig, så er nødt til at skulle stemme forskelligt i Folketinget. Jeg synes, det bør være modsat. Nu er det jo velkendt, at jeg går ind for at få trukket skrappe grænser mellem, hvem der er højre, og hvem der er venstre, så det er ikke, fordi jeg sådan er blevet gammel og er gået i kloster, men det er, fordi jeg synes, at når man er nogenlunde enig, er der ingen grund at trække linjerne kunstigt op. Og det er i øvrigt helt forkert, når ministeren siger, at Enhedslisten altid stemmer mod regeringens forslag. Jeg har flere gange her på det seneste gjort økonomi- og erhvervsministeren helt nervøs, fordi jeg har stemt for en hel del af hendes forslag. Ministeren plejer ellers at ligge længst væk fra os på mange punkter, bankpakker og den slags, men selvfølgelig støtter vi det, der er fornuftigt. Det er altid vores princip. Alt det, der er rigtigt, stemmer vi for, og det, der er forkert – og det er desværre alt for meget – stemmer vi imod.

Jeg forstod hr. Steen Gade sådan, at der var basis for at lave en fælles beretning i udvalget om det her arbejde, og jeg synes da bare, at det ville klæde ministeren at gå op og sige, at det er regeringen med på, for så kan vi jo få lavet den enhed på det her område, som jeg tror der er basis for.

Kl. 16:26

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen. Så er det hr. Jeppe Kofod som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 16:26

(Ordfører for forslagsstillerne)

Jeppe Kofod (S):

Først og fremmest tak til ministeren og til ordførerne for den her debat. Nogle gange, når vi debatterer i Folketinget, ved man ikke rigtig, om man skal glæde sig eller ærgre sig. Jeg vælger i dag at glæde mig over, at der er så stor tilslutning til den her idé, som vi har fremlagt i det her beslutningsforslag.

Lad mig tage det sidste først. Jeg synes, det er en rigtig god idé, som både hr. Steen Gade og hr. Frank Aaen er inde på, nemlig at vi får lavet en beretning i Udenrigsudvalget, hvor vi så beskriver det, som ministeren var inde på i besvarelsen, nemlig den nye model, man er i gang med, altså den her fælles tilgang eller common approach, som er en udvikling af MOPAN-modellen. Det synes jeg er helt fint, for det, det her i bund og grund handler om, er jo, at vi bruger en ret stor del af Danmarks udviklingsbistand – det er et milliardbeløb, det er flere milliarder, vi taler om – via de multilaterale organisationer. Derfor er det jo vigtigt, at vi, når vi giver pengene igennem de her organisationer, kan se, hvordan de penge bruges, og derfor er det også vigtigt, når man kommer med et finanslovsforslag, som man gjorde i august sidste år, hvor man skærer 25 mio. kr. væk fra UNICEF's bevilling, som går til de fattigste og mest udsatte børn i den her verden, at der er nogle begrundelser, der er objektive.

Selvfølgelig kan regeringen, og det anerkender jeg fuldt ud, have ret til at prioritere inden for det her område. Der står også i finanslovsloven, at de penge, man skærer, 25 mio. kr., skal bruges til privatsektorudvikling i Afrika, altså opfølgning af Afrikakommissionens anbefalinger. Det er en prioritering, det er fair nok, for man må gerne prioritere, og det vil vi gerne fra oppositionens side diskutere, men jeg synes, det er lidt ærgerligt, hvis det bliver begrundet i, at UNICEF ikke gør sit arbejde godt nok. Det siger jeg, for når andre lande, vi normalt læner os op ad, altså Sverige, Norge, Finland osv., øger deres bevillinger og har gjort det igennem årene, også under den her regering, må der være et eller andet. Enten tager de fejl, når de øger bevillingerne til UNICEF, eller også tager regeringen fejl i forhold til nedskæringerne.

Derfor er det så vigtigt for os at få udviklet det her instrument, hvor vi i hvert fald har en rimelig fælles forståelse af, om organisati-

oner gør det godt eller dårligt, når det gælder den danske multilaterale bistand. Derfor håber jeg som sagt, at vi kan finde sammen om en beretning i Udenrigsudvalget, og jeg synes, det ville være fint, hvis også ministeren eller andre fra regeringens side kunne komme op og sige, at det ville være en god idé.

Så vil jeg vedrørende den konkrete sag med UNICEF sige, at jeg ærgrer mig lidt over, at der nogle gange kommer nogle beskyldninger, som de pågældende organisationer ikke har mulighed for at svare på. Jeg synes jo grundlæggende, at den debat i efteråret viste, at UNICEF gør et godt stykke arbejde. Og vi må også spørge os selv i en tid, hvor vi har en økonomisk og finansiel krise, der rammer ulandene ulige hårdt, der rammer de mest udsatte og sårbare grupper i vores samfund, børnene ikke mindst, som UNICEF hjælper, om det er klogt at skære i deres bevilling. Jeg synes det ikke, og derfor synes jeg også, det er vigtigt at få sagt det.

Men lad os finde sammen. Jeg vælger, som jeg nævnte indledningsvis, at glæde mig over den store enighed, og selv fra Dansk Folkepartis side fik vi at vide, at man var enig i intentionerne i forslaget. Så lad os da finde sammen, hvis ikke man kan stemme for det her, og lad os få en beretning, hvor vi så kan blive enige om det her. Tak.

Kl. 16:30

Formanden:

Tak til hr. Jeppe Kofod. Der er ikke flere, der har bedt om ordet.

Jo, er der det alligevel? Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:30

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Jeg vil sige til ministeren, at jeg kom med sådan en meget venlig opfordring, synes jeg selv, om, at når vi nu ikke kunne blive enige om at stemme for forslaget, skulle vi under udvalgsarbejdet prøve at blive enige om en beretning. Nu sidder ministeren jo ikke i udvalget – det er jeg godt klar over – men jeg er sikker på, at ministeren har en vis indflydelse på, hvad regeringspartierne vil gøre i udvalget.

Derfor vil jeg da igen appellere til, at vi prøver at lave en fælles beretning i udvalget. Og hvis ikke ministeren vil sige det, kan Venstre ordfører måske vove pelsen og sige, at det lyder som en rigtig god idé. For her er noget, vi er enige om, nemlig at vi skal have en rigtig god kontrol med, hvordan man bruger vores penge både af hensyn til os selv, skatteyderne, om jeg så må sige, og af hensyn til modtagerne, som skal sørge for, at pengene bliver brugt til deres fordel og ikke ryger i de forkerte lommer, om det så er en lokal diktator, eller det en multinational organisation, der lige kan finde ud af at score kassen.

Så jeg ser da meget frem til, at man prøver at give et tilsagn om, at her arbejder vi så meget fælles, at der ikke er nogen grund til at lave modsætninger i Folketinget.

Kl. 16:31

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen. Så skulle hr. Karsten Lauritzen føle sig kaldet, men det er jo en privatsag.

Kl. 16:31

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Tak, formand. Jeg har sådan set ingen kommentarer til hr. Jeppe Kofods opsummering af forløbet, men til hr. Frank Aaens håndsækning til det største regeringsparti. Den vil jeg godt sige tak for. Det er så sjældent, at det sker fra Enhedslistens side.

Jeg vil minde hr. Frank Aaen om det, jeg sagde i mit ordførerindlæg på Venstres vegne, nemlig at vi er ved at diskutere strategi. Og

der er en evaluering af dansk udviklingsbistand multilateralt og bilateralt noget, der indgår, og der kan man tage diskussionen.

Vi har det sådan i Venstre, at hvis der er nogen, der foreslår en beretning, jamen så kigger vi da selvfølgelig på det. Men vi kan jo ikke stå her og give garantier fra Folketingets talerstol for, hvad vi vil stemme for, og hvad vi vil vi stemme imod, uden at have set den. Men vi er villige til at se på tingene og selvfølgelig indgå i en dialog, det er udtryk for det arbejdende folkestyre, og det bakker vi helt op om.

Kl. 16:32

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Og derved blev det. Forhandlingen er sluttet. Der er ikke flere, der har bedt om ordet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

11) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 53:

Forslag til folketingsbeslutning om et psykosocialt hjælpeprogram for traumatiserede børn i Gaza.

Af Mette Gjerskov (S), Steen Gade (SF), Marianne Jelved (RV) og Frank Aaen (EL) m.fl.
(Fremsættelse 18.11.2009).

Kl. 16:32

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er ministeren for udviklingsbistand. Værsgo.

Kl. 16:33

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg vil gerne starte med at kvittere helt principielt for det fremsatte beslutningsforslag. Jeg synes, at det bidrager til at fastholde fokus på den graverende humanitære situation i Gaza og mere specifikt de vilkår, som børn og unge lever under i det lille og tætbefolkede område.

En normal tilværelse, som vi kender den her i landet, har i lang tid været uden for rækkevidde for de fleste beboere i Gaza. Konflikten mellem Israel og Hamas for et år siden forværrede situationen yderligere. I dag har kamphandlerne reelt været afsluttet i nogen tid, men vi kan på ingen måde sige, at forholdene i Gaza er normaliserede. Israels blokade af området har i stigende grad vanskeliggjort situationen for beboerne i Gaza. Israel tillader kun indførelse af begrænsede mængder nødhjælp, og indførelse af byggematerialer til genopbygning efter konflikten er stærkt begrænset. De omfattende ødelæggelser af boliger og infrastruktur bliver der derfor kun langsomt gjort noget ved.

Isolationen af Gaza har medført en vækst i den organiserede kriminalitet, der sikrer fødevarerforsyninger og andre forbrugsvarer gennem op mod 1.000 tunneller mellem Egypten og Gaza. Ekstremistiske netværk har fået øget mulighed for at etablere sig, og det er stort set umuligt for beboerne i Gaza at forlade striden.

I 2008 ansloges det, at arbejdsløsheden udgjorde 40 pct. i Gaza. Verdensbanken fastslår, at 30 pct. af alle husholdninger i Gaza i 2007 levede under fattigdomsgrænsen. Situationen vil ikke blive forbedret, så længe der ikke er tilstrækkelig passage ud og ind af Gaza.

Regeringen arbejder sammen med primært EU, FN og Verdensbanken på at få skabt bedre betingelser for den humanitære indsats og genopbygningen af området. Det handler især om at forbedre adgangen til Gaza, så tilstrækkelige mængder fødevarer og anden nødhjælp kan føres ind i landet. Det er et helt centralt punkt.

Regeringen lægger derfor stor vægt på budskabet fra sidste måneds EU-udenrigsministermøde. Ministrene opfordrer i konklusionerne om fredsprocessen den israelske regering til en øjeblikkelig, holdbar og betingelsesløs åbning for passage af humanitær hjælp, varer og personer til og fra Gaza. Det er åbenbart, at situationen i Gaza er meget vanskelig, og der et stort behov for at bistå befolkningen på en lang række områder.

Jeg forstår udmærket bevæggrundene bag det fremsatte beslutningsforslag om et psykosocialt hjælpeprogram for traumatiserede børn i Gaza. Forslaget peger på et meget væsentligt område, som regeringen er enig i fortjener stor opmærksomhed. Selv om levevilkårene i Gaza er vanskelige for alle indbyggere, er børn særlig udsatte og sårbare. Børn under 18 år udgør over halvdelen af Gazas befolkning. En stor del af disse børn lider alvorligt under konfliktens hærgen og har brug for støtte til at bearbejde traumer.

Gennem FN's hjælpeorganisation for palæstinensiske flygtninge UNRWA og via danske ngo'er støtter regeringen aktiviteter, der søger at afhjælpe traumatiseringen af børn i Gaza. En stor del af disse aktiviteter finder sted inden for de fem indsatsområder, som beslutningsforslaget lægger op til. Danmarks støtter således med 7 mio. kr. et projekt, hvor dansk Røde Kors i samarbejde med palæstinensiske Røde Halvmåne bistår 30.000 krigstraumatiserede børn og voksne i Gaza. Det foregår bl.a. gennem etablering af lokale psykosociale centre, hvor terapeuter bistår børn med at bearbejde deres traumer. I 2009 støttede regeringen UNRWA med 70 mio. kr. til organisationens aktiviteter inden for uddannelse, sundhed og sociale ydelser. Palæstinensiske flygtninge i Gaza og på Vestbredden samt i Jordan, Syrien og Libanon er omfattet heraf. Danmark ydede desuden ekstraordinære humanitære bidrag til UNRWA på i alt 40 mio. kr. i 2009 for at dække de mest akutte behov i Gaza i lyset af den seneste konflikt.

Den danske bilaterale støtte til UNRWA forstærkes af EU-bistanden til UNRWA, som Danmark jo har en væsentlig aktie i. Fra 2000 til 2009 udgjorde EU-bistanden gennem Europa-Kommissionen således 1 mia. euro. UNRWA har bl.a. iværksat det såkaldte Community Mental Health Programme. Programmet hjælper børn og unge med at lindre den psykosociale virkning af den voldelige situation, den økonomiske nød og isoleringen af Gazas flygtninge.

Kl. 16:38

186 særligt uddannede vejledere arbejder i UNRWA's skoler, sundhedsklinikker og sociale centre for at bistå børn og voksne med at overkomme deres traumer. De fleste vejledere arbejder i UNRWA's skoler med traumeramte børn og unge. UNRWA arbejder også for at sikre nyt skolemateriale til de knap 200.000 skoleelever i 221 UNRWA-skoler i Gaza. Meget sådant materiale blev beskadiget eller forsvundet under konflikten. Man søger også at give ekstra undervisning som erstatning for den undervisning, der gik tabt.

Danmark er altså allerede dybt involveret i støtten til Gaza, herunder vilkårene for og rehabiliteringen af traumeramte børn. Karakteristisk for det danske engagement er, at regeringen arbejder gennem de organisationer, som har lokalkendskabet, erfaringen og mandatet, dvs. UNRWA eller relevante ngo'er. Al erfaring viser, at den tilgang er afgørende for at sikre gennemslagskraften og den langvarige effekt af indsatserne.

Regeringen er enig i hensigten og målet med forslaget om etableringen af et fælles nordisk psykosocialt hjælpeprogram for traumatiserede børn i Gaza, men ikke i de midler, som disse mål foreslås nået med. En ny og parallel struktur med et formaliseret nordisk samarbejde vil kræve betydelige administrative ressourcer. Det vil ikke

være den mest hensigtsmæssige og mest effektive måde at hjælpe Gazas børn på. Den hjælp ydes bedst gennem og af ngo'er med ekspertise inden for området og UNRWA. Det arbejde vil Danmark fortsætte med at støtte. Vi vil også fremover styrke dialogen med UNRWA og relevante ngo'er på dette område, og vi vil være særlig opmærksomme på problemstillingen i forbindelse med fordelingen af de humanitære midler i år, hvor Gaza og Vestbredden naturligvis fortsat vil være et fokusområde.

På den baggrund vil jeg opfordre til, at beslutningsforslaget forkastes.

Kl. 16:40

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger, og det er først fru Mette Gjerskov.

Kl. 16:40

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for de positive ord om hensigterne med forslaget, men jeg vil selvfølgelig også udtrykke min ærgrelse over, at ministeren ikke finder det nødvendigt at lave et målrettet hjælpeprogram. Når vi skriver, at der er tale om et nordisk hjælpeprogram, er det, fordi vi har kompetencerne. Det er jo ikke ensbetydende med, at vi vil udelukke, at det kan være ngo'er, som foretager det. Vi vil heller ikke udelukke, at det kan være igennem UNRWA. Altså, vi må jo konstatere, at det er rigtigt, at der er lavet en masse skoler, men vi har den seneste rapport her fra december, som siger, at de arbejder i dobbeltskift og oven i købet nogle steder i treholdsskift, altså har tre hold klasser i løbet af døgnet. Det er jo ikke tilstrækkeligt. Alt råber på en yderligere målrettet indsats for Gazas børn, og den synes jeg ikke jeg kan høre ministeren levere.

Kl. 16:41

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:41

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg er enig i, at der er brug for en målrettet indsats. Jeg forstår forslaget, når jeg gennemgår det, sådan, at der skal laves en fælles nordisk indsats, og det er det, jeg ikke er enig i. Vi ønsker at fortsætte vores arbejde gennem de eksisterende kanaler. Jeg ser det som et ekstra led, der sættes ind. Det betyder jo ikke, at vi ikke samarbejder med de nordiske lande, men vi samarbejder med de nordiske lande gennem eksisterende og relevante organisationer, selvfølgelig først og fremmest FN, men også de ngo'er, som er til stede.

Jeg er fuldstændig enig med fru Mette Gjerskov i, at der er brug for en helt ekstraordinær og målrettet indsats i Gaza-området, men jeg er ikke enig i det, som forslaget går ud på, altså at man skal lave en ny parallel struktur til den måde, hvorpå vi allerede arbejder.

Kl. 16:42

Formanden:

Fru Mette Gjerskov.

Kl. 16:42

Mette Gjerskov (S):

Skal det så forstås sådan, at hvis man f.eks. siger, at vi har et fælles nordisk finansieret projekt for børnene i Gaza via f.eks. dansk Røde Kors sammen med svensk Røde Kors eller norsk Røde Kors – hvem det nu er, der er i Gaza i forvejen – altså, hvis vi gør det via Røde Kors, som i forvejen laver psykosocialt arbejde, og som i forvejen er en af de åbne kanaler, så vil ministeren være villig til at gå med til det her forslag? For det skal jo ikke være strukturer, der skal forhindres, at vi hjælper børnene i Gaza. Så for min skyld kunne det sagtens

være via Røde Kors, som er der i forvejen, og som i forvejen modtager midler, men sådan at vi sikrer, at de mål, vi har stillet op i beslutningsforslaget, nås, og sådan at vi sikrer, at så mange børn som overhovedet muligt hjælpes til at få en almindelig tilværelse igen.

Kl. 16:43

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:43

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Som jeg forsøgte at redegøre for i min besvarelse – og jeg synes faktisk, at jeg var ret grundig – så hjælper vi børn i Gaza, og vi hjælper også traumatiserede børn og voksne. Vi arbejder gennem Røde Kors, vi har øremærket 7 mio. kr. til Røde Kors' indsats på det her område, og vi når faktisk 30.000 børn med den indsats. Så jeg forstår ikke helt, hvad det er, fru Mette Gjerskov vil, ud over at jeg forstår, at der skal laves en parallel struktur til den måde, vi allerede arbejder på.

Jeg ser ikke noget formål med først at lave en aftale med de nordiske lande for dernæst at indgå en aftale med en implementerende partner i Gaza. Det er der, jeg ikke er enig med fru Mette Gjerskov. Jeg ser det som et yderligere, hvad kan man sige, bureaukratisk og forsinkende led, som fru Mette Gjerskov forsøger at putte ind i den måde, som vi arbejder på, og som jeg egentlig synes er effektiv. Men jeg er enig med fru Mette Gjerskov i, at der er brug for mere, at der er brug for en større indsats i Gaza.

Kl. 16:44

Formanden:

Så er der korte bemærkninger. Det er hr. Frank Aaen.

Kl. 16:44

Frank Aaen (EL):

Så lykkedes det igen regeringen at sige, at de er enige, men at de bare ikke kan stemme for. Fred være med det! Det var noget andet, jeg ville spørge til.

Jeg synes, ministeren havde en meget skarp kritik af Israels fortsatte blokade af Gaza, og der må jeg jo sige, at den har jeg hørt fra regeringen flere gange, mange gange. Vi kan slet ikke blive uenige om at kritisere Israel for deres blokade af Gaza på nær på et punkt: Hvornår får det konsekvens for Israel? Hvornår siger regeringen og EU: Nu er det nok, nu må vi f.eks. opsiges den meget begunstigende aftale, de har for samhandel med EU? Hvornår får det den konsekvens? Skal vi bare blive ved med at sige: Fyfy! Det må I ikke? Eller skal vi sige: Nu er det nok?

Kl. 16:45

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:45

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Nu gør hr. Frank Aaen sig lystig over, at jeg også afviser det her forslag, men man kunne måske også se på den måde, man udarbejder forslag på. Det forslag, som vi drøftede sidst, synes jeg faktisk jeg redegjorde ganske tydeligt for hvorfor jeg finder overflødigt. Her har jeg forsøgt at redegøre for, hvorfor jeg ikke mener vi bør lave en parallel struktur til den måde, vi allerede arbejder på, og det kan man selvfølgelig være uenig i, men det er sådan set det, der er begrundelsen for, at vi ikke ønsker at støtte det her forslag. Vi er enige om målet, nemlig at vi skal arbejde med traumatiserede børn, men jeg er ikke enig i midlet, hverken her eller vedrørende det andet forslag.

Med hensyn til Israels fortsatte blokade var min reference til udenrigsministrenes konklusioner fra deres møde for en måned siden, og jeg ved, at det er blevet fulgt op og også blevet påpeget af

den danske udenrigsminister over for den israelske udenrigsminister. Og det er selvfølgelig noget, som vi løbende er i dialog med israelerne om.

Kl. 16:46

Formanden:

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:46

Frank Aaen (EL):

Så kunne man jo have sagt til forslagsstillerne: Vi er enige i hensigten, nemlig at styrke indsatsen, men vi foreslår, at man gør det sådan her i fællesskab i stedet for. Det havde da været glimrende. Så havde vi da været positive over for det.

Men så tilbage til det med Israel: Hvis der er noget, jeg er ved – jeg ved ikke, om man har lov til at sige det – at brække mig over, er det netop, at folk år efter år gentager de rigtige ord, men der sker ikke noget. Det har ikke nogen konsekvens. Der er ikke nogen opfølgning andet end flere ord. Det er der altså folk i Gaza, der lider under, børn i Gaza, der lider under. Derfor er det, jeg siger: Hvornår kommer der mere end ord fra EU? Hvornår kommer der mere end ord fra den danske regering? Der kunne jeg godt tænke mig snart at høre, om man er indstillet på at overveje, at der også skal være lidt handling.

Kl. 16:47

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:47

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

For så vidt angår den humanitære indsats, der er mit ansvarsområde, og som er den, vi egentlig drøfter her, sagde jeg også klart i min besvarelse, at jeg bestemt er villig til at se på det danske humanitære bidrag til Gaza og til de palæstinensiske områder. Det sluttede jeg faktisk af med at sige.

Vi har besluttet os for, at det er et indsatsområde for den danske humanitære bistand, og derfor vil jeg da bestemt ikke afvise, at vi også kommer til at se på det her område. Men det, som jeg er imod, og nu siger jeg det endnu en gang, er den parallelle struktur, som fru Mette Gjerskov i sit forslag her lægger op til. Det mener jeg simpelt hen er i strid med den måde, vi forsøger at arbejde så effektivt som muligt på i alle andre tænkelige sammenhænge.

Kl. 16:48

Formanden:

Tak til ministeren. Der ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Så går vi til ordførerrækken, og første ordfører er hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 16:48

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Ros til forslagsstillerne for at sætte fokus på de uskyldige ofre, der er i konflikten mellem Israel og Palæstina og i Gazaområdet. Som der står i beslutningsforslaget er næsten halvdelen af befolkningen i Gaza, som er et af de mest befolkningstætte områder i verden, børn, som ikke har nogen del i den konflikt, som verserer, men som de er ofre for. De fortjener fokus, det er jeg helt enig i.

Folketingets Udenrigsudvalg var også på besøg i Israel, Palæstina og også i Gaza i oktober måned. Det var en tur, som jeg også selv deltog i, ligesom en række andre medlemmer af Folketinget gjorde. Der oplevede vi bl.a. det arbejde, som Røde Halvmåne laver i Gaza i samarbejde med Dansk Røde Kors, og vi så de engagerede medarbejdere. Som udviklingsministeren har redegjort for, er det jo et pro-

jekt, som allerede støttes i betydeligt omfang med dansk udviklingsbistand, danske skattekroner. Jeg var da glad for at se, at pengene endte de rigtige steder og gik til noget yderst fornuftigt.

Vi besøgte også på den tur FN-missionen dernede, UNRWA, hjælpeorganisationen for palæstinensiske flygtninge, der faktisk laver det, der efterspørges i forslaget, og gør det rigtig godt. Det var det indtryk, som jeg i hvert fald forlod Gaza med. De havde nogle udfordringer foran sig, og dem skal vi selvfølgelig hjælpe dem med, men det er faktisk også vores indtryk i Venstre, at vi gør det i stort omfang. Vi er jo en af de største bidragsydere til UNRWA, og hvis vi skal bidrage mere, end vi gør, skal vi ikke gøre det ved at lave en parallelstruktur, så skal vi gøre det ved at støtte UNRWA's arbejde.

Det skal vi, fordi problemet i Gazastriben jo er, at Hamas sidder på kontrollen. Det er også derfor, at israelerne blokerer ting, der skal ind og ud af Gazastriben. Det er, fordi Hamas sidder på indflydelsen. Vi skal passe på med ikke at understøtte Hamas' politiske magt og indflydelse i Gazaområdet. Hvis vi går ind og laver et stort nationalt program sammen med de andre nordiske lande, på trods af at den politiske udvikling i Gazastriben bevæger sig i den fuldstændig forkerte retning og ledes af noget, der er en terrororganisation, risikerer vi at understøtte den. Det vil jeg ikke være med til. Det kan jeg ikke og det kan vi i Venstre ikke forsvare over for de skatteborgere, som bidrager til dansk udviklingsbistand.

Så derfor: Hvis vi skal støtte og vi skal støtte mere, skal vi gøre det gennem UNRWA's arbejde. Vi overvejer løbende, hvilke FN-organisationer vi støtter, men vi støtter som sagt UNRWA's arbejde i stort omfang.

Så i Venstre er vi glade for debatten, vi er glade for, at der bliver sat fokus på børnene i Gaza. Ofrene for konflikten fortjener verdens opmærksomhed, de fortjener også den debat, vi har nu her i Folketingssalen, og de fortjener, at der bliver lagt internationalt pres på for at få løst konflikten. Det gør Danmark i stort omfang. Men når vi støtter, skal det ske effektivt og effektivt, og det gør man ikke ved at oprette den parallelstruktur, som der lægges op til i det her beslutningsforslag. Så derfor kan Venstre ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 16:51

Formanden:

Tak. Der er korte bemærkninger, og de er først fra fru Mette Gjerskov.

Kl. 16:51

Mette Gjerskov (S):

Efter at have hørt ministerens tale bliver jeg selvfølgelig ikke overrasket over, at Venstre ikke kan støtte forslaget. Men derfor kan jeg nu godt blive ærgerlig, og jeg kan ikke helt forstå begrundelsen. Der er en begrundelse, som er, at der er tale om en parallelstruktur, og at man ikke bryder sig om det. Jeg kan forstå, at man er meget tilfreds med Røde Kors' indsats i Gaza. Hvis vi nu tager nogle helt andre briller på end dem, Venstre har taget på, da de læste det her forslag, og siger, at vi fjerner alt det, der ligner parallelstrukturer, at vi målretter pengene via Røde Kors og Røde Halvmåne i Gaza, er det så et forslag, Venstre vil være parat til at støtte? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål, der rejser sig efter at have hørt ordførerens tale, er: Skal det forstås sådan, at Venstre opfatter den nødhjælp, der bliver givet til mennesker i Gaza, som en støtte til et system, som foster terrorister? Er det at bringe børn ud af traumer ikke netop en måde at forebygge, at de bliver terrorister, når de bliver voksne?

Kl. 16:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:52

Karsten Lauritzen (V):

Lad mig tage det sidste først for at svare på fru Mette Gjerskovs spørgsmål.

På den omtalte tur, hvor Folketingets Udenrigsudvalget var dernede, var vi inde i Gazastriben forfulgt, overvåget kan man sige, af et par velklædte herrer, som jeg gætter på var fra Hamas. Det er altså et problem. Det nævner UNRWA jo også i deres arbejde, de er meget påpasselige med ikke at understøtte Hamas. Hamas misbruger nogle af de lande, som yder bidrag. Selv om de sidder på magten i Gazastriben, er de fuldstændig ligeglade med, at der er nogle, der arbejder for at få afsluttet konflikten. Og der strømmer stadig væk bistandsmidler ind, ikke?

Jeg har bare et problem med det, hvis den kobling kunne laves til dansk bistand og danske skattekroner, der går til udviklingsbistand og til humanitær bistand i Gazaområdet. Derfor siger vi i Venstre, at vi gerne vil have, at bistanden går gennem UNRWA, for der er ikke nogen i Gaza, der sætter lighedstegn mellem UNRWA og Hamas.

Kl. 16:53

Formanden:

Fru Mette Gjerskov.

Kl. 16:53

Mette Gjerskov (S):

Nu forstår jeg slet ikke noget som helst. Venstre vil kun støtte et FN-organ, men regeringen, som Venstre er en del af, og i hvilken Venstre selv har posten som udviklingsminister, siger, at Røde Kors' arbejde vil man gerne støtte med 7,5 mio. kr., og man gør det rent faktisk. Det er i hvert fald ikke en helt vandtæt forklaring.

Når vi taler om terror og ordføreren siger, at det vælter ind med nødhjælp i Gaza, er det jo ikke korrekt. Sagen er den, at der er masser, der bliver stoppet. Det er jo det, vi er uenige med EU i. Hele problemet er, at der ikke kommer den hjælp ind, som der er behov for.

Er det virkelig rimeligt, at de børn, som er traumatiserede af de forfærdelige oplevelser, de har haft som meget, meget små, skal straffes, fordi der er nogle ikke helt så demokratiske ledere i landet? Sagen må vel være, at alt, hvad vi kan gøre, for at de her børn bliver sunde i sjælen og måske også får en lidt demokratisk tænkning, da vil være med til at forbedre situationen i Gaza på længere sigt.

Kl. 16:54

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 16:54

Karsten Lauritzen (V):

Jeg synes helt ærligt, at fru Mette Gjerskov forvrænger det, som jeg står her og siger fra Folketingets talerstol. Det synes jeg faktisk ikke at hun kan være bekendt for den debats skyld, som vi har her i øjeblikket. Jeg synes, det er for billigt at lave politisk polemik på det her. Jeg har aldrig sagt, at al den nødhjælp, der er behov for, strømmer ind i Gaza. Jeg har heller ikke sagt, at man ikke vil støtte Røde Halvmånes arbejde. Jeg har netop sagt, at det gør man.

Jeg har bare sagt, at når vi skal bruge danske skattekroner på udviklingsbistand og humanitær bistand i Gazaområdet, skal vi være sikre på, at Hamas ikke kan bruge det til at legitimere deres politiske standpunkt. Det er jeg bange for at de kan gøre, hvis vi går ind og laver et fælles nordisk samarbejde, som der står vi skal i beslutningsforslaget. Det kan da godt være, at man kan ændre nogle ting i beslutningsforslaget, men jeg forholder mig til det, der står. Det er nu engang sådan, det er, når vi har en debat i Folketingssalen.

Så synes jeg, at fru Mette Gjerskov skulle glæde sig over alle de positive ting, der er sagt. Jeg har sagt, at vi er villige til at se på, om man kan øge bidraget til UNRWA's arbejde, og jeg har også sagt, at man er opmærksom på, at børnene er ofre for konflikten i Gaza. Da Folketingets Udenrigsudvalg var dernede, var der bred enighed om, at vi skal gøre, hvad vi kan, og at vi skal forbedre den indsats, som vi yder. Den konkrete konsekvens af det besøg dernede var bl.a., at den blokade, der var af dansk nødhjælp, der skulle ind i Gazastriben, bl.a. legoklodser og en række andre ting, efterfølgende blev ophævet, fordi der var noget politisk opmærksomhed. Det er godt, og det synes jeg at fru Mette Gjerskov skulle glæde sig over.

Kl. 16:56

Formanden:

En kort bemærkning fra hr. Kamal Qureshi.

Kl. 16:56

Kamal Qureshi (SF):

Tak. Jeg vil egentlig bare lige følge lidt op på det, ministeren sagde om blokaden af området, som både hr. Karsten Lauritzen og undertegnede selv oplevede, og som hr. Karsten Lauritzen jo også selv nævner, som et af de afgørende problemer i den humanitære katastrofe, som befolkningen i Gaza er udsat for.

Nu har udenrigsministeren jo holdt møder med den israelske udenrigsminister op til flere gange. Jeg vil gerne høre: Hvad er Venstres strategi for at presse Israel til at ophæve den blokade, som der på EU-niveau, på FN niveau m.m. er enighed om skal ophæves? Hvilke skridt har den danske regering tænkt sig at tage for at presse Israel udover skridtet med de ord, man har gentaget over for den israelske udenrigsminister?

Kl. 16:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:57

Karsten Lauritzen (V):

Udviklingsministeren redegjorde jo for svaret på det selv samme spørgsmål, og jeg kan måske formulere det sådan lidt mere firkantet og sige: Jeg tror, at Danmark kan gøre alle mulige mærkelige ting, men før man ligesom fra EU's side lægger et større pres på, kommer der nok ikke så meget bevægelse fra israelsk side. Det er sådan set mit indtryk, at vi gør alt, hvad vi kan, for at presse på, og vi lægger en aggressiv linje for at få Israel til at ophæve sin blokade af Gaza.

Man må jo sige, at Folketingets partier over en bred kam – også Venstre, mit eget parti – jo bl.a. også var med til at sætte lidt pressemæssig fokus på det, da vi var på besøg dernede i oktober måned. Det havde jo den konsekvens, at nogle af de ting, som vi fik at vide ikke kunne komme ind, alligevel godt kunne komme ind i Gaza.

Jeg er tryk ved, at udviklingsministeren og udenrigsministeren bruger enhver lejlighed til at lægge maksimalt pres på Israel i det her spørgsmål.

Kl. 16:58

Formanden:

Hr. Kamal Qureshi.

Kl. 16:58

Kamal Qureshi (SF):

Man kan nævne de mange måneder, det tog, før børnene fik legoklodser. Altså, meget kan man sige om legoklodser, men det er næppe særlig mange af dem, der egner sig til krigsførelse.

Jeg er enig i, at det skal køres på EU-niveau. Det, jeg egentlig bare vil høre hr. Karsten Lauritzen om, er: Vil regeringen tage initiativ til at overveje at ophæve den meget fordelagtige handelsaftale, der er

mellem EU og Israel? Det kan Danmark jo godt som medlem af EU netop tage op, Danmark kan sige, at det er den danske stats holdning, at vi ikke bare forlænger den eksisterende aftale, men truer med at ophæve den eksisterende aftale, hvis ikke Israel begynder at rette ind efter både de mange internationale, humanitære organisationer og FN-organisationer, EU og andre, som siger, at det er Israels blokade, der er afgørende med til at skabe den humanitære katastrofe og i øvrigt med til at styrke Hamas ved, at det så er Hamasrelaterede organisationer, som kan indføre ting gennem tunnelerne. Er det noget, som den danske stat vil overveje at gøre på EU-niveau?

Kl. 16:59

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:59

Karsten Lauritzen (V):

Jeg er fuldstændig enig, og det er vi bredt, og det er jo dejligt. Vi kan så glæde os over, at presset på Israel skal lægges fælles fra europæisk side. Det skal også gerne være et pres, der lægges i samarbejde med amerikanerne, som har stor indflydelse i Israel.

Jeg skal være helt ærlig og sige, at jeg ikke nødvendigvis tror, at det, der gør, at israelerne bukker under for det her pres, er en trussel om at ophæve en handelsaftale, som er gavnlig både for de europæiske lande og for Israel. Jeg tror, at der er nogle andre ting, der skal på banen, for at være helt ærlig. Jeg kan jo ikke stå her og love, hvad Danmarks forhandlingsposition skal være; man kan tage en debat med udenrigsministeren på et senere tidspunkt om, hvad der foregår på et fælles EU-udenrigsministtermøde. Men jeg vil blot sige, at jeg ikke tror, der kommer noget godt ud af, at Danmark alene tager initiativ til at ophæve handelsaftalen mellem EU og Israel.

Kl. 17:00

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, og så er det fru Tina Petersen som ordfører.

Kl. 17:00

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Jeg vil lægge ud med på Dansk Folkepartis vegne at sige, at vi ikke kan støtte det forslag, der er fremsat af Socialdemokratiet, og hvorfor vi ikke kan det, kommer jeg ind på her i min tale.

Det er først og fremmest, fordi der allerede nu arbejdes på at fremhæve de her forbedringer og betingelser, især for børnene i Gaza. Der er en forbedring af adgangen til Gaza, så man kan få tilstrækkelige mængder fødevarer og anden nødhjælp ind. EU's ministre har også bedt Israels regering om en øjeblikkelig, holdbar og betingelsesløs åbning af passage til humanitært personale til og fra Gaza. Danmark er allerede dybt involveret i at støtte Gaza, herunder vilkårene for rehabilitering af traumeramte børn. Danmark har med 7 mio. kr. støttet et projekt, hvor godt 30.000 krigstraumatiserede børn og voksne bliver hjulpet i Gaza.

Når jeg læser forslaget, falder jeg jo unægtelig over side 2, spalte 2. For Dansk Folkeparti er det sådan, at der ikke er forskel på, om man bor i Gaza og er barn, eller om man bor i Israel. Jeg citerer fra forslaget:

»Forslagsstillerne« – altså Socialdemokratiet – »er opmærksomme på, at også børn i Israel har været udsat for traumatiserende oplevelser. Men det er vurderingen, at der her findes tilstrækkelige ressourcer til, at myndighederne kan sørge for tilbud til disse børn.«

Det giver mig så anledning til at hive en tale frem, som hr. Søren Espersen holdt her i salen den 2. april 2009, og gentage den. Jeg har dog lavet et par forkortelser.

»Jeg bad for nogle uger siden udenrigsministeren om at skaffe nogle oplysninger om de voldsomme psykiske og fysiske traumer, som børn og unge i de israelske byer og landsbyer omkring Gaza har lidt under i årevis, efter at Israel frivilligt trak sig væk fra Gaza ... Det er rystende læsning, som giver en forståelse for, håber jeg, hvorfor israelerne blev nødt til at sige, at nok er nok, og forsøge at sætte en stopper for terrorismen og de daglige angreb på deres land.«

Siden år 2001 er ca. 10.000 raketter blevet affyret fra Gaza mod Sderot samt landsbyerne i det vestlige Negev, heraf blev 3.000 raketter affyret alene i år 2008 – 3.000 raketter alene i 2008. Samlet set er 1.000 israelske indbyggere blevet såret ved angreb siden 2001, og omkring 1.900 israelske hjem er blevet ødelagt. Angrebene har kostet 25 israelere livet. Af de 20.000 indbyggere i Sderot er der oprettet over 3.000 patientsager for personer med psykiske lidelser, heraf ca. 1.200 sager alene i år 2007. 70-90 pct. af børnene i Sderot lider af posttraumatiske stresslidelser ligesom 30 pct. af de voksne. Rækkevidden af raketterne fra Gaza blev i 2008 øget til 40 km, hvorved 1 milliard israelere, omkring 15-20 pct. af befolkningen, nu bor i områder inden for raketternes rækkevidde.

Vi lader lige de ovennævnte ting stå et øjeblik, netop for at give den her forståelse og anerkendelse af dagens debat. Det er nødvendigt at forstå, inden man som sædvanlig enten glemmer det eller falder over Israel med de vanlige ensformige fordømmelser, som det ofte sker. Ingen kan forestille sig, hvordan det er at vokse op i Sderot, hvor man to-tre gange i døgnet hører sirener, som fortæller, at der nu er en raket på vej ind imod byen, og hvor man ved, at man har mindre end 15-20 sekunder til at komme i sikkerhed. Mon danske forældre kan forestille sig at aflevere deres barn i en børnehave og have en sikker forvisning om, at dette barn sammen med andre børn op til flere gange dagligt må haste i sikkerhed? Siden 2005, da israelerne frivilligt afgav området, har Hamas dagligt skudt mere end 7.000 raketter af på må og få mod byerne ved Gaza, altid mod byerne. Raketterne har dræbt, såret og traumatiseret i tusindvis af mennesker. Børn i Israel har heller ikke levet i fred og sikkerhed, og tro mig, de har lige så mange sår på sjælen som børnene fra Gaza. De har lige så stort et behov i Gaza, og Dansk Folkeparti ønsker, at de må få frihed, sikkerhed og fred i Mellemøsten.

Vi kan ikke tilslutte os forslaget.

Kl. 17:06

Formanden:

Så er der ønske om korte bemærkninger. Det er først hr. Kamal Qureshi

Kl. 17:06

Kamal Qureshi (SF):

Jeg må sige, at det da må være den vildeste, våde drøm for en Hamasledelse at tro, at deres raketter kan nå 1 milliard israelere. Jeg går ud fra, at det var en talefejl, at de kan nå 1 milliard israelere.

Jeg har en manglende forståelse af det at opremse de problemer, de israelske børn oplever i Sderot, det er vi jo sådan set enige om her i Folketinget er slemt; der er ikke nogen, der er tilhængere af de her ting.

Jeg kan bare ikke forstå, at det skal berettige til, at man så ikke hjælper de børn i Gaza, som er traumatiserede efter de krigshandlinger, der har været i området, og som lider på grund af den humanitære katastrofe, de befinder sig i. Fru Tina Petersen startede med at sige, at Dansk Folkeparti støtter de eksisterende programmer, som netop er lavet med den hensigt. Så jeg er ikke helt med på, hvad det er, fru Tina Petersen vil opnå med at komme med en lang fortælling om, at der er nogle børn i Israel, der har det dårligt. Ja, det ved vi godt, men skal vi så ikke hjælpe de børn i Gaza?

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 17:07 har jeg så sørget for er kommet på dagsordenen. Det var såmænd ikke andet.

Kl. 17:10

Tina Petersen (DF):

Til hr. Kamal Qureshi vil jeg sige at det er fuldstændig korrekt, det var en talefejl. Det var en million og ikke en milliard, undskyld.

Dernæst kan jeg sige, at jeg selvfølgelig ikke uden grund lægger ud med i min tale at sige, som jeg gør. Regeringen er i gang sammen med os og dem, der nu lyster, til selvfølgelig at gå ind og hjælpe de her børn, men derfra og så til komme med forslag er der et stykke.

Jeg falder over, at man konstant glemmer det her mellemled, at der faktisk er en historie, hvor man har glemt den anden part og bliver ved med at dømme. Der er nogle årsager til, at landene reagerer, som de gør, og jeg synes ikke, det er fair over for Israel at blive ved med at sige, at det er, som det er, og så fremhæve Gaza. Nu er det sådan, at Hamas – det er jo ingen hemmelighed for nogen – jo er opført på FN's liste som en terrororganisation, og det er derfor langt fra noget, Dansk Folkeparti vil støtte, langt fra. Man skal jo ikke tro, at de i Gaza er uforskyldt i de her sager, der er foregået i Mellemøsten. Sådan lyder det bare nogle gange, når man taler her i salen.

Kl. 17:08

Formanden:

Så er det hr. Kamal Qureshi.

Kl. 17:08

Kamal Qureshi (SF):

Undskyld mig. Jeg kan forstå, at Dansk Folkepartis ordfører har læst hr. Søren Espersens tale op med de moderationer, som der så var, og det er jo fint nok, men jeg er i tvivl om, om fru Tina Petersen har læst det forslag, som den her Folketingssal lige nu behandler, for der står ikke ét ord i det her forslag om på nogen måde at kritisere Israel, fordømme Israel eller nogen forklaringer på, hvem der er årsag til, at de børn har det, som de har det.

Det her er et forslag, som kun handler om, hvordan man kan hjælpe nogle børn, som Danmark allerede er i gang med at hjælpe, og om, hvordan man kan gøre noget yderligere for at hjælpe de børn i Gaza, sådan at de fremover kan være med til at bygge landet op, måske i en mere moderat retning, end det er tilfældet i dag.

Jeg vil meget gerne spørge fru Tina Petersen, om hun kan pege på eller oplæse nogle sætninger i det beslutningsforslag, hun står med i hånden, hvor der er en kritik af Israel eller en kritik af Israels handlinger mod folk i Gaza.

Kl. 17:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:09

Tina Petersen (DF):

Jeg skal ikke forholde mig til, om der er en kritik. Det, jeg kan se i forslaget, og som jeg også i min tale giver udtryk for, er, at der bliver ydet den her hjælp til Gaza, som der gør.

Det, jeg falder over i forslaget, er, at man pointerer, at Israel nærmest kan klare sig selv, og at myndighederne dernede selv må styre og håndtere deres traumatiske børn. Derfor fremhæver jeg de tal og fakta, der skriftligt er givet fra udenrigsministeren til hr. Søren Espersen, inden han holdt sin tale den 2. april 2009, og det her er jo en opfølgning fra den debat, der var dengang. Derfor synes jeg, det er ret relevant, når man kigger på Mellemøsten, at man fremhæver begge dele og ser det fra begge sider. Det undgår man så her, og det

Formanden:

Så er det fru Mette Gjerskov for en kort bemærkning.

Kl. 17:10

Mette Gjerskov (S):

Min undren er ikke mindre end hr. Kamal Qureshis. Der er ikke et negativt ord om Israel i det her beslutningsforslag – ikke et! Der er en anerkendelse af, at børnene i Israel også kan være traumatiserede – nøjagtig det, ordføreren efterlyser. Det anerkender vi fuldt og helt. Alle børn, der risikerer, at bomber sprænger uden for deres hus om natten, kan risikere at blive traumatiserede, og det er fuldstændig ligegyldigt, hvad det er for nogle børn.

Det, vi konstaterer, er til gengæld, at Israel er et meget velstillet samfund sammenlignet med Gaza. Vi sender normalt heller ikke nødhjælp til USA, eller hvad ved jeg. Det gør vi til de lande, som ikke kan hjælpe sig selv. Det er en konstatering af, at børnene i Israel bliver der taget hånd om, for det ved jeg at der gør. Kan ordføreren dokumentere noget andet, vil jeg gerne overveje et hjælpeprogram for dem også. Men jeg kan kun høre Dansk Folkepartis kritik af det her forslag som, at nogle er mørkere i huden end andre, så derfor gider man ikke at hjælpe dem.

Kl. 17:12

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:12

Tina Petersen (DF):

Det er jo ikke korrekt. Jeg tror ikke, at der hudfarvemæssigt er meget forskel på, om man er israeler, eller om man kommer fra Gaza.

Jeg bliver stadig væk nødt til at sige, at i forslaget står der ganske enkelt – jeg går ud fra, at det er forslagsstillernes ord – at vurderingen er, at man finder tilstrækkelige ressourcer til, og det var også det, jeg læste op fra min tale, at myndighederne sørger for tilbud til deres egne børn, altså til børnene i Israel. Der kan jeg jo ikke andet end at sige, at ud fra alt det, jeg har læst op, ud fra alle de tal, jeg har nævnt, alle de fakta, som er givet skriftligt fra udenrigsministeren, burde der ikke herske nogen tvivl om, hvorfor nogen, og nogen er jo Israel, har fået nok. Man bliver ligesom nødt til at kigge på området og sige, hvorfor man siger »nok« og give en begrundelse for det. Dernæst bliver man jo også nødt til at kigge på de tal, som viser, at Israel også har børn, som uvilkårligt har lidt gevaldigt under de bombardementer, der er kommet fra Gaza.

Kl. 17:13

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Mette Gjerskov.

Vi skal bare se, om vores systemer virker, og om alle er vågne, det gør de, så det er flot. Værsgo.

Kl. 17:13

Mette Gjerskov (S):

Tak, formand. Jeg synes, det er rigtig ærgerligt, at Dansk Folkeparti benytter en drøftelse af noget så vigtigt som at hjælpe børn, der er traumatiseret på grund af krig, til at køre frem med den sædvanlige mennesker i Israel er nogle stakler-retorik. I den her konflikt er det de mennesker, der bor inde i Gaza, der er de største tabere. Den diskussion vil jeg meget gerne tage med Dansk Folkeparti. Jeg synes bare, vi skal tage den et andet sted. Skidt for sig og snot for sig.

Det her handler om nogle børn, som er i den ulykkelige situation, at de har været ramt af traumer, fordi bomberne er sprængt om ører-

ne på dem. Det er det, det handler om. De børn vil vi meget, meget gerne hjælpe. Det kan jeg så konstatere at Dansk Folkeparti ikke vil. Dansk Folkeparti vil hellere benytte lejligheden til at køre en hel masse anden politik i stilling. Fair nok, det må Dansk Folkeparti selv om. Jeg synes bare, det er ærgerligt, fordi de her børn faktisk har brug for vores hjælp.

Kl. 17:14

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:14

Tina Petersen (DF):

Jeg ved ikke rigtig, hvad det er, den socialdemokratiske ordfører ikke lige helt fatter, men et eller andet går der da galt. For det første er vi en del af det med de 7 mio. kr., der allerede er givet til de projekter, der allerede er sat i gang, til alle de her ting, der er sat i gang på grund af børnene. For det andet er det, vi pointerer herved i salen i dag, at der altså findes nogle andre børn, børnene i Israel, som ikke har fået den her støtte, og som har været udsat for nøjagtig lige så mange voldsomme traumatiske oplevelser som børnene i Gaza. Det er det eneste, vi pointerer.

Kl. 17:15

Formanden:

Tak til fru Tina Petersen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Og så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kl. 17:15

(Ordfører)

Kamal Qureshi (SF):

Som det er blevet nævnt, har flere af os været i Gaza, for ikke så længe siden endda, og har set den forfærdelige situation, mange af børnene lever under i Gaza. Vi fulgte det Røde Kors-program, som er gennemført i samarbejde med Røde Halvmåne i Gaza, og i centeret, vi besøgte, så vi bl.a. nogle af de tegninger, børnene på centeret havde lavet. De af os, der har børn, ved, at når vores børn tegner, tegner de huse med sol, sne, deres familie og blomster, eller hvad det nu er, men det er ikke det, børnene i Gaza tegner. De tegner billeder af bomber, helikoptere, tanks, og de tegner billeder af deres kære, som er begravet, og som blodet sprøjter ud af – meget, meget voldsomme tegninger, som giver et lille, lillebitte indtryk af, hvad det er for et billede, de børn har inde i hovedet, af den verden, som de lever i, og af, hvad det er for en angst, de lever med til daglig. Det er også korrekt, at det er noget, som Danmark hjælper med allerede, men vi vil gerne have, at der bliver gjort noget mere. Det er noget, der er en vigtig opgave af udføre.

Bare lige for at nævne nogle tal, vil jeg sige, at jeg ved, at cirka halvdelen af befolkningen i Gaza som nævnt er børn. Det er en meget ung befolkning, og næsten alle børn, nemlig mere end ni ud af ti, har været udsat for tåregas, ransagninger, afbrændinger, nedskydninger, ildkampe og drab, som de har set med egne øjne. Mere end fire ud af ti har krigstraumer og lider af psykiske konsekvenser af de oplevelser, de har haft. Det har et omfang, som befolkningen og samfundet i Gaza på ingen måder kan bære, og det er i vores egen interesse at hjælpe med til at få de her børn til at kunne klare sig bedre, sådan at der er basis for en mere fornuftig fremtid for dem i Gaza.

Det er klart, at grunden til, at det lige præcis er det her, der bliver nævnt, er, at de nordiske lande har nogle særlige erfaringer på det område. Og i øvrigt har International Røde Kors givet Dansk Røde Kors den opgave at sørge for disse programmer, fordi Danmark har en særlig ekspertise og en særlig kompetence i at hjælpe med psykosociale programmer i forbindelse med traumer, en særlig kompetence, som kan udnyttes rigtig godt.

Så vil jeg lige her til slut tilføje, at hvis det er sådan, at Dansk Folkeparti over for os kan dokumentere, at der er behov for et lignende hjælpeprogram for børnene i Israel og den israelske stat og samfundet ikke magter den opgave, er vi villige til at se på det. Mig bekendt er det ikke noget, som regeringen har planer om, men hvis regeringen har planer om det, støtter vi gerne op om det.

Kl. 17:19

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Tina Petersen.

Kl. 17:19

Tina Petersen (DF):

Det foranlediger jo Dansk Folkeparti til at spørge lidt anderledes. Ville det ikke være bedre, at man sørgede for at få skabt den fred og fordragelighed, så alle kunne være nede i Mellemøsten, og at man tog fat i de her grupper, bl.a. Hamas, og fik det til at stilne af, så alle kunne være der og få en fredelig og fordragelig tilværelse i området?

Kl. 17:19

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:19

Kamal Qureshi (SF):

Jo, i den grad, det vil vi meget gerne. Og jeg håber da også, at det er noget, vi kan opnå relativt let. SF står nok til at få Nobels fredspris meget snart, fordi vi kan nå den løsning, som har været meget lang tid undervejs.

Jeg tror sådan set, at vi alle sammen arbejder for at opnå den fred, men det er bare ikke så ligetil. Men der er vel ikke nogen grund til at sidde og lade børnene i området lide, mens vi venter på, at der opnås fred i regionen. Der er vel ikke nogen grund til, at børnene skal tabe deres barndom, mens de drømmer om drab og blod og ser deres kære blive lemlæstet og ikke kan få hjælp til tilværelsen eller få hjælp til at stå på egne ben. Der er vel ikke nogen grund til, at det ene skal udelukke det andet.

Kl. 17:20

Formanden:

Fru Tina Petersen.

Kl. 17:20

Tina Petersen (DF):

Jamen det foranlediger mig til at spørge videre. Nu er det ikke helt uklart for folk, at problemet i Mellemøsten ofte er Hamas. Anerkender hr. Kamal Qureshi, at Hamas er en terrororganisation, som FN nu har sat på sin liste over de her organisationer? Anerkender hr. Kamal Qureshi, at det kan være et problem i den her aktion, og at det faktisk er der, man burde sætte kraftigst ind for at få dæmpet det her, så børnene kan få den fred og ro, der bliver talt så meget om?

Kl. 17:21

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:21

Kamal Qureshi (SF):

Ja, i den grad. Vi anerkender da i høj grad, at Hamas har en stor andel i konflikten i området. Det er der ikke nogen tvivl om.

Men jeg savner stadig væk at få svar fra Dansk Folkepartis ordfører på, hvorfor de her børn ikke kan hjælpes, mens vi venter på freden, hvorfor de her børn ikke kan hjælpes, fordi der er nogle børn i Israel, der lider, og om Dansk Folkeparti har planer om at fremsætte forslag om et hjælpeprogram for de traumatiserede børn i Israel og

sende penge til dem, og om der er behov for et sådant hjælpeprogram. Det håber jeg i hvert fald også at vi kan få afklaret.

Kl. 17:21

Formanden:

Tak til hr. Kamal Qureshi. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det fru Helle Sjelle som ordfører.

Kl. 17:22

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Jeg vil lægge ud med at sige, at vi Konservative deler det mål, som beslutningsforslaget indeholder, nemlig at gøre tilværelsen for de mange traumatiserede børn i Gaza mere tålelig. Det skal der ikke være nogen tvivl om.

Når vi så alligevel ikke støtter beslutningsforslaget, skyldes det de midler, som forslagsstillerne forestiller sig at nå målet med. Der er med andre ord efter vores opfattelse bedre midler på nuværende tidspunkt til at hjælpe børnene i Gaza end dem, der er nævnt i forslaget. Helt overordnet må den væsentligste prioritet i Gaza nu og her være af humanitær hjælp, i form af at personer og varer kan komme frem til området trods den israelske blokade. Derfor er vi Konservative også meget tilfredse med, at EU arbejder målrettet på at sikre bedre rammer om den humanitære indsats og genopbygningen. Uden tilstrækkelige fødevareforsyninger er forslagsstillerens ønske om et psykosocialt hjælpeprogram mildest talt omsonst. Derfor må vi koncentrere kræfterne om at sikre de mest basale fornødenheder, før vi udbygger den rehabiliterende indsats. En ting ad gangen!

Det skal dog ikke opfattes, som om regeringen forholder sig passivt, for det gør den ikke efter vores opfattelse. Udviklingsministeren har allerede nævnt, at Danmark gennem FN's hjælpeorganisation for palæstinensiske flygtninge og gennem danske ngo'er yder et stort beløb til at hjælpe befolkningen i Gaza for. Vi Konservative er af den overbevisning, at de danske skatteyderes penge skal bruges, hvor de virkelig gør en forskel. Derfor er vi også helt enige med udviklingsministeren i, at det er fornuftigt at hjælpe børnene i Gaza gennem de organisationer, der har et indgående kendskab til det her område.

Vi bør derimod ikke, sådan som forslagsstillerne foreslår det, etablere et fællesnordisk program. Det vil medføre et helt unødigt bureaukrati, der vil koste flere penge efter vores opfattelse – penge, som vi Konservative altså hellere vil bruge på at hjælpe børnene i Gaza og i mange af verdens øvrige brændpunkter.

Til slut vil jeg blot sige, at vi Konservative afviser forslaget, fordi det således efter vores opfattelse ikke vil være den mest hensigtsmæssige måde at sikre hjælp til børnene i Gaza på på nuværende tidspunkt.

Kl. 17:24

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger. Det er fru Mette Gjerskov.

Kl. 17:24

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes jo selvfølgelig, at det er ærgerligt, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte det her forslag om at hjælpe børnene i Gaza yderligere. I det her forslag ligger der jo en tidobling af den indsats, vi giver i dag via Dansk Røde Kors til traumatiserede børn. Jeg må spørge igen, som jeg også har spurgt Venstres ordfører: Hvis vi nu fjerner alt det, som regeringen opfatter som bureaukrati, og hvis vi nu siger, at vi går via de ngo'er, der er der i forvejen – det er sådan set også tanken, men det gør vi så – og vi laver en massiv indsats, er Det Konservative Folkeparti så med på at hjælpe ti gange så mange børn i Gaza, som virkelig har brug for hjælp?

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:25

Kl. 17:25

Helle Sjelle (KF):

Som jeg sagde i mit ordførerindlæg, er der ikke nogen tvivl om, at vi er optaget af, hvad der foregår i Mellemøsten, hvad der foregår i Gaza, og hvordan det går de børn, som er i den forfærdelige situation, som de jo er i. Der skal ikke være nogen tvivl om, at dem vil vi naturligvis meget gerne sikre hjælp. Men når det er sagt, må jeg også sige, at vi synes, at den måde, som man gør tingene på på nuværende tidspunkt, er den rigtige måde at gøre det på, og det er den indsats, vi ønsker at fortsætte. Der hjælper vi jo altså også ad den vej børnene i Gaza, og det er derfor, vi ikke støtter det forslag, der ligger her, på nuværende tidspunkt.

Kl. 17:25

Formanden:

Fru Mette Gjerskov.

Kl. 17:25

Mette Gjerskov (S):

Så det vil altså sige, at det ikke har noget med bureaukratiet at gøre. Det er bare, fordi man synes, at det, man gør, er tilstrækkeligt. Altså, man forventer med den nuværende bevilling på 7 ½ mio. kr., at man kan hjælpe 30.000 børn. Det er rigtig, rigtig godt klaret!

Men sagen er jo faktisk den, at der er 750.000 børn i Gaza. Der er rigtig mange børn, som har brug for hjælp; der er rigtig mange børn, som har brug for at få fjernet de traumer og få den omsorg, der skal til for at blive hele mennesker, så de kan vokse op og bidrage til at få en fremtid i Gaza, en fremtid i Mellemøsten, uden konflikt. Det her er jo også en konfliktforebyggelse. Var det dog ikke det værd? 70 mio. kr. er trods alt peanuts. Tænk, hvor meget vi kan få ud af det, selv om det ikke engang er børnene, vi tænker på, men bare i forhold til fremtidig konfliktløsning.

Kl. 17:26

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 17:26

Helle Sjelle (KF):

Jeg bliver nødt til at sige, at det her også har noget med bureaukrati at gøre. Det var også det, jeg sagde i mit indlæg. Vi forholder os jo til det forslag, som ligger her fra oppositionens side, og det synes vi ganske enkelt også indeholder for meget bureaukrati.

Med hensyn til verdens børn vil jeg sige, at der ikke er nogen tvivl om, at der er rigtig mange børn, som lider rundtomkring i verden, og vi skal naturligvis fra dansk side gøre, hvad vi kan, yde vores bidrag til, at man får en bedre verden, også for de børn, som lider rundtomkring.

Kl. 17:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører er hr. Høgni Hoydal.

Kl. 17:27

(Ordfører)

Høgni Hoydal (TF):

Vi i den nordatlantiske gruppe støtter dette forslag af fuldt hjerte, dels fordi der så åbenbart er et behov for at sætte øget fokus på den humanitære katastrofe i Gaza og for så vidt i hele det palæstinensi-

ske område, dels for at øge indsatsen for de traumatiserede børn, sådan som forslaget så velbegrunder foreslår.

Her godt 1 år efter krigens afslutning i Gaza kan vi vel stadig væk konstatere, at det er verdens største fængsel og ikke mindst en slags børne- og ungdomsfængsel, det er der ingen tvivl om. For hvert minut, der går uden en politisk løsning på oprettelsen af en palæstinensisk stat ved siden af den israelske, drives til sidst hele det palæstinensiske folk i hænderne på militaristiske og voldelige organisationer såsom Hamas og andre.

Vi støtter også det perspektiv i forslaget, som lægger op til en fælles nordisk indsats. Der er ingen tvivl om, at det både ville øge det internationale fokus på problematikken i Gaza og også ville kunne være en forløber for et større samarbejde mellem de nordiske lande, når det gælder humanitær indsats og fredsbevarende indsatser som helhed.

Så med de bemærkninger kan vi sige, at både det konkrete forslag i forhold til situationen i Gaza og det videre perspektiv med et nordisk samarbejde støtter vi fuldt ud og synes har gode fremtidsudsigter.

Jeg forstår ikke helt de argumenter, der bruges imod en fælles-nordisk indsats, og som kører på, at der vil blive et øget bureaukrati. Det synes jeg ikke har nogen som helst saglig begrundelse, og jeg synes kun, at det kunne være en fordel for det humanitære hjælpearbejde i verden som helhed, at de nordiske lande gik sammen om hjælpeprogrammer såsom dette i Gaza.

Kl. 17:29

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Mette Gjerskov.

Kl. 17:29

(Ordfører for forslagsstillerne)

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil da gerne starte med at sige tak for debatten. Og så skal jeg fra Det Radikale Venstres ordfører og fra Enhedslistens ordfører, som ikke havde mulighed for at være til stede, sige, at de naturligvis støtter forslaget. De er også medforslagsstillere, men nu er det så også nævnt fra talerstolen, så det kan blive ført til protokols. Det er jo vigtigt.

Forslaget her handler om at hjælpe nogle børn, der er i nød. Det handler om, at børn, som oplever voldsomme ting i deres liv, bliver traumatiserede og har enormt svært ved at koncentrere sig, lære og forholde sig til andre børn og voksne. De har i høj grad brug for noget særlig hjælp, hvis de skal blive det, vi vel kan kalde for hele mennesker. De her børn lever på så lille et område med så mange mennesker, der har været udsat for tilsvarende situationer, at de ikke har nogen at gå til. Det er jo ikke enkeltindivider, som oplever, at resten af verden er normal. Deres forældre har det tilsvarende skidt, deres skolelærere, deres onkler og tanter har det tilsvarende skidt. De har brug for professionel hjælp. Det er det, vi meget gerne vil give de her børn med dette forslag.

Der er så kommet forskellige indvendinger mod udformningen af forslaget, og jeg vil meget klart sige, at der ikke fra skribenternes side har ligget nogen som helst hensigt om, at det her skulle være bureaukratisk. Når der tales om et fælles nordisk hjælpeprogram, handler det om at få sat tingene ind i en struktur. Det handler ikke om, hvem der skal gå ud og lave arbejdet i Gaza. Det handler om, at vi laver et samarbejde, sådan at det ikke kun bliver et spørgsmål om at hjælpe børnene i Gaza i nogle få år, men sådan at vi også bidrager til, at hele Norden får en erfaringsopbygning inden for hjælp til traumatiserede børn.

Der ligger jo faktisk erfaringer tilbage fra Bosnien, hvor man lavede programmer for traumatiserede børn. Hr. Kamal Qureshi nævnte de tegninger, som han har set børn i Gaza tegne, og han nævnte,

hvor forfærdelige de er. Det er, så det kan rive hjertet ud på en, at se små børn tegne vold, død og ødelæggelse. Det har jeg også set på børnetegninger fra Eksjugoslavien. Men det, jeg også har set, er, hvordan tegningerne ændrer sig, efterhånden som et psykosocialt hjælpeprogram skrider frem, efterhånden som børnene får bearbejdet deres traumer. Så kommer blomsterne pludselig frem, så kommer der farver på tegningerne.

Det her er jo en banal måde at sige det på, men vi ved rent faktisk, at det her kan lade sig gøre, og vi har en ekspertise i Danmark. Derfor er det næsten ikke til at bære, at man ikke er parat til at bruge ressourcerne, at regeringen og Dansk Folkeparti ikke er parat til at bruge ressourcerne til at styrke arbejdet for de her børn. Vi ved, hvad der er i vejen, vi ved, hvad vi skal gøre for at hjælpe, og vi ved, at det virker. Det er så ærgerligt.

I forhold til de helt konkrete ting vil jeg sige, at jeg glæder mig over udviklingsministerens positive indstilling til at hjælpe de her børn, og jeg støtter fuldt ud op om FN-organisationer, Røde Kors, alle, der er med til at hjælpe, og jeg anerkender også, at det at hjælpe humanitært med mad og varer og lignende ting jo også hjælper de her børn. Det har jeg en fuldstændig anerkendelse af. Det, jeg bare ønskede, var yderligere hjælp. Det, jeg ønskede, var et program, som kunne løbe over 3-5 år, og som kunne give os en vidensopsamling, så vi kunne bruge det en anden gang, og så vi kunne hjælpe endnu flere børn. Men jeg anerkender, og jeg er glad for, at udviklingsministeren siger de samme ting, som jeg gør, bare i et andet omfang.

Det var jo helt tydeligt, at Venstres ordfører også selv har været i Gaza og set situationen, og tak for bemærkningerne om det. Vi er ikke enige i Venstres konklusion om ikke at støtte forslaget, men jeg synes bare, at det er lidt ærgerligt, at Venstre bringer Hamas og terror på banen, som om vi ved at hjælpe de her børn skulle støtte et terrorregime. Det mener jeg altså ikke at vi gør, og jeg mener ikke, at vi gavner hverken sikkerhedssituationen i Mellemøsten eller børnene ved at sige, at de ikke kan få noget hjælp, og at Hamas er en af årsagerne. Det synes jeg ikke er diskussionen værdig.

Kl. 17:35

Fru Tina Petersen fra Dansk Folkeparti kaster sig ud i hele den israelsk-palæstinensiske konflikt, og det er jo selvfølgelig også meget nærliggende. Det var bare ikke det, der var hensigten med det her forslag.

Jeg har stor forståelse for, at børn i Israel også er blevet traumatiserede. Det er faktisk derfor, jeg har skrevet det ind i forslaget, at vi anerkender, at der jo i en konflikt altid er ofre på begge sider. Nogle steder har man bare flere ressourcer til at tage sig af dem end andre. Jeg kan fuldt ud bakke op om SF's hr. Kamal Qureshi, som siger, at skulle det kunne dokumenteres, at der er nogle børn i Israel, som ikke får hjælp til deres traumer, og hvor de efter almindelige internationale anerkendte standarder for udvikling har brug for hjælp, vil vi meget gerne kigge på det også, fordi det her ikke handler om, hvorvidt børnene er palæstinensere, israelere eller jøder, muslimer eller kristne, det handler om, at der er nogle børn, der har brug for hjælp, og så er jeg sådan set ligeglad med, hvor de bor henne. Spørgsmålet er, om der er nogle andre, der sørger for det. Den israelske stat er meget velfungerende og plejer normalt at kunne tage hånd om egne børn, men kan de ikke det, vil jeg gerne kigge på det. Dansk Folkeparti kan bare komme med forslaget, så kigger vi på det.

Jeg kan godt forstå, når Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Helle Sjelle, siger, at den humanitære hjælp skal frem, naturligvis. Det er vi meget enige i. Mad og drikke og medicin er utrolig vigtigt. Desværre oplever både børn og voksne i Gaza, at hjælpen ikke altid når frem. Men at bruge det som undskyldning for ikke at støtte, at børn har brug for psykosocial hjælp, kan jeg simpelt hen ikke forstå at man gør.

Så hører vi igen argumentet om bureaukrati, men jeg tror, jeg under udvalgsbehandlingen vil prøve at få afdækket helt præcis, hvad

det er for nogle bureaukratiske problemer, som regeringen ser i forbindelse med det her forslag. Kan vi ikke bare få fjernet dem? Og hvis man så ellers er parat til det, der ligger her, og som er i størrelsesordenen en tidobling af den hjælp, som vi giver på nuværende tidspunkt til de traumatiserede børn, så gør vi det. Det skal i hvert fald ikke være metoden, der skal være til hinder for, at det her forslag bliver gennemført. Så det vil jeg meget, meget gerne tage med i udvalgsbehandlingen, og vi kan drøfte det der.

Det glæder mig, at hr. Høgni Hoydal på den nordatlantiske gruppes vegne også bakker op om det her forslag og deltager i debatten om det her, som handler om hjælpen til børnene i Gaza.

Så tror jeg egentlig bare, at jeg vil afslutte min tale med at sige, at jeg virkelig håber, at det under udvalgsbehandlingen af det her forslag viser sig, at de argumenter, der er kommet fra regeringspartierne om, at det er på grund af bureaukrati og praktik, at man er uenig i det her forslag, viser sig at være fuldstændig rigtige, for så fjerner vi bureaukratiet, og så fjerner vi praktikken, og hvad man måtte have af problemer, og så kan vi gennemføre et hjælpeprogram, som kan hjælpe tusinder og atter tusinder af børn i Gaza tilbage til en almindelig tilværelse og forhåbentlig til at blive hele mennesker, til at blive hele voksne mennesker, som kan indgå i sociale relationer.

Så kan vi faktisk også opbygge en vidensbank i Danmark, som er endnu mere massiv end den, vi har på nuværende tidspunkt, med viden i Danmark og i de andre nordiske lande om, hvordan vi hjælper børn, som har været ofre for voldelige konflikter. Det ville da være et smukt resultat af denne debat. Så jeg håber, at partierne står ved deres hovedargumenter her, og at vi kan få udtrykt det, der er problemet, så vi kan få gennemført hjælpeprogrammet. Det skal være mine sidste ord.

Kl. 17:39

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Det bliver nok ikke helt de sidste ord endnu, for der er et par korte bemærkninger. Den første er fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 17:39

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Jeg bad egentlig om ordet, fordi fru Mette Gjerskov fik sagt mange ting, og hun fik også sagt nogle modstridende ting i sin ordførertale. Hun sagde på et tidspunkt, at regeringen og regeringspartierne ikke var villige til at hjælpe mere, og det er jo faktisk forkert, det er simpelt hen faktisk forkert. Hvis man kigger på støtten til UNRWA, som udviklingsministeren gjorde rede for, vil man se, at der i 2009 blev givet 70 mio. kr. til organisationens aktiviteter og ekstraordinært 40 mio. kr. fra de ekstraordinære humanitære bidrag, også til UNRWA. Derudover giver man så bidrag gennem EU, og det beløber sig til noget, der er tæt på 150 mio. kr. Så man har altså øget i betydeligt omfang. Så når fru Mette Gjerskov taler om manglende vilje, synes jeg, hun skylder at få det rettet. Så jeg vil bare høre, om ikke hun vil det.

Kl. 17:40

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 17:40

Mette Gjerskov (S):

Det, jeg konstaterer, er, at der bliver brugt nogle argumenter om bureaukrati for ikke at ville støtte det her forslag. Når jeg så spørger ind til, om regeringen er parat til at støtte det, hvis vi nu fjerner det der bureaukrati, får jeg ikke positiv respons. Nu skal det testes i udvalgsbehandlingen, og jeg vil være vældig, vældig glad, ja, jeg skal være den første til at være glad, hvis regeringen siger: Fint nok, hvis der bliver lavet de der korrektioner, kører vi det her hjælpeprogram

igennem. Så skal regeringen slet ikke have skældud af mig på nogen måde, men jeg har bare ikke hørt det blive sagt i salen i dag.

Kl. 17:41

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 17:41

Karsten Lauritzen (V):

Så kan jeg måske prøve at illustrere, hvor uenigheden ligger, ved at stille et spørgsmål til fru Mette Gjerskov, for problemet er jo, at fru Mette Gjerskov siger: Jeg er ligeglad med, hvordan pengene bliver kanaliseret derned, bare de kommer derned. Samtidig har fru Mette Gjerskov det som et selvstændigt mål, at Danmark skal øge sin vidensbase om at tackle problemer med traumatiserede børn.

Vi giver penge igennem UNRWA, det gør regeringen, og hvis man på et tidspunkt skulle overveje at give mere – det kunne jo godt være – ville Venstres anbefaling være, at man skulle gøre det igennem UNRWA. Så kommer der jo ikke en større børnefaglig kompetence i Danmark, men så bliver problemerne løst dernede. I Venstre er vi fuldstændig ligeglade med, hvem der får kompetencen, bare hjælpen kommer frem, og det gør den altså gennem UNRWA. Men jeg forstår det sådan, at det er vigtigt for fru Mette Gjerskov, at der også er den danske del i det, og at der bliver trukket på de danske erfaringer. Det er jo der, uenigheden er.

Kl. 17:42

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 17:42

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil sige, at det i hvert fald ville være meget mærkeligt, hvis ikke man trak på de danske erfaringer, for danskere er nok dem, der er mest kompetente på det her område. Så det ville da være mærkeligt ikke at gøre det. Jeg siger ikke, at det skal være danskere, som skal gennemføre det her program. Det er ikke på den måde, jeg mener at der skal være erfaringsopsamling på. Men vi i Danmark støtter jo ikke nogen som helst programmer uden at følge dem, uden at få at vide, hvordan de går, uden at kigge på evalueringerne efterfølgende, uden at blive klogere på, hvordan den indsats, vi har lavet, virker.

Det er ikke ensbetydende med, at det skal være en, der hedder Hansen eller Pedersen, som går ud og gennemfører hjælpeprogrammet, men det er ensbetydende med, at vi skal være massivt involveret, og at vi skal lære af de erfaringer, vi får. Det var det, jeg gerne ville have at vi kunne få som en ekstra benefit, kan man sige, ud af et hjælpeprogram i Gaza. Det primære er naturligvis at hjælpe børnene, og de mennesker, der er allermest kompetente her i verden til det, er selvfølgelig dem, der skal sættes til det. Men når Danmark følger et sådant program, får vi selvfølgelig også en viden om det, uanset hvem det er, der udfører arbejdet.

Kl. 17:43

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så er det fru Tina Petersen.

Kl. 17:43

Tina Petersen (DF):

For mig virker det nærmest, som om den socialdemokratiske ordfører fuldstændig fornægter det, der bliver sagt. Jeg bliver nødt til at give Venstres ordfører fuldstændig ret i, at der er taget nogle initiativer. Man opfylder alle de her ting, som den socialdemokratiske ordfører står og nævner og gerne vil have. Trods det bliver man ved. Jeg hører en fornægtelse af historien, jeg hører en fornægtelse af problemet, jeg hører en fornægtelse af, hvorfor børnene er kommet i den

situation i Gaza, som de er kommet i. Jeg hører også en fornægtelse af, hvem der ikke har overholdt bl.a. fredsftaler, og af, hvem der har sat børnene i den her situation, som børnene står i i Gaza i dag. Jeg vil gerne spørge, om jeg kan få en bekræftelse på, at det virkelig er sådan. Der sker en fuldstændig fornægtelse, og for mig lyder det nærmest som en gang valglæsk, for man bliver bare ved med at tromle derudaf med et forslag om noget, som faktisk allerede er etableret.

Kl. 17:44

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 17:44

Mette Gjerskov (S):

Der findes hjælp til børn i Gaza, men i alt, alt for ringe et omfang. Sagen er faktisk den, at der ikke er tilstrækkelig skolegang for børn i Gaza. Sagen er den, at to tredjedele af børnene i Gaza lever som flygtninge, og det er bestemt ikke nogen glørværdig tilværelse. Sagen er den, at skolerne nu efterhånden kører i treholdsskift for overhovedet at få plads til de her børn. Sagen er den, at det er dokumenteret, at der er en stigning i antallet af børn – de, der kommer i skole – som simpelt hen slet ikke kan lære, som ikke kan bestå prøver osv., fordi de rent faktisk har nogle problemer. Det er det, der er fakta i Gaza.

Jeg ved ikke, hvad det er, Dansk Folkepartis ordfører mener jeg fornægter vedrørende historien og problemet. Problemet er, at der er nogle børn, der skal hjælpes, og dem vil vi gerne hjælpe.

Kl. 17:45

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Tina Petersen.

Kl. 17:45

Tina Petersen (DF):

Jeg bliver nødt til at tage det her som en fornægtelse, for det er da helt klart, at alle de her ting, der bliver nævnt af ordføreren, som jeg sagde før, *er* blevet etableret. Men jeg hører også, at man ikke anerkender, hvem der har bragt børnene i den situation. Det er der, problemet er. Er det ikke der, vi skal sætte ind, og det, vi skal løse først, for lige netop at undgå, at flere børn nede i Mellemøsten bliver sat i de her situationer?

Jeg hører slet ikke ordføreren gå ind i den her debat på en saglig og grundlæggende måde. Det drejer sig bare om at pladre løs om noget, der *er* etableret. Vi bliver nødt til at løse problemet, nemlig: Hvem er det, der har sat børnene i den her situation nede i Gaza? Er det Hamas?

Kl. 17:46

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 17:46

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil meget gerne tage en diskussion om den mellemøstlige situation og Israel og Palæstina, men det kan altså ikke gøres på 60 sekunder. Det er heller ikke det, det her forslag drejer sig om. Det her drejer sig om, at der er børn, der er i nød, og at de børn har brug for hjælp. Dansk Folkeparti siger, at vi skal vente, til konflikten er løst, før vi skal hjælpe. Og nu ryster man fra Dansk Folkepartis side på hovedet, men det er det, jeg hører. Skulle vi ikke hellere gøre noget for at få løst problemet? Jo tak, det er der rigtig mange kloge folk i hele verden, der har arbejdet på i langt, langt over 50-60 år. Så hvis vi skal vente med at hjælpe børnene, til den konflikt er løst, er de ilde stedt, siger jeg bare. Vi vil gerne tidoble den indsats, der er i for-

bindelse med det psykosociale program for børn i Gaza, fordi de har brug for vores hjælp i dag og i morgen. Samtidig vil jeg meget gerne understrege, at det klart er min holdning, at der er to parter i den her konflikt, men den stærke part er Israel, og de, der har lidt allermest under konflikterne, er palæstinenserne; sådan er det.

Kl. 17:47

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til fru Mette Gjerskov.

Man ved aldrig, hvad ministeren kan finde på; ministeren så lige pludselig så aktiv ud, som om ministeren ønskede at gå på talerstolen, så man skal aldrig sige aldrig.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 17:47

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 22. januar 2010, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen. Mødet er hævet. (Kl. 17:48).